

"An exotically filthy, devastatingly beautiful story."
—AUDREY CARLAN, *New York Times*
bestselling author on *Beautiful Liar*

BLACK *Sheep*

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

ZARA COX



PARTEA INTAI

AXEL

Capitolul unu

BYGONES FUCK

Axel

Iubiti din copilărie.

Chiar și atunci, am disprețuit termenul. Nu era nimic copilăresc despre ceea ce simțeam pentru ea. Cu atât mai puțin a fost dulceața implicită a conexiunii noastre. Dar îi lăsăm să zâmbească și să ne eticheteze așa cum le place. În același timp, cunoașterea și savurarea adevărului nostru. Era păcat curat, iar eu eram diavolul intenționat să mă gâdilă asupra nelegiuirilor ei. Am trăit pentru asta. Pentru ea. Vocea sexy, cu aluzie de șmirghel, care m-ar putea aduce în genunchi. Ochii albaștri limpezi care m-au paralizat. Curbele ucigașe care m-au făcut să vreau să omor pe orice alt băiat sau bărbat care a îndrăznit să se uite la corpul ei de șaisprezece ani. La nouăsprezece ani, eram pe deplin conștient de obsesia mea, eram conștientă că era o grenadă vie destinată să mă distrugă într-o zi. Dar eram gata să mor prima dată când am privit în ochii ei. Atâta timp cât am murit în brațele ei. Ar fi trebuit să știu că sfârșitul meu era aproape de ziua în care m-a sunat cu numele ei special. Romeo meu. M-a sunat că în ziua în care i-am luat virginitatea sub stelele de pe plaja proprietăților alăturate ale familiilor noastre din Connecticut. Romeo meu. Ca și cum ar ști că suntem sortiți. Poate că știa. I-a fost. Poate că știa tot timpul planul. Sau a eclozat-o în ziua în care tatăl meu m-a înscris la West Point. În ziua în care și-a îmbrățișat planul măreț și lacom de a-și îngreșa echilibrul bancar din război, în loc de a se îndepărta de mafia comună. Ironia a fost că eram singurul prost din piesă. Poate am acceptat rolul meu de Romeo, dar numele ei nu era Juliet. Nu, sirena diavolului a purtat numele de Cleopatra McCarthy. Și când s-a ajuns chiar la ea, Cleopatra McCarthy a fost prea fericită să mă privească arzând în flăcările obsesiei mele. Fericit să mă urmăresc murind. Dulciuri din copilărie. La naiba. Orice am simți unul pentru celălalt era la fel de vechi ca murdăria, murdară ca păcatul. Ceea ce simt pentru ea acum este ... prea futut ca să-l numesc. Deci acum o urmăresc. Mă urmărește. Strangers. Dușmani. Ura noastră se întinde între noi ca un fulger furcat. Amărât, răsucit. În viață. Poate exista un ring de dans larg între noi și sunetul funk-ului de jazz care se aruncă prin difuzoarele din pereții XYNYC, clubul meu de noapte din New York, dar la fel de bine putem fi cocoși într-o mică bulă proprie, respirație veselă în fumurile urii noastre.

Opt ani este mult timp pentru a vă alimenta cu picături otrăvitoare. Dar sunt mai mult decât confortabil în rolul meu de obsesor raid. Mă aplec înapoi, coatele pe bar, ignorând în jurul meu, cu excepția femeii ascunse în salonul meu VIP. Saloanele ridicate oferă o vedere clară, fără obstrucții. Rochia neagră scurtă se agață de șoldurile și coapsele superioare, lăsându-și picioarele goale, decolteul halter și părul prins afișând umeri și brațe ușor bronzate. Paharul de șampanie vintage Dom Pérignon din mână nu a fost atins. Nici un singur centimetru din corpul ei voluptuos nu s-a mutat în timp la muzică, chiar dacă muzica este .. a fost o mare dragoste, odată. Chiar și după toți acești ani, păstrez resentimente reziduale pe care a trebuit să le împărtășesc cu Axl Rose și Dave Grohl, urmărind cum corpul ei se răsucescă în extaz care nu a fost indus de mine. Un ospătar îi oferă un platou de mâncare. Ea clătină din cap și face un pas spre frânghia de catifea neagră care blochează lounge-ul. Bălăbăitul meu pășește în fața ei. Ea se uită la el. Fără să-mi arunce o privire, ajunge în poșeta ei minusculă pentru telefonul ei. Își așează paharul în jos și degetele zboară peste ecran. Telefonul meu îmi sună în buzunar. Nu mă miră că are numărul meu. Orice membru al familiei mele l-ar fi putut obține prin mijloace ilegale și i-ar fi dat-o. Îmi iau o bătaie înainte să o scot și să citesc mesajul. „Vin aici aproape în fiecare seară de două săptămâni. Trebuie să vorbești cu mine cândva.” Arunc o privire în sus, o fac să aștepte un minut complet înainte să răspund.

"Fac eu?" Nările ei se aprind ușor. „Vrea un răspuns.” Gura îmi răsucesce și jur că se întâmplă imposibilul și o urăsc chiar mai mult decât am făcut-o acum o secundă. „Ce ești acum, mesagerul lui?” Privirea ei se aruncă spre mine înainte de a ridica din umeri, umărul ei gol și zvelt strălucind sub luminile pulsante. „Ați ignorat toate e-mailurile și apelurile fraților tăi.” „Sunt funduri fără spin.” „Ai de gând să vorbești cu mine?” „Nu.” „Atunci de ce să mă ții aici?” „V-am spus termenii de admitere. Vii din proprie voință; nu ajungi să pleci până nu se închide clubul. Asta este în două ore.” - Este ridicol, Axel. “Nodurile mele de stomac doar din a-i vedea tipul meu. „Atunci nu mai veni.”

Se uită în sus. Ochii noștri se întâlnesc peste ringul de dans. Ura ei spală asupra mea în valuri murdare. Vreau să mă rostogolesc în ea. Îmi ține privirea sfidătoare timp de un minut înainte să coboare din nou capul la telefon. „Nu este chiar atât de simplu. Vă rog să mă auziți afară.” Din nou, stomacul meu se încleștă, dar de data aceasta este însoțit de o mică smucitură în pantaloni care îmi atrage atenția. "Vă rog? Cerșești acum?" Annoyance pâlpâie peste trăsăturile ei. Degetul mare se plimbă pe ecran pentru cel mai mult timp. Apoi telefonul îmi sună. "Da." Nu mă așteptam la asta. Cleo pe care nu-l știam niciodată a implorat decât dacă era să-mi plâng cocoșul din interiorul ei. Minte mea se învârtă de ce ar face acest lucru acum, iar erecția mea se întărește. Câteva secunde înnebunite mai târziu, decid că este mai sigur ca sănătatea mea să nu o cunoască și mă așez din nou la ură sublimă. „Prea rău prima dată când aud că te rogi trebuie să fie prin text. Răspunsul este încă nu.” „Axel, acest lucru este important. Permiteți-mi să fie interogați și să mă audă afară. Nu vor trece mai mult de cinci minute. Vă rog.” Sunt de două ori enervat că nu o pot auzi spunând acest cuvânt. Am așteptat mult timp să-l aud. Sunt chiar mai furios că nu pot trece distanța dintre noi pentru a-i cere să o repete. Am pus totul în cele două cuvinte pe care i le text. „La naiba.” Poate fi un truc al luminii, dar jur că simt noul meu nivel de furie. Buzele ei se desprind într-o găfâie inaudibilă în timp ce îmi citește răspunsul. Întorcându-se, se îndreaptă spre barul privat din salon. Chelnerul dă din cap când murmură spre el. Alunecă un geam împușcat pe tejghea și ajunge la tequila premium, așezat pe raftul din spatele lui. El toarnă. O ridică și ridică paharul la mine înainte să-l doboare dintr-o singură dată. Mă îndrept spre marginea ringului de dans, urându-mă pentru că sunt preocupat de consecințele a ceea ce face. Apoi îmi reamintesc că au trecut ani de când am asistat la Lightweight Cleo răsturnând după o lovitură de tequila. La fel o urmăresc, cu ochii îngustați, în timp ce coboară o altă lovitură înainte de a se îndrepta spre unul dintre scaunele din cabina de catifea. Există cea mai mică țesătură din plimbarea ei și trebuie să încleștez fiecare mușchi pentru a mă opri să mă încarc în spațiul dintre noi. Adevărul simplu, incontestabil este că nu pot. Din cauza Cleopatra McCarthy, viața mea a explodat într-un miliard de bucăți mici. Bucăți pe care nu m-am deranjat să le pun din nou pentru că știam că exercițiul va fi inutil. Așa că, de peste opt ani, am trăit cu această nouă versiune permanent modificată pentru mine. O versiune pe care nu mă grăbesc să o reevaluez sau să o remodelez. O versiune care mă ține înfapt în furia obsidiană care îmi alimentează existența. Rămân de partea mea a decalajului, pentru că a ajunge la o distanță emoționantă de ea înseamnă a ceda la carnavalul care face ravagii în mine. După tot acest timp, ar trebui să mă țin suficient de mult pentru a sufla compulsiu.

Nu o fac. Dacă aș face-o, aș fi oprit-o să pășească piciorul în clubul meu prima dată când a apărut. Dar chiar mai rău decât controlul care îmi lipsește foarte mult este faptul că sunt un gloton pentru pedeapsă. La naiba, este motivul pentru care conduc clubul de pedepse de mare succes și exclusivist. În câțiva ani în care a fost deschis, am făcut peste douăzeci de milioane de dolari doar în taxe de membru. Cine dracu știa că există nebuni acolo ca mine, care caută să fie expuși la ceea ce urăsc cel mai mult? Obțin o mică satisfacție perversă din faptul că le acord o priză, chiar dacă nu sunt în stare să găsesc una singură. Mi-

am acceptat soarta cu mult timp în urmă. Ceea ce mă bântuie nu poate fi vindecat decât într-un fel - până în momentul în care încetez să respir. „Macallan. Triplu. Neat.” Îmi reîntorc gândurile și mă îndrept spre sunetul vocii adânci și zdrențuitoare. Quinn Blackwood. Nu este tocmai un prieten, dar există respect reciproc și acceptare a altei lumi care locuiește sufletele noastre înnegrite. Este ceea ce ne-a atras unul pe celălalt când am fost plasați în același grup pentru o scurtă perioadă la West Point. Deși Quinn nu a servit niciodată, am păstrat legătura și am sfârșit prin a deține mai multe cluburi de noapte împreună, XYNYC fiind unul dintre ele. Ca și mine, nu are nevoie de venituri. Ca și mine, acest loc este unul dintre numeroasele puncte de desfacere pentru demonii care îl bântuie. Mă asigur că Cleo este încă așezat și revin la bar. Îl privesc pe Quinn să bată o băutură mare într-o singură gâfâie nemiloasă. „Știi că există un amestec mai bun în camera ta VIP, nu?” El trânteste paharul pe teighea cu o violență abia suprimată. „Prea departe”, răspunde el. Avem aproximativ aceeași înălțime, așa că, atunci când îmi aruncă o privire, sunt bine poziționat să văd hound-urile iadului care aleargă prin peisajele zimțate ale ochilor lui. Nu mă apuc. Salut hoarda ca spiritele înrudite. Sufletele noastre au îndurat mai mult decât suficient pentru a ne dura mai multe vieți și amândoi o știm. „E rău, nu?” Maxilarul îi înclăștă în timp ce respiră. „Worse.” „Aveți nevoie de ajutor?” O umbră întunecată se mișcă peste față și clătină din cap. „S-a terminat. Am ce am nevoie.” Nu-l apăs pentru mai multe informații. A noastră nu este un fel de relație. Îmi prind mișcarea din salonul meu și privirea îmi este zero pe nemesis. S-a ridicat de pe canapea și s-a sprijinit încă o dată de balustradă, paharul neatins de șampanie din nou într-o mână. Gărzile de corp sunt din nou în alertă, iar câteva dintre sinapsele mele cerebrale errante încearcă să se amuze de strălucirea pe care o trimite. „Dacă ai nevoie de altceva, anunță-mă”, spun absent, incapabil să-mi scot ochii de la femeia a cărei prezență este la fel de mare ca Sfinxul înaintea mea.

Îl simt pe Quinn urmându-mi privirea, apoi revenind la mine. „Se pare că ai o situație proprie care trebuie îngrijită.” „Da.” Vocea mea se simte la fel de aspră pe cât sună. „La naiba spune-mi despre asta.” Nu dă din cap și nu zâmbește. Quinn Blackwood zâmbește rar. Dar atunci, nici eu. Un alt lucru pe care îl avem în comun. „Orice pot face, anunță-mă”, spune el. Nimeni nu mă poate ajuta cu asta. „Mulțumesc”, spun oricum. El pune întrebări care sări de pe marginea conștiinței mele. Ridic din umeri. Dau din cap. Raspund. Dar pe tot parcursul, simțurile mele sunt adaptate la cealaltă parte a camerei. Abia îl înregistrez urcând. Îmi dau clic pe degete, iar Cici, una dintre chelnerițele mele, se apropie de mine. Releu instrucțiuni, iar ea pleacă, dar nu înainte să zâmbească într-un mod care îmi stârnește iritația. Nu mă pot gândi la asta acum. Am mai mult decât suficient pentru a face față în această seară. Patru saloane de la Cleo's, Vardan Petrosyan, șeful din New York al mafiei armene, coboară vodka scumpă, de parcă va veni o secetă. Prezența lui nefavorabilă îmi rămâne în intestin ca o lamă ruginită, dar din moment ce este unul dintre numeroșii diavoli cu care am încheiat o înțelegere, trebuie să-i tolerez prezența atât timp cât este necesar. A fost aici în două ore. L-am ignorat în cea mai mare parte a timpului. Mai mult și risc să-l enervez. Bărbați ca Petrosyan cer frică acolo unde nu pot obține respect. Nu simt nici el, și îl știe, dar este, de asemenea, conștient că am nevoie de el mai mult decât are nevoie de mine acum. Deci amândoi ne prefacem că îl simt pe acesta din urmă. Îmi croiesc drum spre locul în care stă cu anturajul său. Minții lui stau în calea mea pentru secunda suplimentară necesară pentru a-și face rost înainte de a se da deoparte. Șeful mafiei are o blondă înaltă și subțire cocoțată pe fiecare coapsă. Amândoi mă privesc în timp ce mă apropii. Le ignor și mă concentrez asupra omului scurt, plin de viață, cu caracteristici boxy. Când în sfârșit își scoate buzele rătăcitoare dintr-unul din clivajele femeilor, Petrosyan mă privește cu ochii negri morți, un zâmbet rece alunecând pe față. „Începeam să cred că uiți de mine”, îmi spune el în engleză ruptă, puternic accentuată. „Am vrut să te prind când te simțeai moale și moale”, răspund. El scoate un râs. „Nadiya, crede că sunt moale și moale. Fă tu cred că

sunt moale și moale?” Blonda din stânga lui clătină imediat din cap. „Nu ezitați să verificați; hai să ne asigurăm, da?” El încurajează. Ea obligă fericit să-l strângă cu blândețe. „Nu, Vardan, ești greu ... peste tot.” El chicotii, ochii lui fiind mai reci. „Vedeți, omule, ne pierdeți atât timpul.” Respir și forțez un nod deferent. „Scuzele mele. Ai tot ce ai nevoie?”

Mă privește câteva secunde. „Nu, nu totul. Dar nimic nu este puțin ... negocierea nu poate satisface, nu?” Mă așteptam la asta - extorcarea obligatorie care se întâmplă la fiecare câteva luni. În mod normal, îl resping afirmând câteva fapte și cifre, și anume că plătesc aproape o valoare de piață dublă pentru serviciul pe care mi-l oferă Petrosyan. De data asta, nu o fac. Vizitele persistente ale lui Cleo sunt dovezi că planul meu funcționează. Fracturarea regatului Rutherford dezvoltă și mai multe fisuri. Și sunt dispus să plătesc scump pentru asta. „Ce vrei, Petrosyan?” Expresia lui nu se schimbă, dar simțind o victorie, el îi aruncă imediat pe fete din poală. După ce s-au abătut, stă, își reglează costumul strălucitor și se ridică pe bilele picioarelor. Dar nimic nu poate deghiza faptul că sunt cu un picior mai înalt decât el. „Vreau să-mi spuneți ce faceți cu tot produsul pe care îl cumpărați de la mine, pentru început. Nu se termină pe stradă sau în cluburi, știu asta de fapt”, spune el. „Și cum v-am spus când am început acest ... parteneriat, nu este treaba dvs.” „Deși nu-i datorez nicio explicație, nu savurez ideea de a-i spune mafiotului că fiecare uncie de heroină pe care am procurat-o de la el în ultimii doi ani a fost spălată pe toaletă. Că nu este vorba de preluarea afacerii tatălui meu pentru a câștiga bani pentru mine, ci pentru a mă asigura că Rutherfords are afaceri zero până când am terminat cu ei. Și dacă fac acest lucru, ajut să iau câteva sute de kilograme de droguri pe stradă ... ridic din umeri mental. Maxilarul lui Petrosyan se flexează, dar dă din cap. „Bine, atunci hai să vorbim nostru Afaceri. Economia este la toaletă. Trebuie să cresc prețurile ... ” „Două sute de mii pe lună. Cincizeci de mii de dolari mai mult pentru aceeași afacere.” Se uită în lateral, își trage manșetele și apoi ochii de pește se aruncă înapoi la mine. „Mă gândesc că un sfert de milion mișto are un inel frumos, nu?” „Amenda. Afacere. Am terminat?” Surpriza își luminează ochii cu câteva secunde înainte ca privirea lui să devină speculativă. „Trebuie să vrei cu adevărat ... cum spui, să-l schimbi fostului meu partener de afaceri, hmm?” „Da, trebuie să vreau cu adevărat băț lui.” Virajul frazei îl dezamăgește pentru o secundă, apoi renunță în favoarea confirmării că m-am pliat cu adevărat și i-am oferit o majorare a prețurilor de o sută de mii de dolari după o negociere de două minute. Acum că este mulțumit, mă întorc să plec. „Aș dormi cu arma sub pernă dacă aș avea pe cineva ca tine pentru inamic”, afirmă el. Mă uit peste umăr. Mă urmărește cu atenție. Încercând să citiți imposibilul. „Atunci este un lucru bun că suntem prieteni, nu-i așa? Și dormi cu o armă sub pernă.” Râde. „Ei bine, pentru tine, aș face-o doi arme.”

„Vă mențineți sfârșitul negocierii și nu va trebui niciodată.” El prinde avertismentul în vocea mea și râsul se estompează. „Continuați plățile și nu vom avea probleme.” Își face clic pe degete pentru fetele sale. Liniile noastre de luptă s-au redresat, mă întorc la bar la timp pentru a-l vedea pe Cleo ridicând un pahar de șampanie aproape gol pe buze. Ghearele mele sunt încheștate. Adăugat la cele două fotografii de tequila, nu sunt sigur care va fi rezultatul. Așa că îmi accentuez atenția cu o lamă și mai vicioasă. Totul se încadrează în timp ce mă saturez cu prezența ei. Fiecare respirație. Fiecare clipire. Prind momentul în care șoldurile ei se balansează, mereu atât de ușor, spre imnul stâncos palpitant. Mișcarea rezonază prin mine ca tăieturile lamei memoriei. Într-o clipă, sunt aruncat înapoi în dormitorul din casa din piscină pe care am pretins-o în ziua în care am împlinit optsprezece ani. A fost singurul lucru pe care l-am solicitat când mama m-a întrebat ce vreau de ziua mea. Nevoia de a mă distanța de tatăl meu a devenit o durere viscerală, insuportabilă. Mama a văzut-o. Mi-a acordat cererea, în ciuda refuzului ferm al tatălui meu. Cel mai probabil a fost ceea ce i-a câștigat ochiul negru două zile mai târziu. Nu știu pentru că nu

am întrebat. Oricum ar fi fost inutil să o facem. Ar fi mințit. Și eram prea egoist, prea recunoscător pentru mila de a nu fi nevoit să trăiesc sub același acoperiș ca tatăl meu, pentru a balansa barca. Așa că am revendicat mica mea bucată de cer în iad. Și acolo a dansat Cleo pentru mine pentru prima dată. Unde am sărbătorit multe în primul randuri. Acea amintire particulară îmi strălucește prin gropile carbonizate ale minții mele. Nu mă lupt. Ca și momentele trecătoare de plăcere și durere, va fi dispărut într-o clipă, devorată de cancerul putrefiant care trăiește în mine. Destul de sigur, a trecut de la o bătaie a inimii la alta și am rămas cu rămășițe putrede din ceea ce a fost odată. „Toți au avut grijă, șefu.” Îmi rup capul în lateral. Cici stă lângă mine. Privirea ei alunecă peste mine din cap până în picioare înainte să se așeze pe fața mea. Poartă asta special. Fă-mă zâmbește că este purtată de când a început să lucreze aici acum șase săptămâni. Am făcut greșeala de a o fut ca parte a procesului ei de interviu. N-ar fi trebuit. Aș putea să mă iert făcând scuza că prezența ei în biroul meu în acea zi a coincis cu primul apel în trei ani de la Ronan, fratele meu cel mai mare. Ronan. Băiatul lui Daddy, în sus și în jos, chiar până la inelul cu fundul pansy de pe roz roz. Ca și o sută la sută din interacțiunile noastre, apelul nu a decurs bine. Așa că aveam nevoie de o priză. Era fie un pumn printr-un perete, fie cocoșul meu într-o păsărică. Am ales pizda. Refuz să fac scuze pentru această alegere. Pentru că ce rost are un suflet negru, de a lua alegeri care să-ți lase mâinile permanent murdare de rău, dacă nu-l pui? Dar recunosc un modic de regret. Nu este primul angajat pe care l-am futut, dar de obicei sunt un pic mai circumspect cu alegerile mele. Furia mea orbitoare m-a împiedicat să văd acea lumină deghezată, care-mi-o-s-a-propri-ai în ochii lui Cici până era prea târziu. Acum, iritant, încă de la întâlnirea noastră, duhoarea din ce în ce mai mare a posesivității se agăță de ea de fiecare dată când este în prezența mea. Acum se apropie. „Mai ai nevoie de orice altceva?”, Spune ea cu o voce joasă, intimă. „Nu m-am putut abține să observ că atât tu, cât și prietenul dvs. sunteți mai strânși decât un tambur în această seară. Eu ... pot ajuta la ameliorarea stresului tău ... dacă vrei?” În minutul următor, va găsi o scuză pentru a mă atinge. Sunt trântit de mirosul parfumului ieftin și al excitației rușinoase. Deoarece simțurile mele sunt larg deschise și crude, am o lovitură mai profundă decât aș face în mod normal. Ceea ce mă face să direcționez mai multă mânie asupra ei decât știu că este justificat. „Cici?” „Da, șefu?” Răspunde cu o dorință respiratorie. „La naiba și fă-ți treaba”, am înțeles. Se reface de rușine și se întoarce cu fața roșie spre bară. „Iisuse, de două ori într-o noapte. Ai crede că am o boală sau ceva de genul acesta, mormăie ea sub respirație în timp ce se ocupă de ea colectând o comandă de băuturi de la barman. Nu simt nici o remușcare atunci când se îndepărtează. Nu dau un rahat ce-i are fundul într-o menghină sau cine mai este lovit în seara asta. În condiții normale, sentimentele ei contează foarte puțin pentru mine. În această seară, îmi pasă și mai puțin. Când se îndepărtează, îmi expir și arunc o privire la ceas. Marți seara, clubul închide la trei a.m. Este aproape unul. Încă două ore de mers. Mă aplec înainte să ridic capul. Nu face absolut nimic pentru a amortiza puterea privirii lui Cleo sau efectul micului zâmbet rău pe care îl văd jucându-se la buzele ei atunci când ochii noștri se agăță unul de celălalt. Este sub pielea mea, unde a trăit șaptesprezece ani. Și o știe. „Lucrarea” a cincea Harmony izbucnește din boxe. Versurile tari și murdare produc o balansare pofticioasă a șoldurilor. Privirea din ochii ei și mișcarea corpului ei sunt aproape dihotomice. Ochii ei îmi spun că mă urăște. Corpul ei mă avertizează cu promisiunea poftei transcendente. Ar trebui să mă retrag în biroul meu, unde o pot urmări de siguranța relativă a camerelor de securitate. Sau mergeți la celelalte etaje superioare și inferioare, salutați câțiva VIP-uri care ar iubi o recunoaștere personală din partea mea. La naiba. Rămân pus și dau din cap cu tărie la câțiva obișnuiți care sunt suficient de curajoși pentru a încălca zona fără zbor din jurul meu. Când barmanul meu alunecă un pahar de scotch către mine, îl ridic și îl cobor.

Cleo și cu mine jucăm jocul cu privirea până când ajunge la telefonul ei încă o dată. Se jucărește cu ea pentru o bătaie înainte ca degetele ei zvelte să zboare peste ea. Sângele îmi tremură mai tare în timp ce îmi scot telefonul și îi citesc mesajul. „Oprește asta, Axel. Fii barbat. Vino aici și vorbește cu mine.”

Obrazul meu se răsucesce într-o imitație de zâmbet. „Sper că nu ești senil, așa că nu ai fi uitat că nu mă ridic la îndrăzneală. Sau tâmpenii.” „La naiba. Ce trebuie să fac?” Cele șase mici cuvinte trimit tot sângele care fuge din inima mea. Se transformă mai greu decât piatra, iar viziunea mea se estompează timp de câteva secunde. Nu-mi vine să cred că e bine. „Ai întârziat opt ani cu această întrebare, dragă.” Capul ei se smulge. Respiră greu. Ea clătină din cap. Nu sunt sigur dacă este vorba de negare, neîncredere sau pledoarie. Probabil că nu este nimic din aceste lucruri. Nu ar fi prima dată când am atribuit un sentiment benign acțiunilor sale doar pentru a fi arătate adevăratele profunzimi ale inimii sale trădătoare.

Telefonul meu sună din nou. De data aceasta există un singur cuvânt pe ecranul meu. „Axel.” O mângâiere șoptită. O cerere. O cerere. Sunt alte o mie de lucruri. Toate învelite în otravă cu zahăr. Mă îndepărtez de teighea, disprețuind nodurile din stomac și oțelul din cocoșul meu. Îi simt privirea pe spatele meu în timp ce mă urc prin ușa de lângă barul care duce la biroul meu. Împușcat după împușcarea vârfurilor de adrenalină prin fluxul meu de sânge până când senzația întunecată și volatilă mă îndepărtează până la vârful degetelor. Ușa mea de birou trăneste în spatele meu și arunc șurubul, ca și cum mă închid, îmi va împiedica nebunia în creștere. Deja vreau să-i smulg ușa de pe balamale și să mă grăbesc înapoi la bar. Îmi forțez picioarele pe de altă parte și mă arunc pe scaunul meu. Înalte pe perete, ecranele reflectă diferitele zone ale clubului. Ochii mei sunt zero pe ea. Nici măcar nu mă păcălesc să cred că este la fel de lipsită de apărare pe cât arată. Pielea ei poate părea netedă, dar este acoperită cu armuri de oțel. În mod deliberat, am oprit alimentarea la camera respectivă și îmi activez telefonul. Pe măsură ce scriu, o îndemn în tăcere să-mi accepte cuvintele. „Ești liber să pleci. Ia-mă în serios și fă. Nu. Veni. Înapoi.” Pe măsură ce îmi opresc telefonul, întinderea completă a tunurilor mele de slăbiciune prin mine. Nu vreau să se întoarcă și nu vreau să o aud doar dintr-un singur motiv. Este aici din cauza tatălui meu. Ea este aici în numele omului pe care îl urăsc mai mult decât orice în lume. Omul care s-a asigurat că, la nouăsprezece ani, nu voi avea niciodată opțiunea de răscumpărare atâta timp cât am trăit.

Câțiva ani, am crezut că va fi mulțumit să-l ajute pe diavol să-mi păteze sufletul. Dar nu. El este încă după mine. Și-a folosit santinele sub forma fraților mei, iar acum scoate armele mari. Îi dau kudos pentru că l-a trimis pe Cleo. La fiecare vizită, am simțit că marginile mele se prăbușesc. În ciuda a tot ceea ce simt pentru ea, m-am chinuit cu nevoia de a ceda. Să aud acea voce aproape și personală. Să o miroasă. Atinge-o. Pielea ei este încă cel mai moale satin pe care l-am rețut în visele mele? Iisus. Îmi doresc toate acestea chiar și atunci când știu că va fi ultima paie odată ce va rosti cuvintele pe care a fost trimisă să le livreze. Rutherfords și McCarthys. Odată ce aliații improbabili au transformat dușmani amari. Două familii dinastice cu picioarele ferm înrădăcinate în criminalitatea subterană. Droguri. Fetele. Racketeering. Extorsiune. Crimă. Între noi doi, am schimbat cursul destinului familiilor noastre. Și intenționez să o schimb și mai mult. Intenționez să anihilez numele Rutherford până nu mai rămâne nimic. Într-o familie de oi negre cu inimă rece, eu, Axel Rutherford, sunt cel mai negru. Disprețuit abundant de cei trei frați ai mei, urât activ de tatăl meu. Era prințesa de aur. Pune-te pe pământ pentru a testa fiecare dintre marginile mele întărite. Și am ars fericit fiecare ultimă pentru ea. Dar recompensa mea nu a fost pentru totdeauna cu ea. În schimb, s-a abătut de la mine. Și s-a târât în patul tatălui meu.

Capitolul doi

CRIMA ȘI PEDEAPSA

Urletele demonilor iadului se opresc în cele din urmă odată ce clubul este gol de patroni. Stomacul s-a încheștat, pornesc monitoarele, mă întind unde se afla. A dispărut. Alinarea pe care ar trebui să o simt lipsește dureros. Eu stau, deja am dat cu pumnul în numărul asistentului meu manager pentru a-l anunța că plec în timp ce ies din birou și ies din XYNYC. În orașul care nu doarme niciodată, duhoarea înflăcărată a umanității și sunetele dure mă bufetează când ies, dar o salut în timp ce parcurg distanța scurtă până la garajul subteran unde așteaptă McLaren Spider negru. Urletul său gătos răsună pe cel care se rătăcește în mine, așa că am trântit piciorul pe gaz și m-am dezvăluit în scârțâitul anvelopelor când am alunecat pe stradă. Douăzeci de minute mai târziu, parchez într-un alt loc alocat sub o altă clădire pe care o dețin. Clubul de pedepse a început ca o glumă privată bolnavă, o modalitate de a găsi o ieșire mai puțin infernală într-o perioadă în care timpul pe mâinile mele a fost un lucru și mai periculos decât dorința medie de moarte care a fost realitatea mea constantă. În New York, nu a durat mult să devină clar că există o ieșire pentru fiecare problemă. Și foarte des, cu cât este mai extremă ieșirea cu atât mai bine. Când Black Widow, acum, managerul meu la Clubul Pedeaaption, a sugerat să deschidem clubul timp de șase luni, topuri, pentru a ne atenua plictiseala, a fost făcut pe o bază de băuturi din umeri. Șase luni s-au transformat într-un an, apoi altul. Acum, clubul aduce aproape la fel de mult venituri lunare ca XYNYC, cu aproape cinci sute de solicitanți care se creează pentru a deveni membri. Spre deosebire de majoritatea cluburilor subterane, nu există nimic asemănător cu temnița în ceea ce privește Clubul Pedepselor. Se înalță în orizontul Hell's Kitchen, precum grăsimea dracu' este, chiar până la ușile duble roșii uriașe care prind intrarea din față victoriană. Alții au avertizat puțin discreția când a fost vorba de publicitatea prezenței clubului. Am combătut cu un dracu' nu, deși am acordat o intrare laterală mai puțin strălucitoare pentru politicienii și preoții care nu și-au dorit shibari -în timp ce dependențele de haine pentru bebeluși au șoptit sau au fost martorii publicului. S-ar putea să fiu nebun, dar nu sunt prost. Nu când vine vorba de bani oricum. Înțelegerea mea în ceea ce privește banii este ceea ce a transformat în cele două sute cincizeci de mii de dolari vânzări de jocuri online când aveam nouăsprezece ani în miliarde la douăzeci și nouă de ani. Introduc codul în panoul de perete, iar ușile duble se deschid. Un candelabru elaborat, cu niveluri, luminează foaierul cu pardoseală din marmură. Nu există bici sau instrumente de tortură care să anunțe adevărata funcție a acestui loc. De fapt, în timp ce cobor pe un hol scurt și intru în zona principală de recepție a clubului, tulpinile de muzică de tip Evanescence și sunetul ochelarilor clinking ar păcăli pe oricine să creadă că este un club obișnuit. Pentru a fi corecți, în această perioadă a dimineții, majoritatea patronilor sunt secretați în diferitele lor camere, astfel încât nuanțele obișnuite sunt bine ascunse. Nu este atât de bine ascunsă femeia atârnată chiar deasupra capului meu, când intru în inima zonei clubului de la parter, complet dezbrăcată și legată de lanțuri, cu părul lung și roșu atârnat liber, iar picioarele împletite deschise. Ochii ei sunt fixați într-un punct specific al tavanului, unde un bol în formă de falic înclină ceară fierbinte, roșie de sânge, direct între picioare. Cu fiecare lovitură, ea clipește și lacrimile se vărsă liber pe templele ei. Deși există aproximativ două duzini de membri care se îngheșuie, ea este singura care primește pedeapsa la vedere. Mă îndrept cu receptorul de colectare a ceară de argint pe podeaua de sub ea și mă îndrept spre zona gazdei. Fata din spatele biroului privește în sus, cu ochii lărgind o atingere când mă vede. În timp ce îi predau haina, o văd verificându-mă, dar ea, spre deosebire de Cici, are grijă să nu mă angajeze în conversație. Ea predă cardul cu cheie purpuriu închis, care îmi va acorda admiterea în sanctum sanctorum la șase etaje deasupra. „Văduva neagră?” Întreb. Vocea mea este groaznică, aproape răgușită,

dar mă aude. „La etajul al treilea cu un client”, răspunde ea, cu ochii de culoare nedeterminată care o întâlnesc pe a mea pentru o secundă înainte de a-și coborî privirea. „Aproape a terminat. Să-i spun că ești aici?” „Da. Mulțumesc.” „Cu plăcere.” Ea dă din cap și se întoarce. O chelneriță vine spre mine cu un tumbler de scotch pe un platou de argint. Îl iau și îl bat înapoi, apoi îmi croiesc drum spre liftul privat. Cu o alunecare a cardului meu, ușile se deschid. Secunde mai târziu, sunt la etajul șase. Covoarele negre și pereții cu panouri scumpe îmi bat pașii în timp ce mă îndrept spre camera de la capătul holului lung. Pe ambele părți, ușile din oțel și pereții izolați fonic sigilează bărbații și femeile care cedează proclivităților lor cele mai fundamentale în numele pedepsei. Unii sunt la fel de inofensivi ca un „profesor” care forțează un „student” să citească poezia densă. Alții sunt ... nu. Văduva Neagră este responsabilă să se asigure că nu ieșim din lege sau nu încălcăm regulile de siguranță, dar în calitate de proprietar al unității, sunt în libertate tuturor membrilor și solicitărilor de pedepse ale potențialilor membri, dacă doresc să le văd. Am văzut câteva. Suficient de știut, au fost lăcomia și banii prioritățile mele, soldul meu bancar ar fi de zece ori mai gras decât este în prezent, deoarece am refuzat mai multe cereri ale membrilor decât am acceptat. Nimic în această viață nu-mi face stomacul să se transforme. Nu mai. Dar chiar știu să las unele lucruri în pace. În plus, cu planul meu de a da jos regatul Rutherford care se apropie acum de crescendo-ul său, nu am nevoie de distrageri suplimentare. A ține oameni ca Vardan Petrosyan de partea mea este mai mult decât suficientă muncă. Stând în fața ușii reci de oțel care este intrarea în petrecerea mea personală a iadului, ezit. Aș fi mai bine să iau traseul mai sigur de a-l ciocni și de a-l dormi? Nu. Mă voi trezi doar într-o stare mai proastă. O stare în care tentația de a aluneca la volanul lui McLaren Spider și de a-l vâna pe tatăl meu poate deveni prea mare pentru a-l conține. S-a întâmplat înainte. Am stat peste patul lui și m-am uitat în jos la el. În negrul neînsuflețit, fără suflet din acea noapte, omuciderea era la fel de moale și seducătoare și mortală ca un sărut. Până în ziua de azi, nu am nicio amintire despre cum am plecat. Ceea ce m-a declanșat să fac un pas înapoi? Nu vreau să știu.

Tot ce știu este că timpul pentru a reveni în acea cameră nu este încă aici. Vine. Dar până atunci... Ajung și ating ușa. Frigul din oțel îmi curge în pori, frisoane suficiente pentru a mă împământa în prezent. Cu mâna stângă, glisează din nou cardul. Apas ușa deschisă, respiră și intru în camera. „Lumini.” Senzorii auzeau vocea mea, iar camera este încălzită în lumină moale. Mă îndrept spre camera fără ferestre, fără draperii, atenția mea asupra piesei de mobilier unice din spațiu. În spatele meu, ușa se leagănă pe un clic moale șoptit, sigilându-mă în închisoarea mea. Trei pași în jos și mă aflu în centrul mort al camerei circulare, scufundate. Alți câțiva pași și stau în fața ei. Scaunul este lat și jos și ghemuit, cu patru gheare de fier bolțite în podea. Mi-ar fi putut oferi confort dacă mi-aș permite. În schimb, este clar, fonta din spate suficient de înaltă și rigidă pentru a-mi face protestul coloanei vertebrale chiar înainte de a ocupa un loc. Cotierele metalice largi sunt, de asemenea, rezistente pentru a găzdui orele pe care intenționez să le petrec pe scaun. Lângă picioarele din față, două manșete metalice se deschid, atașate lanțurilor de titan. Mă uit cu disperare la ei, dorind ca vederea legăturilor mele să aducă chiar și un pic de lumină solară, o promisiune de răscumpărare undeva în viitorul meu. Dar chiar și acum, chiar și în acest loc, tot ce răsună în mine este ... anticiparea. Cum pot tânji chiar pentru pedeapsa care ar trebui să mă rușineze? Cum pot .. Gândurile mele se opresc în timp ce ușa se deschide în spatele meu. Clicul tocurilor mă împinge în acțiune. Îmi scot pantofii, urmași de șosetele mele. Cămașa mea se desprinde, apoi centura. Purtând doar pantalonii, mă așez pe scaun, cu spatele la îmbrățișarea înghețată a tronului de fier. Îmi simt scrutinul cu mult înainte să-mi ridic privirea spre ea. Văduva Neagră. Înalt, salbatic, cu părul negru jet, despre care bănuiesc că este cultivat pentru un efect maxim, este uimitor modul în care o sculptură de gheață este uimitoare. Ochii verzi ascuțiți mă privesc de sub genele lungi și mascare. Dar în această seară, rujul ei normal întunecat lipsește, la fel și ținuta ei neagră. În schimb, poartă uniforma

unei matrice gri, completată cu capac alb, șorț alb și pompe gri groase. Nu sunt conștient de faptul că curiozitatea mea se filtrează până când nu se uită la ea cu o grimasă. „Senatorul Otis este la parter. În această seară este noaptea de engleză- internat-școală-și-cina-doamnă-slujindu-l-gruel. L-am lăsat mâncând panta și plângând.” Dau din cap, nici amuzat, nici uimit. Privirea ei alunecă peste mine înainte de a se întoarce la a mea. Știe mai bine decât să sondeze, dar nu se teme să privească. Alții ar putea fi suficient de proști ca să creadă că este moliciunea pe care o văd în ochii ei, dar ca mine, nimic despre ea nu este moale.

Ne privim reciproc în tăcere înainte de a-mi așeza calm mâinile în sus pe cotiere. Încă în tăcere, își aruncă privirea spre manșete, apoi înapoi la mine. Dau din cap. Cu o balansare grațioasă care sugerează o senzualitate profundă, nu am niciun interes să explorez, închide distanța de scaun și se scufundă pentru a ridica prima manșetă. Clicul este tare, conceput special astfel încât să adauge severitate momentului. Sufletul meu abia se răsuțește. A doua manșetă mă fixează pe scaun. Nu le testez rezistența. Știu deja că nu mă vor elibera până nu o doresc. Ea se întoarce și se uită în jos la mine. "Cât timp? De obicei două ore?" "Nu. Mai lung." "Patru." Îmi scutur capul, vederea asta. Vă rog pe ecranul telefonului îmi clipește în minte. Mă păcălește. "Cinci?,"Vocea ei nu se schimbă, dar există ceva acolo. Cel mai mic indiciu de îngrijorare. O privesc. „Șase.” "Nu-" „Fă cum spun eu. Sau voi primi pe altcineva să o facă.” Nu am încredere în nimeni. Dar cum fac cu Quinn Blackwood, văduva neagră și cu mine împărtășim o legătură specială. Nici unul pe care aș jura viață sau moarte cu o lovitură lungă. Dar există o înțelegere. Este singura care a fost permisă în camera mea specială, singura care cunoaște ingredientele otravii mele dulci. Singurul care a văzut ce îmi face această cameră. Cel mai lung pe care l-am putut rezista este de cinci ore. Preocuparea ei este justificată. O văd înghițită înainte să intre în buzunar. Telecomanda mică este direct legată de lanțuri. Ea stabilește timpul, dar ezită înainte de a apăsa butonul necesar. Îndrăznește se îndreaptă spre mine și își alunecă mâinile prin părul de la ceafă. Mă smulg, dar nu pot scăpa de atingerea ei din cauza manșetelor. Se oprește, privindu-mă cu ochii îngustați. Sunt pe margine. La naiba, cine dracu glumesc? M-am născut pe margine. Dar în această seară sunt șopti departe de anihilare și amândoi o știm. „Ești sigur de asta?” „La naiba. La naiba da.” Deschide gura. „Nu”, o previn. „Nu trebuie să stai aici cu tine, dar pot fi afară.”

"Nu. Apăsați butonul. Nu mă face să mă repet.” „Axel ...” Închid ochii și tremur în timp ce pumnii îmi balonează. Vreau să-mi aud numele, dar nu vreau ca vocea să fie cea a văduvei negre. Există o singură voce pe care vreau să o aud chiar acum. O față pe care vreau să o văd. Cleo. „Fă-o și pleacă. Acum.” „O să fac, dar măcar să mă las să mă întorc și să te verific.” „Spune un alt cuvânt și te voi concedia.” Ochii ei se întăresc până la chipsuri de gheață. "La dracu. Aveți șase ore dacă doriți. Dar mă întorc în trei ore pentru a vă verifica. Dă-mi foc atunci dacă vrei.” Cu o lovitură sfidătoare a încheieturii, ea stabilește cronometrul între picioarele mele, la distanță de atingere. În momentul în care spatele ei este întors, lovesc telecomanda. Acesta sări împotriva ultimului pas și alunecă lateral la jumătatea camerei. Ea ezită, cu spatele rigid, dar nu se întoarce. În tăcere, pleacă. În momentul în care ușa se închide, douăzeci de proiectoare de pe pereții gri închis pâlpâie la viață. Mari, mici și între ele, ocupă fiecare centimetru de perete circular. Dacă spațiul mi-ar fi permis, aș fi pus mai multe ecrane, dar lucrez cu ceea ce am. Fiecare este setat pe o buclă de jumătate de oră la volum complet cu un videoclip diferit. Cu doar un centimetru între ele, ar putea fi o singură imagine înfundată, dar știu fiecare ecran ca și cum știu lungimea cocoșului meu. Respir adânc în timp ce prima mulinetă joacă pe ecranul din mijloc. Scaunul se mișcă, roțile de sub podea învârtindu-l încet. Lumina soarelui decolorată se aruncă peste un lac înainte ca aparatul foto să se învârtă în figura din minusculul bikini alb care fuge de un val mare. Valul o prinde, se stropește până la

coapsa mijlocie. Strigă. „ Omigod , ești un mincinos. Apa este colllllld -Ce faci?“ „Cum arată?“ Ea se apropie. Măinile ei se ridică pentru a bloca obiectivul. „Nu mai filmați. Arăt gras.“ Un alt set de mâini ajunge să-l înțeleagă pe al ei, aruncându-l ușor deoparte. - Nu pari gras, Cleo. Ești perfect.“ Măinile feminine se încolăcesc în jurul unei masculine. Împreună coboară încet până când s-au aprins lung, albastru profund știind ochii se uită în cameră. „Spuneți asta doar pentru că sunteți îndrăgostiți de mine.“ „Cuvinte sulte șoptite între buzele umflate de sărut. „Da, spun asta pentru că sunt îndrăgostit de tine.“ „Gruff, cu o voce tânără, fără speranță, recent ruptă, groasă cu emoție înfiorătoare. „O spun și pentru că am ochii dracului în nenorocitul meu de cap.“

Un chicotit obraznic, merge-drept-la-un-eager-cock chicotit. "Ești așa rău înjură tot timpul. Tati spune că mă va lăsa în urmă dacă mă prinde înjurat.“ O vlagă a camerei înainte de a se stabili. „Dacă vă pune o mână nenorocită, îi voi smulge capul.“ „O voce nu mai agită, dură cu un scop rigid. Respirație aspră. - Adică, Cleo. Văd la fel de mult ca o zgârietură pe tine, cineva o va naiba muri “. Un gâfâit. „Nu poți spune așa ceva!“ "Eu pot. Mă nenorocesc. Pentru că îmi aparții. Nu-mi pasă cine te-a creat. Tu ești al meu. Nimeni altcineva nu are voie să te atingă. Nimeni nu are voie să te îndepărteze de mine, mă auzi?“ O mușcătură de buză în timp ce nările ei flutură într-o inhalare cutremurătoare. „Mă sperii.“ Respirație profundă, aspră. "Sunt eu? Într-adevăr? Spune adevărul. Ești speriat, Cleo?“ Camera pusă cu intenție, înregistrând fiecare flutter din genele ei. O pauză. O consolidare a buzelor pline. Apoi o scuturare a capului. Încuietori groase și vibrante îi încadrează fața uimitoare. "Spune-o. Vreau să te aud spunând cum te face să te simți când îți spun asta.“ „Mă emoționează.“ „Că te pretind ca al meu?“ Un nod timid. „Ce altceva te emoționează?“ O lovitură a privirii ei între lentilă și fața din spatele ei. "Haide. Nu o pot spune cu camera foto.“ „Ea întinde. Camera se unghi de departe de ea, dar rămâne pe ea. Concentrat. Rabid. "Spune-mi.“ Vocea care într-o bună zi va comanda iadul în sine. „Mă emoționează când spui că vei face ... toate astea pentru mine.“ "Toate ce?“ „Că o să-i smulgi capul.“ „Am naibii.“ O promisiune solemnă. O scurtă pauză. „Crezi că sunt un psiho bolnav?“ „Cred că ești ... ești ...“ "Ce?“ „Cred că ești effing uimitor.“ „Effing?“ Culoarea roz îi pătează obraji. „Nu mă tachinați.“ „Nu o voi face dacă spui cuvântul. actual cuvânt, Cleo.“

„Nu o voi face.“ "Dreapta. Atunci nu sunt atât de uimitor pe cât vrei să mă gândesc, sunt eu?“ Ochii albaștri, deschiși larg. "Tu ești.“ „Atunci spune-o. Nu o să arzi pentru asta. Este doar un cuvânt.“ „Te urăsc când ești așa.“ „Nu mă urăști, dar bine. Nu o spune.“ Aparatul foto se leagănă spre lac, spre soarele care este aproape înghițit de apa portocalie. "Tu ești f-dracului uimitor. Acolo. Ești fericit?“ "Nu.“ O criză de pași în nisip înainte de a pași cu îndrăzneală în fața camerei. „Ai naibii de incredibil și de uimitor, Axel Rutherford.“ "Sunt eu?“ „La dracu, da! Acum vei înceta să fii înnebunit de mine?“ „O să fac dacă încetați să spuneți dracu “! Un țipăt indignat înainte de a face plămâni. Aparatul foto se aruncă la pământ cu o secundă înainte ca corpurile să se învârtă în cadru. Prezintă un urs al unui adolescent în trunchiuri de înot, cu inima în ochi, cu brațele întinse încet spre el. O adolescentă voluptuoasă care își ține lumea în mâinile ei moi și înșelătoare. Ea face spațiu pentru el între coapsele ei tinere și își împinge părul depășit în spatele urechilor. „Nu pot fi niciodată supărat pe tine, Cleo. Te iubesc, șoptește el. Ea îi încadrează fața în mâini. "Și eu te iubesc. Axelul meu. Romeo meu.“ Un sărut lung și nesfârșit care-și sigilează doamna. Un alt ecran. Un alt aparat foto, acesta condus de Troia, fratele său de mijloc. Ronan stă lângă tatăl lor, care este așezat în spatele biroului său masiv de cireș, coatele pe cotiere, degetele într-o clopotniță. În ciuda faptului că se află la mijlocul anilor cincizeci, Finnan Rutherford nu are părul cenușiu. Îi plăcea să se laude că se datora faptului că plănuia să trăiască pentru totdeauna și corpul său îl

știa. Axel știa că se datorează faptului că frizerul său nu-i dădea doar o dată pe lună. - Ai toate astea, băiete?„Iatra Finnan.

- Da, Pa, răspunde Troy. Se învârte, se oprește pe un scaun ocupat de nimeni altul decât al tău cu adevărat. Sângele care îmi curge nasul nu este nimic în comparație cu durerea care îmi trage din coaste.

Unul dintre numeroșii gânditori fără creier, instruiți să urmeze ofertele lui Finnan, se află deasupra mea, privindu-mă cu ochi de șarpe. "Bun. Acum, spune-mi din nou ce ai într-o clipă, fiule?" Bolton Rutherford, comediantul familiei, sforăie de oriunde urmărește desfășurarea acestui spectacol. Nu știu când Finnan a decis că ar fi o idee fantastică să înceapă să documenteze fiecare eveniment din viața sa. Având în vedere că este globul ocular adânc în criminalitatea organizată, a fost una dintre ideile sale spectaculos de stupide. Dar iată-ne. „Nu vreau să merg la West Point”, gâdilă, sângele alunecând din colțul gurii. Durerea din piept și gât este neobosită, bătaia de o oră după ce am rupt ceva sunt sută la sută sigur că nu vreau să știu. "De ce nu?" Aparatul foto este antrenat pe mine, gata să-mi înregistreze fiecare cuvânt. Îmi grăbesc dinții și rămân tăcut. „Pentru că el este îndrăgostit”, "Bolton se uită, apoi se enervează râzând. Ceilalți frați ai mei se alătură cu diferite grade de mirt. Troia surprinde religios totul. Inclusiv din cap Finnan către minder. Baterea începe din nou. La un moment dat, trec și am rămas trântit pe podea, cu sângele care se acumulează pe covorul scump Aubusson. Camera este setată, dar este lăsată să funcționeze, fie prin design sau neglijare, nu voi ști niciodată. Banuiesc ca este prima. Finnan Rutherford se consideră prea inteligent pentru a admite neglijența. Îl înregistrează mâncând prânzul, făcând câteva apeluri neincriminatoire, chiar aranjându-se să aibă flori așezate pe mormântul lui Ma. Dar este următorul cadru care mă face să mă înfioresc pe scaunul meu, ridicat în iadul meu actual deasupra Bucătăriei ladului. Intră, îmbrăcată în alb. Un înger cu părul care se prăbușește. Abia mă cruță o privire în timp ce se îndreaptă direct spre Finnan. Se îmbrățișează. „A fost de acord?”, întreabă ea. Tatăl meu se strecoară în direcția mea. „Desigur că nu. Cerul știe cum un fund ca acela a izvorât din pâinile mele.” Ochii albaștri pe care i-am privit de mai multe ori decât mi-am atras respirația. Complet lipsită de expresie, mă privește cu disperare înainte de a mă demite ca sacul de rahat care sunt. Ea suspină. „Lasă-l cu mine. Voi lucra la el.” El o atinge .. mângâieri obrazul ei. „Ești un zeu, Cleo, îngerul meu. Nu știu ce aş face fără tine.” Mâinile ei alunecă în jurul gâtului, iar ea apasă corpul pe care am crezut că este al meu împotriva lui. Chiar dacă vocile lor sunt înăbușite, o aud clar. „Nu va trebui să aflați niciodată. Îți promit.”

Sunetele înfundate îmi stârnesc atenția în jos. Tendoanele de pe brațele mele ies în evidență în bătălia mea oarbă cu manșetele. Pielea de o parte și de alta a bretelelor metalice strânse scurge sânge, iar plămânii mei ard cu nevoia de a se elibera și de a urla. Cuvintele care vor activa siguranța și vor chema văduva neagră ghemuiește spatele gâtului. Le înghit. Nu am terminat nicăieri să retrăiesc fiecare dintre încălcărilor lui Cleo. Toate ecranele sunt luminate, fiecare jucând o înregistrare diferită a spiralei mele în sub-umanitate. Dar un ecran rămâne întunecat. Nu sunt pregătit pentru ultimul videoclip. Cel fără chip care mă bântuie alături de al ei și îmi proiectează suferința la un alt nivel. Cel care mă face să-mi doresc să fiu mort într-o singură clipă. Atunci mă bucur că nu sunt în următoarea. Mort înseamnă uitat. Și nu intenționez să uit oricând curând.

Capitolul trei

PRAF DE PUSCA ȘI CONDUCERE

Cleo

Cu mult mai mult decât îmi pasă să-mi amintesc, am ținut puterea vieții și a morții în mâinile mele. Între o respirație și alta, responsabilitatea mi-a fost impusă. O stare permanentă nu am nicio speranță de a scăpa. Nu dacă aș dori să-l țin pe cel care rămâne părintele pe care îl am, mama mea, pe mașini care susțin viața, mai degrabă decât la șase metri sub tatăl meu mort. Mașini care rămân pe sau pot fi oprite într-o clipă, în funcție de ce mișcare fac în acest joc mortal de șah care este viața mea. La douăzeci și șase, ar trebui să-mi folosesc bine gradul de design interior urmărit activ, cu mândrie. În schimb, este un front pentru adevărata mea vocație de însoțitor al lui Finnan Rutherford. O carieră în care nu am ales, dar consider că acum sunt imersat ireversibil. A trebuit să învăț jocul rapid sau risc să-mi pierd viața prin apatie. Este un lucru bun că sunt un cursant rapid. Am descoperit că sunt un student și mai bun, cu o armă încărcată împotriva templului meu. Am stat peste prea multe morminte și am văzut prea multe dintre riscurile pe care Finnan le asumă cu viața altora pentru a nu fi învățat lecția mea. Deci acum mă conformez. Ma supun. Zâmbesc prin durerea răvășitoare și furia roșie de sânge din inima mea. Și complot. Răzbunarea este singurul lucru care mă susține. Mă ține să respir, mă ajută să așez un picior în fața celui alt și îmi conduce busola adevărată. În cele mai proaste zile, mă întreb dacă tot ceea ce lupt pentru asta merită chiar. Zilele acelea întunecate pe care îmi doresc să le cedez. Dar nu pot. Nu încă. Nu dacă nu vreau moartea mamei mele și nenumărate altele pe mâinile mele. După ce am acceptat în sfârșit responsabilitatea dreptului meu de naștere, am acceptat și responsabilitatea pentru cei aflați în îngrijirea mea. Fac asta pentru zeci care nu știu că eu rămân în genunchi este singurul mod în care ajung să respire. Verificarea ar fi lașă. Deși nu am exclus-o complet ca ultimă soluție. Deocamdată, ca și cele șase rochii de bal pe care le-am chinuit să aleg din ceea ce se simte acum un milion de ani, îmi mențin opțiunile deschise. Umorul sumbru și de altă lume din spatele sentimentului aproape mă face să zâmbesc. Ușa netedă cu ulei se deschide în spatele meu, ștergând fiecare urmă de umor fantomă. În târâmul în care nenumărate vieți au atârnat în echilibru, lupt cu fiorul care îmi tremură de glezne. În jumătatea de oră de la întoarcerea mea din New York, m-a ținut să aștept în această cameră care să sufere de violență și corupție. Un act deliberat menit să-mi stabilească slăbiciunea și puterea lui. „M-ai eșuat din nou, îngerul meu.” Acuzația este exprimată ușor într-o zmeură mortală. Îmi forțez coloana vertebrală să nu se înăbușească și să respire. Privirea mea se sprijină pe terenul conacului din Connecticut, păstrat imaculat și zorii înfiorătoare pentru un moment în plus înainte de a mă întoarce. Finnan Rutherford, omul pe care toată lumea îl crede este tatăl meu adoptat, dar este la fel de departe de o figură de tată, cum este luna de stele, mă privește de înălțimea sa impresionantă de șase metri în plus. În ciuda orei timpurii, el este îmbrăcat complet într-o cămașă albă croită și un costum bleumarin din trei piese, cravata lui Oxford cu dungi îngrijite. Nu un păr în afara locului. La fel ca cei patru fii ai săi, el este construit dintr-un stoc irlandez puternic, cu o falcă pătrată, umeri groși și ochi cenușii afumați întotdeauna cu ochii îngustați. Pentru cea mai lungă perioadă de timp, m-am îngrozit de acea privire, nu-mi puteam imagina că nu a văzut în sufletul meu și a citit intențiile din inima mea. Dar am învățat să conțin acea emoție când în prezența lui, la fel cum îmi conțin toate emoțiile în aceste zile. Mă îndrept înainte, încet și mă opresc împotriva biroului său, cu privirea directă. „V-am avertizat că acest plan va eșua. Nu ai ascultat. Nu mă învinovăți acum că predicțiile mele devin realitate.” O sprânceană întunecată se ridică. „Spuneți că nu ați fost persoana potrivită pentru a face față acestui lucru? Că am greșit să cred că pot avea încredere în tine pentru a o face?” Înghițesc sâmburele de teroare care amenință să se

elibereze. Știu mai bine decât să răspund afirmativ. „Spun că aș fi făcut lucrurile altfel. Trimitându-mă la el aproape în fiecare seară timp de două săptămâni, în disperare”, spun cu un umăr, chiar dacă inima îmi bate. Finnan nu-i place să apară greșelile sale. Dar am terminat de dansat în jurul problemei. Sau supunându-mă unei alte nopți lungi implicate într-un concurs cu Axel Rutherford. A fi obligat să-l înfrunte din nou pe Axel după ani buni de evitare minuțioasă a fost zece feluri diferite de iad. Făcându-l noapte după noapte din spatele măștii furiei mele a fost răstignitor. Dar starea de a fi care m-a susținut în toți acești ani nu a făcut nimic pentru a mă proteja de ceea ce l-am văzut din nou. Ce îmi continuă să fac. Chiar și acum, abia mai pot conține tremurul din interior, energia electrică volatilă care trece prin mine. Îmi lupt emoțiile și îl privesc pe Finnan traversând camera până la barul de băuturi pe care îl construise personalizat acum doi ani. Ca majoritatea mobilierului proeminent din casă, inițialele FR sunt gravate pe suprafața de tec lustruit. Finnan Rutherford intră foarte mult în branding. El și-a plasat brandul cel mai intim pe mine la nouăsprezece ani. În tăcere, îl urmăresc să toarne o lovitură de whisky irlandez premium single malt într-un tumbler de cristal. La această oră devreme, oricine i-ar fi fost iertat că a crezut că suferă de o problemă de băut sau că este zguduit de rezultatul unei alte misiuni eșuate. Sau chiar că își bagă băutura de dimineață devreme sub scuza mereu de cinci ore - undeva. Însă împușcarea este doar o parte din rutina sa de dimineață, la fel ca micul dejun de două ori pe săptămână cu ouă și ouă fierte. Mai rău de toate, Finnan își gândește cel mai nemilos cu acea singură lovitură de lichior. El bate înapoi băutura, pune paharul și se întoarce spre mine. Ochii la fel de mult ca ai lui Axel și, totuși, infinit de diferiți, mă perforează în timp ce se apropie. A fost o perioadă în care am făcut jocul interesant pentru el, arătând frică sau retrăgând câțiva pași înapoi pentru a preveni contactul. Timpul acela a trecut. Îmi stau pământul, rigid și hotărât. Degetul său îmi atinge pomețul pentru o secundă, persistă, apoi se urmărește în jos până la linia maxilarului meu. Nu mă cutremur. Sau gâfâind. Sau scoate. Nu mă aplec în mângâiere pentru a exprima plăcere falsă. Acestea sunt toate eforturi irosite, gesturi inutile pe care nu le exercit energie. Fiecare ultimă rezervă a forței mele este salvată pentru alte lucruri. „Crezi că am luat decizia ușor să te trimit, cea mai apreciată posesie a mea el”? Unele femei s-ar putea bucura să fie la capătul unei declarații de proprietate atât de flagrante de la unul dintre cei mai temuti bărbați din țară. Alții ar putea, probabil, să protesteze, deși diplomatic - cu excepția cazului în care au avut autoconservare zero - la etichetarea unei posesiuni. Nu reacționez într-un fel sau altul, deoarece cuvintele lui Finnan sunt adevărul. El mă deține. În orice fel de gândit, cu excepția unei hârtii semnate care îmi proclamă chattel-ul, eu aparțin lui. De când am descoperit modul în care s-a ocupat de părinții mei, am acceptat inutilitatea protestului. „Nu, nu cred că ai luat decizia ușor. Dar este clar că are nevoie de regândire. Axel ... „Mă opresc, realizând asta, deși el prezintă în mod proeminent gândurile mele - cum nu a putut el când este jucătorul vedetă în jocul meu final?- Este prima dată când i-am spus numele cu voce tare în ani. Nu sunt pregătit pentru amintirile care însoțesc rostirea numelui său. Absorb șocul și iau un moment frenetic pentru a se regrupa. „Și-a săpat călcâiele în momentul în care l-ai trimis pe Ronan.” Finnan își aruncă mâna de pe față și se plimbă pentru a cădea pe scaunul cu spatele înalt din spatele biroului său. „Cei doi bâlbâie ca găinile umede de când erau în scutece”, spune el, cu maxilarul strâns. O situație pe care Finnan a încurajat-o la fiecare rând, a adâncit în gândirea nefericită că lovirea unui fiu împotriva celui alt ar genera concurență sănătoasă. Tot ce a făcut a fost resentimentul de rasă. Așezat pe tronul său, își întoarce atenția asupra mea. „Iluminează-mă atunci, dulcea mea. Cum ai fi trecut să-l aduci pe băiatul meu errant la călcâie? Având în vedere că era la fel de încăpățânat înainte de l-am trimis pe Ronan.” Nu m-aș referi la el ca și cum ar fi un copil truant care acționează, pentru început. Îmi încheștez intestinul în timp ce îmi amintesc ultima privire pe care mi-a dat-o Axel înainte să dispară prin ușa din spatele barului. „În acest moment, el va juca cu oricine altcineva trimiteți după el.”

"Oricine altceva Te scoți deja din alergare?" „Nu ar fi trebuit să fiu niciodată la fugă.” „Nu pot împiedica mușcarea supărată din tonul meu să se filtreze. „Dacă nu știam mai bine, cred că veți pune la îndoială judecata mea pentru a doua oară de când am intrat în cameră. Ești, petala mea?” Suspinul meu este la fel de obosit ca mâna cu care îmi masez templul. „Sunt obosit, Finnan. Nu am dormit și am fost obligat să îndur decibeli mari ore întregi. Capul îmi bate.” Capul îi tresări și aproape că îl văd mirosind aerul. "Forțat?" Rahat .

Orice altceva decât indiferența fiului său va fi văzută ca o logodnă. Și nu este nimic pe care Finnan îl iubește mai mult decât obținerea sub pielea ultimului său născut. Chiar și acum, când fiecare zi devine mai precară pentru imperiul Rutherford, Finnan este cel mai încurcat să descopere punctele slabe ale fiului său. În ochii lui, exploatarea slăbiciunilor lui Axel ar fi cea mai rapidă modalitate de a-și câștiga atenția și cooperarea. Nu este o teorie cu care nu sunt de acord, dar cu propriul meu cal în această cursă, prefer să păstrez orice avantaj pe care mi-l găsesc. Acesta este motivul pentru care aleg să nu-i spun despre întâlnirea la care am asistat între Vardan Petrosyan și Axel. „Ax - M-a ținut așteptând toată noaptea. Apoi m-a aruncat afară.” Gura lui Finnan se răsucesce. „Băiatul acela a posedat întotdeauna manierele unui gandaci.” Nu întotdeauna . A fost o perioadă în care Axel ar fi deschis o cale de mătase pură pentru mine dacă aș dori să merg desculț în toată lumea. O perioadă în care fiecare dorință a mea a fost porunca lui. Sau cel puțin asta am crezut. Acest timp pare un vis îndepărtat, eteric acum, momente nebunești create de vrăjitoare și leprechauns pentru hidosul lor și scurt amuzament. O schiță de care, evident, s-au săturat foarte repede. Pentru că de ce altceva ar fi ceva atât de frumos și rar s-au transformat atât de urât și sălbatic atât de repede? A fost chiar dragoste? Nu trebuia să dureze pentru totdeauna? Nu știu. Ce știu eu este ura durează mult mai mult. Mai ales când este alimentat la fel de iubitor pe cât îl tind. Îmi dau seama că amintirile sunt aplecate de iad la încălcarea bolții mele strâns păzite, mă îndrept. Oricât de drăguți ar fi să-l privească pe Jimmy Choos de patru inci, ciupest ceva înverșunat după ore de constrângere. De asemenea, am nevoie disperată de un duș. Mai ales, sunt dornic să scap, astfel încât să-mi pot reafirma planul atent pus la punct. Un plan care, pentru o singură clipă în această seară, când ochii mei l-au întâlnit pe Axel pe ringul de dans plin, nu am reușit să prioritizez. Singurul moment de a cădea mă înecă în rușine acum, când aștept să fiu demis din refuzul lui Finnan. „Bine, du-te și odihnește-te. Vei încerca din nou diseară.” Este nevoie de fiecare uncie de control pentru a împiedica pumnii să se încleșteze. "Nu." "Scuzați-mă?" „V-am spus, nu va funcționa. Există un singur mod în care îi veți atrage atenția și asta este dacă îl numiți singur.” Ochii lui devin reci arctici. „Ești sigur că ești pregătit pentru atenția pe care o va primi de la mine dacă trebuie să-l urmăresc singur? Mai ales acum am confirmarea că se află în spatele defecțiunii armenilor?” Inhalarea mea ascuțită mă dă.

Finnan îmi oferă un zâmbet mic și rece. „Ce, crezi că vreau să vină acasă doar pentru o discuție drăguță tată-fiu?” Ridic din umeri. „Cum aș ști? Nu mi-ai spus de ce ai dorit întâlnirea.” „Pentru că știu că nu ești atât de mut pe cât vrei să mă gândesc.” Îmi țin respirația și nu răspund pentru că simt degetele înghețate ale furiei sale târându-se peste pielea mea. Finnan se apleacă în scaunul său, cu maxilarul pus. „Știu că este în pat cu acea nenorocită de nevăstuică Petrosian. Știu, de asemenea, că aruncă bani la albanezi. Ceea ce încă nu am înțeles pe deplin este dacă este suficient de idiot pentru a crede că poate scăpa de el sau dacă o face pentru a-mi atrage atenția. Oricum, ceea ce face trebuie să răspundă.” Există mult mai mult decât asta. Pentru un singur lucru, Problemele recente ale lui Finnan nu au avut prea multe legături cu domniile de droguri din Europa de Est, cu excepția cazului în care au început să funcționeze din Pentagon și din clădirea Capitol din Washington, DC. Dar știu că a încercat să revină în afacerea cu mafie, pe care a susținut că l-a îndepărtat de ani în urmă. Dar știu, de asemenea, că Finnan

nu este unul care să lase o ușoară ședere neadresată, oricât de mică. Amintiri vii despre felul de violență pe care îl favorizează fulgerător în fața ochilor mei. „Nu am sentimente în legătură cu el într-un fel sau altul, decât să spun că timpul meu este mai bine petrecut în altă parte și nu alergând la un alt prost.” Nu am intenționat să las insulta voalată să alunece. Nu pot decât să-mi învinovățesc oboseala. Dar inima îmi curge în timp ce mă întreb dacă îmi voi face duș cu una sau două vânătăi pentru a adăuga la colecția deja de pe corpul meu. Dar Finnan rămâne așezat. Calm, el deschide un sertar și ridică o telecomandă. Inima îmi ejectionează în gât. Nu am văzut unul dintre videoclipurile lui Finnan de peste șase luni. Dintre toate instrumentele sale de tortură, acesta este cel mai eficient. Este probabil motivul pentru care l-am blocat, poate chiar m-am convins că s-a plictisit de asta. Dar nu. Evident că nu. Apăsă un buton pe biroul său, iar panoul de pe peretele opus alunecă înapoi pentru a dezvălui un ecran de înaltă definiție de șaizeci de inci, completat cu sunet surround pentru o experiență maximă de vizualizare. Frica se rostogolește prin mine. „Finnan, nu am vrut să spun ...” „Se pare că ai uitat pentru ce lupt. Ce suntem toate luptând pentru. M-am gândit, din moment ce faceți parte din această familie acum, că sunteți la bord cu ceea ce trebuia făcut, dar este clar că motivația dvs. are nevoie de o ajustare. Urmărește videoclipul, Cleopatra. Sunt încredător că te va ajuta să obții o perspectivă.” Vreau să închid ochii. Întoarce-te. Acoperiți-mi urechile, astfel încât nimic să nu se filtreze. Dar, desigur, privirea mea se fixează pe ecran.

Ecranul transformă un gri mototolit pentru o secundă înainte ca cadrul să se stabilească. Împotriva credințelor mele mai bune, cuvintele de rugăciune îmi curg în tăcere prin cap. Te rog, dragă ceruri, să fie eu. Nu-l lăsa să fie cineva pe care îl cunosc. Nu te. Lăsa. Aceasta. Fi. A. Copil . Reamintind când a fost un copil, îmi pierd bravado-ul. Degetele mele amorțite prind marginea biroului. „Te rog, Finnan.” „Urmărește.” Nerușinat. Barbaric. Cuvântul unic este rostit cu o bucurie care îmi taie rugăciunile inutile. La prima vedere a patinajului adolescent de-a lungul unei străzi suburbane liniștite, greața lovește în sus. Oh Doamne . Gary Gordon trăiește pe două străzi. El împlinește optsprezece ani în două luni și tocmai a fost acceptat la facultate pe o bursă de fotbal. Știu asta doar pentru că am reușit să vorbesc despre gările mele de corp mereu prezente pentru a mă lăsa să ies din casă să alerg săptămâna trecută, când Finnan era în afara orașului. Sheila Gordon a fost, de asemenea, în fugă și nu a pierdut niciun timp invitându-se să se alăture mie pentru a se lăuda cu fiul ei. Un fiu care, ignorat de pericolul care se apropie, își bate capul de muzica de pe căști în timp ce se rostogolește pe drum. Mașina trece peste el, întoarce colțul și parchează. Cine operează camera - poate fi doar unul dintre bărbaii lui Finnan - ajunge la o bătă de baseball argintie situată pe scaunul pasagerului și iese. "Nu.” Cuvântul îmi tremură din buze. Te rog, te rog, te rog . Gary rotunjește colțul și vine față în față cu tâlharul care poartă camera. Își împiedică skateboard-ul, apoi își acoperă stânjeneala aruncându-l și prinzându-l la mijlocul aerului. El scoate un cască în timp ce privirea îi coboară în liliacul de baseball. Înțelegerea se târăște peste față cu o secundă înainte de tăierea videoclipului. Înainte ca simțurile mele ți pătoare să poată renunța la ușurarea pe care o doresc, pe ecran apare o apropiere a unei pagini cu cuvinte bine tastate. Antetul este în toate capacele, cuvântul unic subliniat. EULOGIE Mă întorc de pe ecran spre monstrul așezat în spatele biroului său, dorind ca picioarele mele să mă țină în poziție verticală. „Nu l-ai ucis. Nu a murit.” „Nu am nicio bază pentru afirmația mea, cu excepția nevoii crede aceasta. Alternativa este de neconceput. „Fii atent”, spune el, vocea lui a revenit la moliciunea sa mortală. Cu reticență, mă concentrez asupra cuvintelor macabre scrise pentru un copil care ar putea fi încă în viață. După câteva linii bolnave care sărbătoresc viața lui Gary, mă oblig să revin la început. Observ data stabilită la trei săptămâni de acum încolo. Relieful mă lovește și întregul meu corp tremură cu el. „Nu este ...” Mă opresc și înghit. „Este în regulă?”

„Deocamdată. Se alătură tatălui său și cu mine pentru golf săptămâna viitoare. I-am promis lui Bob că îl voi învăța pe Gary cum să se balanseze corect. Dar aş putea să-l ajut la fel de ușor pe Bob să aranjeze o înmormântare dublă pentru soția și fiul său, dacă nu îmi primiți ce vreau.” El dă din cap pe ecran. De data aceasta, Sheila se apropie de șofer filmând-o în secret. Arma cu amortizorul este în poala lui în timp ce el cere indicații, pe care le furnizează fericit. Detest gospodina, știu-o-toată gospodina, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc este moartea ei. „Bine.” Vocea mea este la fel de slabă ca picioarele mele. Îmi limpezesc gâtul înainte să spun cuvintele pe care vrea să le audă. „O să mai încerc.” Zâmbetul lui Finnan este personificat sinistru. „Am nevoie să faci mai mult decât să încerci, draga mea. Fiul meu trebuie să fie readus în fața mai devreme decât mai târziu. Faceți-o să se întâmple sau Sheila și fiul ei vor fi doar începutul grijilor voastre.” Trag într-o respirație. „Bine, câștigi. Îți voi primi ce vrei.” Cu o lovitură de încheietura mâinii, televizorul se retrage în panoul său. Caracteristicile lui Finnan se regăsesc în afecțiunea răsucită și înșelătoare. „Înainte de a mă considera nerezonabil, am un alt mod de a vă accesa Axel.” El glisează un fișier pe birou. „Acesta este un membru la unul dintre cluburile sale. Trebuie să-i înmâneze băiatului, când nu este ocupat să fie o nenorocită de durere în fundul meu, are un creier pe jumătate decent. Cel puțin a făcut-o când a venit cu ideea acestui club.” Privirea lui se sprijină pe distanța mijlocie pentru o clipă, o amintire întărindu-și încet fața. „Rușine că nu poate vedea că îmi datorează totul.” Ridic fișierul. „Pot să merg acum?” El se concentrează asupra mea. După o clipă, dă din cap. „Vă las să vă exercitați discreția cu privire la momentul în care doriți să utilizați asta. Dar orice ai face, vreau să aud de el până la această dată săptămâna viitoare.” Mă poticnesc din târâte pe picioarele slabe. Închizând ușa în spatele meu, respir, sunetul răsună pe holul lung și tăcut. Plămânii îmi ard, iar vederea îmi estompează. Plang. Ridic degetele ezitante pe față, surprinsă. Dragă Doamne, când a fost ultima dată când am plâns? În ziua în care l-am îngropat pe tatăl meu? Nu. Cu acea ocazie particulară, șocul și groaza au fost emoțiile primordiale. Cu universul meu schimbându-se fără încetare pe axa sa, mai era loc pentru altceva. Dar, de asemenea, am avut un resentiment profund împotriva tatălui meu, pentru că știam asta, dacă ar fi rămas pus de partea sa a decalajului de mafie din Boston, el va fi în viață și mama va fi în siguranță. Lăcomia lui Michael McCarthy a fost ceea ce ne-a adus pe radarul lui Finnan Rutherford în primul rând. Un mafiot de nivel superior de la Southie din partea cea mai aspră a Bostonului, el s-a ridicat în rânduri foarte curând după ce s-a căsătorit cu mama mea, fiica șefului mafiei irlandeze din Boston. Faptul că bunicul meu a murit cu puțin timp înainte de căsătoria respectivă nu este un fapt pe care îl am, chiar dacă am auzit zvonurile potrivit cărora tatăl meu l-a ucis pe bunicul meu pentru a apuca tronul și a rămas-o pe mama însărcinată aproape imediat pentru a-și solidifica poziția. Cu excepția imperiului pe care l-a uzurpat era deja pe ultimele picioare când și-a asumat tronul.

Odată cu creșterea ținutelor mafioate din Europa de Est pe Coasta de Est, nu s-a acordat multă atenție mafiei irlandeze odată proeminente, dar care acum moare. Tatăl meu a făcut câteva încercări erupte de a câștiga înapoi această proeminență, pierzând câțiva dintre oamenii săi prin defecțiune, încă câteva prin împușcături de modă veche și o întreagă încărcătură de bani și imobiliare în acest proces. Atunci a decis nechibzuit să privească dincolo de granițele sale imediate și a ales să facă mișcări clandestine în teritoriile New Jersey și Connecticut ale lui Finnan Rutherford. În timp ce Finnan s-a bucurat să mă informeze ani mai târziu, l-a lăsat pe tatăl meu să se încrunte, trăgându-l încet în capcana lui. În mod previzibil, tatăl meu a devenit mai îndrăzneț, mai lacom, fără să-și dea seama că are de-a face cu un adversar mult mai viclean, chiar mai lacom. În cele din urmă, Michael McCarthy a plătit pentru calculul său cu viața sa. Mama abia a scăpat cu a ei. Viața asta rămâne în continuare în echilibru, în funcție de faptul că mă ocup de linia lui Finnan sau nu. Ceea ce lasă puțin loc pentru lacrimi stupide acum. Îmi strecur mâna peste obraji și mă îndepărtez de ușă. Scara măturată care duce până la camera mea de la

etajul al treilea se simte de parcă este la un milion de mile distanță. La jumătatea drumului, mă opresc și îmi dau jos pantofii. Scooping-le, alerg restul drumului. Încercarea de a fugi de demonii mei îi va face să rădă mai tare, dar nu-mi pasă. În falsul sanctuar al camerei mele, trântesc și încuiesc ușa, o acțiune inutilă, deoarece nu voi avea de ales decât să o deschid din nou, dacă Finnan va cere intrarea. Îmi arunc pantofii și dosarul pe podea. Rochia și lenjeria mea se desprind și mă poticnesc în baie goală. Apa scaldă mă aruncă timp de cincisprezece minute înainte de încetarea tremurului meu. Cu o răsucire vicioasă, scot robinetul la rece și îmi va clarifica în minte. Lacrimile nu mă vor salva pe mine sau pe nicio altă persoană de pe radarul sadic al lui Finnan. Deocamdată, tot ce pot face este să găsesc o modalitate de a-i oferi ceea ce își dorește. Axel. Zguduitorul cu corp complet care trece prin mine nu are nicio legătură cu apa rece. Este o manifestare fizică a urii crude care îmi arde în suflet pentru cel mai tânăr fiu al lui Rutherford. Nu mă amănesc în gândirea că ura este singura emoție pe care o simt pentru Axel. Din momentul în care am pus ochii asupra lui, calderul meu de senzație a fost setat să se revarsă. Chiar și la vârsta de nouă ani, știam că băiatul cu ochii cenușii intensi și neobservatori, privindu-mă de peste masa de banchet de Ziua Recunoștinței din casa părinților mei, îmi ținea existența în mâinile sale de doisprezece ani. Băiatul acela a devenit un bărbat pentru care eram pregătit să-mi pun viața. Omul al cărui nume l-am gravat fericit pe pielea mea într-o formă răsucită de rebeliune și extaz, niciodată ghicind că a jucat doar un rol în viața mea. Că oaia neagră Rutherford a pus în scenă un joc bolnav, brutal de rău, destinat să se încheie într-un fel. Cu tatăl meu mort, mama pe sprijinul vieții și sufletul meu în zăbrele. A reușit. Apoi s-a îndepărtat, lăsându-mă la mila celor care erau prea dornici să mă termine. Dar ei uită că sunt falsificat din același oțel irlandez pe care Finnan Rutherford îi place să se laude.

Ies din duș și mă usuc. În oglinda largă a vanității, privirea mea se aruncă spre peticul roșu al pielii chiar deasupra șoldului drept, unde locuia numele său odată. Împotriva voinței mele, degetele îmi urmăresc arcul de patru inci, o mică parte din mine dorind să-mi pot elimina sentimentele pentru el la fel de ușor, în timp ce i-am șters numele din corp. Dar nu. Ceea ce mi-a fost luat trebuie rambursat de o mie de ori. Deci, mai întâi voi avea grijă de Finnan. Atunci voi avea grijă de Axel. Omul a cărui moarte este singurul lucru pentru care trăiesc.

Capitolul patru

MAIOR SALVO

Axel

Rularea unui imperiu care operează pe un ciclu nocturn înseamnă că majoritatea dimineților mele sunt petrecute dormind sau coborând din orice activitate necorespunzătoare pe care am oferit-o în noaptea precedentă. Cu toate acestea, sunt treaz la zece a.m. Cele șase ore petrecute pe scaunul pedepsei în urmă cu două zile nu au făcut nimic pentru a lua marginea nebuniei crude care îmi trecea prin fluxul sanguin. Ca în fiecare dimineață din ultimele două săptămâni, îmi rătăcesc apartamentul penthouse, dorm cel mai îndepărtat lucru din mintea mea. Nu că am nevoie de mult somn pentru a funcționa. Părerea mea în ramura specială a armatei m-a vindecat de nevoia de mai multe conforturi pe care le-am luat anterior, în timp ce mă dota cu un set cu totul nou de abilități de stomacul. Aptitudini la care am fost pregătit să excelez, potrivit ofițerului meu comandant, după ce aparent a dobândit blocurile de bază ale creșterii la naștere. O opresc acelea amintiri și îndepărtați-vă de vederea Upper East Side a unui New York cu căldură. Îndreptându-mă pe hol, intru în camera în care m-am convertit într-o sală de sport privată când m-am mutat. Ignor ganterele strălucitoare și mă îndrept spre punga de perforare din mijlocul camerei. Pentru următoarea oră, scot rahatul din ea, până când transpirația îmi curge corpul. Dar mintea mea încă se agită. Creșterea mea de frustrare răsună în jurul camerei în timp ce stau acolo, respirații ieșind din mine. Tragând mânușile de box, le arunc prin cameră și apăs pe călcâiele mâinilor împotriva ochilor. Imediat imaginea ei îmi apare în minte. Cleo. Cu el. Cleo. Cu mine. Te rog, Axel . Claritatea vocii ei în capul meu îmi face maxilarul să se încleșteze. O imagine diferită alunecă în cadru. Cleo, în genunchi, spunând acele două cuvinte. Cleo, chipul ei uimitor capturat într-un amestec de inocență și excitație. Inocența este înșelător de înșelătoare; Știu asta acum, dar cocoșul meu înfometat este într-o misiune și nu apreciază raționalizarea. Aruncându-mi mâinile, părăsesc camera, vârsându-mi pantalonii de transpirație în timp ce merg. Chiar înainte să ajung la duș, sunt complet ridicat. Apa rece îmi trăneste fața și gâtul în timp ce apa scaldă îmi lovește spatele. Îmi strâng mâinile pe perete și cedez la o chicotire întunecată. La naiba, chiar și funcția mea de duș preprogramată este la fel de sfâșiată ca mintea și corpul meu. Grimly, ajung la gelul de duș, urându-mă că mă gândesc la ea. Dar nu mă pot opri. Te rog, Axel . Mâinile îmi încetinesc corpul și ochii se închid la imaginea unor mâini mici și lacomi care îmi urmăresc coapsele goale. Respirația îmi prinde în așteptare nerăbdătoare. Gura ei zdrobită, păcătoasă, începe să se curbeze, cunoașterea că ea m-a prins, la mila ei, strălucind în ochii ei. Insaciabilă pentru ea, beau în expresia ei chiar dacă cad mai adânc sub vraja ei.

Înfășoară o mână în jurul meu, cealaltă ajungând tentativ la bilele mele. Mișcarea ingenioasă mă face și mai greu. Să știi că am fost prima ei, așa cum era a mea, nu este ca niciun alt sentiment pe pământ. Inhalarea ei ascuțită la duritatea mea aproape mă face să zâmbesc, dar bilele mele din explorarea ei șterg orice amuzament. Ea mă are literalmente în palmele mâinilor, ale ei de a face cu plăcere. Mă îndrept înainte, alunecând în strânsoarea ei liberă. Degetele ei se strâng reflex, trăgându-mi un gemu din gât. Ochii albaștri se întunecă pe măsură ce apar cunoștințe suplimentare. Aplicând mai multă presiune, ea mă pompează o dată. De două ori. Zguduitorul meu cu corpul complet îi face ochii să se lărgească. „Omigod. Este atât de cald. Arată-mi mai mult, Axel, respiră ea, cu privirea aruncată între cocoșul meu și fața mea. Dorința din vocea ei aproape mă face să-mi sufle încărcătura acolo și apoi. Încleștându-mi maxilarul, lupt să rămân sub control. „Continuați să faceți asta deocamdată, iubito.“ "Iti place?„O întrebare plină de puțină minune și putere înfiorătoare. O sforăială aspră se eliberează. "Trebuie sa

intrebi? Nu poți spune?” Un râs mic îmi încleștă corpul cu o nevoie neajutorată. „Vreau să mă asigur că o fac bine. M-ai oprit ultima dată ... ” Doar pentru că îmi doream în interiorul ei strâns, păsărică mai mult decât îmi doream o slujbă de mână. „Nu te opresc acum”, spun eu, cu gâtul strâns de foame mușcătoare. Privirea ei se întoarce la sarcina ei, gura căzând deschisă în timp ce venele din jurul cocoșului meu se îngroașă în mână. Fiecare tracțiune disperată înainte mă aduce la câțiva centimetri de gura ei delectabilă. O încruntare de concentrații se aruncă pe frunte în timp ce limba îi taie buza inferioară. Ea se apleacă înainte, iar respirația involuntară și răvășitoare pe care o ia mă împinge mai aproape de margine. La dracu, vreau buzele alea în jurul meu. Vreau să o trag în sus, să o întorc și să-i bat palmele, fundul mic pentru că mă chinuie așa. Vreau să smulg acea tanga pe care o poartă sub tricoul meu și să mă pierd în cerul dulce al pizdei. La naiba, vreau atât de multe lucruri cu ea, încât este totul o nebunie în capul meu. Dar rămân pus. Pentru că și acesta este paradisul pe pământ. Degetul ei alunecă peste capul meu sensibil. Singura convulsie care tremură prin mine îmi bate cocoșul pe buzele despărțite. Amândoi înghețăm. Ochii largi se mătura pentru a-l întâlni pe al meu. Respirațiile ei apar la fel de agitate și fierbinți pe cât mă simt. Încet, se apropie. Mă gustă. Atingerea a dispărut aproape înainte să se întâmple, dar urmele de pre-cum pe buzele ei îmi transmit temperatura crescândă. Determinarea se amestecă cu inexperiență pe fața ei, în timp ce ea continuă să mă mângâie. „Vreau să-l sug. Te rog, Axel. Lasa-ma?” Iisus. „Da”, gem, periculos aproape de margine. Respirația puternică pe care o ia îi împinge sânii plini și sfârcurile strânse împotriva tricoului alb. În imposibilitatea de a mă ajuta, ajung în jos și îmi spăl articulațiile înainte și înapoi peste un vârf rigid. Căldura îi luminează fața și se gădilă delicios înainte de a închide gura peste mine într-o mișcare îndrăzneță.

Vederea buzelor ei roz care înconjoară vârful cocoșului meu atrage senzația direct la bilele mele. O secundă mai târziu, aspirația ei fermă mă face să-i prind părul, să o țin pe loc. Disperat pentru mai mult. „La dracu, da, exact așa. Hristoase, nu te opri.” Capul îmi scade în timp ce lupt să respir. Privirea ei este fixată pe a mea, absorbându-mi fiecare reacție în timp ce ea se aclimatizează rapid pentru a-i da prima muie. Întotdeauna învățătorul rapid, Cleo își trage limba peste fanta mea în timp ce sug, cu gura căscată mai ferm asupra mea, luând mai mult din cocoșul meu. „Rahat, de ce am crezut că nu vei fi un nenorocit de natural în asta?” Zâmbește că Delilah zâmbește ca, împuțernicit, mă lucrează ca un pasionat. Accelerațiile lente și netede cresc mai mult, mai repede. Gura ei este aproape la fel de strânsă ca pizda, pe măsură ce mă duce mai adânc, alunecându-și limba ticăloasă de-a lungul lungimii mele rigide. Delirium bate, iar pumnul meu se strânge în păr în timp ce mă cufund în gură. Cocoșul meu lovește spatul gâtului, mângâind membranele moi care vibrează electricitate pură împotriva capului meu sensibil. Nebunia se încurcă. Picioarele încep să se agite. Simt că mi se strâng bilele și știu că sunt pe cale să sufle. „Cleo.” „Hmm ...” Mă eliberează suficient de mult ca să mă lingă de la rădăcină până la vârf înainte să mă înghită din nou. Plăcerea mă înecă. „Doamne, Cleo ...” Gemetul meu este mai profund decât ar trebui. Tonul unui bărbat, nu al băiatului care stă în mijlocul dormitorului copilăriei sale, primind prima muie de la fata pe care o iubește. Ochii îmi zboară deschiși. Memoria se estompează și realitatea intră. Sunt singur cu cocoșul strâns strâns în mână. Diapozitivul gelului îmi ajută pompele disperate, neajutorate, dar chiar și cu ochii deschiși, îi văd fața, îi simt gura în jurul meu, supt mai tare cu fiecare scufundare. Sunt în punctul de a nu se întoarce, prins în spirala excitației nu mă pot opri chiar dacă vreau. Înjunghiez la butonul de duș rece, îl opresc și las doar căldură. Aburul se ridică în jurul meu, învăluindu-mă în propriul meu iad erotic în timp ce continui să mă lovesc. Mai lung. Mai tare. Mai repede. Pre-ejaculează amestecurile cu gelul, făcându-mă să șmecher, amintindu-mi de adâncurile adânci ale gurii. Trag o palmă deschisă pe perete, știind că poate trage o reacție atât de viscerală din partea mea care mă enervează. Dar nici o cantitate de furie nu este suficientă pentru a opri mișcările

mâinii mele sau fericirea murdară care bate. Săptămânile fără sex mă au pe marginea cea mai strânsă în timp ce îmi dau mâna cu toată finețea unui adolescent. Îmi strâng dinții mai tare, dar nu pot opri gemetele dure care îmi trec prin timp ce bilele mele se întorc tare ca niște secunde de piatră înainte de a izbucni. Capul meu se aruncă pe dale în timp ce sperma groasă trage din cocoșul meu și stropește pe perete. Forța culminantului atrage și mai multe zguduiri prin corpul meu. Neîncetat, mențin loviturile. Pierdut în euforie, nu sunt sigur cât timp rămân propulsat de perete, prins între trecut și prezent, urându-mă și urându-i și mai mult. Încet, erecția mea cheltuită moare și o aparentă a controlului revine.

Când opresc dușul și părăsesc baia, gândurile mele sunt mai puțin haotice decât au fost de ceva vreme. Folosirea lui Cleo pentru plăcerea mea de sine nu este o fantezie stupidă, dar ce naiba, nu sunt un sfânt. Voi lua asta deocamdată. După ce mă îmbrac, mă îndrept spre sufragerie ca să-mi toarne o băutură. Sunetul soneriei mele îmi întrerupe mai ușor autodepășirea. Îmi îngheț, mă strâng dinții în timp ce mă joc cu a nu răspunde. Buzzerul sună din nou. Îmi strecur paharul neatins de Patrón pe masa de cafea și mă îndrept spre interfon. "Da?," Mă prind. „Domnule, există o domnișoară văduvă aici să vă vadă.” Dacă aș avea chef, aș zâmbi la jocul pe care văduva neagră îl joacă cu portarul meu, oferindu-i un nume diferit pentru fiecare vizită, deși rară. Așa cum este, riscă să mă enerveze, mai întâi cu reticența ei clară de a-mi urma ordinele în camera de pedepse și de a se prezenta acum neanunțat. „Trimite-o.” „Cu cât mă ocup mai repede de ea, cu atât mai repede pot să notez detaliile exacte despre cum voi face față cu Finnan și Cleo. Modelul meu de somn deja înnebunit, în ciuda faptului că trebuie să fie tratate ambele. Rapid și decisiv. Mai ales dacă marca mea de terapie auto-prescrisă a încetat cu adevărat să funcționeze. Îmi bag mâinile în buzunarele pantalonilor de transpirație în timp ce mă îndrept spre ușă. Tricoul meu negru nu acoperă aproape suficient de cerneală pe brațele mele, dar gândul la cineva care le vede nu mă deranjează suficient pentru a pierde timpul acoperindu-mă. În plus, un alt motiv pentru care văduva neagră și cu mine lucrăm bine împreună este că ea nu știe să pună întrebări. Sau cel puțin a făcut-o înainte de noaptea trecută. Pentru o clipă, am în vedere dacă este înțelept să o invit aici. În ciuda muncii mele satisfăcătoare de mână, simțurile mele încă se agită. Cu somnul în afara problemei, îmi doresc următoarea distragere ușor realizabilă. La naiba lungă, tare. Ascensorul își pune sosirea în timp ce eu jucărie cu adăugarea managerului meu pe lista mea de dracu. Pleacă, plimbându-se rapid și încrezător, spre deosebire de swagger-ul sexy practicat pe care îl rezervă pentru patronii Clubului de Pedepsă. S-a întors în ținuta ei obișnuită, neagră, deși este îmbrăcată pentru toată ziua, mai degrabă decât în pielea de noapte, iar părul este prins într-o coadă de ponei. O observ critic, notez corpul ferm și suplu sub blugi negri și blat de mătase. Talia îi este tăiată, soldurile și sânii suficient de atrăgătoare pentru a ispiți orice bărbat cu sânge roșu. Și totuși cocoșul meu rămâne nemodificat, libidoul meu încă ferm în strânsoarea unei fantezii nechibzuite. Nu sunt sigur dacă trebuie să fie preocupat sau iritat de lipsa distinctă de interes, îmi întorc privirea pe fața ei. „Mai bine ai un motiv al naibii de a-mi întrerupe somnul.” „Sună-mă psihic, dar am avut senzația distinctă că nu adormiți”, răspunde ea, vocea ei se plimbă în timp ce trece pe lângă mine și intră în sufragerie. Iritarea mea se montează în timp ce dau ușa închisă. „Data viitoare, bazează-te mai puțin pe puterile psihice inexistente și mai mult pe telefon. Nu vă plătesc să-mi pierdeți timpul.”

O urmă de emoție se aruncă scurt pe trăsăturile ei înainte de a ridica din umeri. „Am fost în zonă și am luat un joc sălbatic. De când te-ai ridicat, m-am gândit că putem scoate ceva din drum.” „Ajunge în servieta cu linie subțire și extrage un fișier negru. „Avem un nou set de aplicații gata de aprobare, inclusiv câteva dintre cele accelerate. Am vrut să le trec cu tine.” „Nu au putut aștepta până diseară?” „Sigur, dar de ce să aștepti? Te-ai ridicat așa că m-am gândit să fac fân în timp ce soarele strălucea.” „O

perspectivă curios de strălucitoare pentru cineva care lucrează cel mai bine noaptea. Singur. Fără să-i deranjeze șeful tău. Nu au fost acele cuvinte exacte pentru mine acum câteva săptămâni?" Ea grimase. „La naiba și memoria ta ascuțită. Bine. Indiferent de. Așa că am venit să te verific ... ” „Nu este locul tău să mă verifici”, spun cu nerăbdare. Prezența ei stârnește un alt impuls de furie în mine, la dovezile suplimentare ale incapacității mele de a controla efectul lui Cleo asupra vieții mele. Buzele ei poșetă. „Este atunci când îmi încredințați grija dvs. la Club și vă dau greș.” Dintii mei se incleșta. „Nu m-ai dat greș.” Privirea ei îmi scade la încheietura mâinii. „Nu am făcut-o?” spune ea blând. Tonul ei mă freacă aproape la fel de crud ca și adâncirea adâncă a încheieturilor mele. „Aceasta nu este treaba ta, B. Nu uita că motivul pentru care lucrăm bine împreună este pentru că ne respectăm confidențialitatea reciprocă. „Este motivul pentru care o numesc B, scurtă pentru Black. Nu am idee care este numele ei real și nu am niciun interes să aflu. „Cred că am câștigat dreptul de a fi preocupat de tine, Axel.” „Ia-mi de la mine că este o mișcare stupidă.” O admir pentru că nu a arătat o singură iotă de emoție la răspunsul meu. Mă privește câteva secunde înainte să se întoarcă pentru a admira priveliștea. „Voi pleca după ce mă lași să-ți îmbrac rănile”, spune ea, în cele din urmă, cu vocea ei dură și implacabilă. „În timp ce primesc trusa de prim ajutor, îmi puteți face o cafea și vom discuta despre aplicații.” „Lasă fișierele - ” „Nu.” Zâmbetul ei cu vârful strâns, cel mai probabil, sugerează în față. Nu am capacitatea de a o descifra. „Puteți găsi pe altcineva care să aibă grijă de dvs. la Club, dacă doriți. Până când o faci, îți datorez o datorie de îngrijire. Asta ar putea însemna să-ți faci dracu ', dar îmi iau în serios responsabilitatea. Și îmi iau cafeaua neagră. Mulțumiri.” Aruncarea ei va fi mai ușoară decât clipirea. Dar unul dintre motivele pentru care am plasat-o în sarcina uneia dintre cele mai profitabile afaceri ale mele a fost instinctul războinic nemilos pe care l-am simțit în ea. De asemenea, sufletul ei este profund împlânzit. Dacă aş crede că are spirite înrudite, aş revendica-o ca pe una. Respectul acesta mă face să mă îndrept spre bucătărie după ce o îndrept în direcția băii. Cafeaua este deja preparată. Turn două căni și le aduc înapoi în sufragerie în timp ce se întoarce cu trusa. Fără cuvinte, ea stabilește antisepticul și dă din cap la mine. Exhalând, întind o încheietură pentru ca ea să tindă.

- Acum celălalt, spune ea. Încheietura dreaptă este într-o formă mai proastă, un strat lat de inch de carne expusă acoperit cu sânge uscat. „Iisuse, Axel”, murmură sub respirație. "Salveaza-l.” Tonul meu este rece, amintirea când și de ce mi-a apărut acea vătămare specială în mintea mea. Am fost surprins ușor că încheietura mâinii nu s-a rupt de presiunea pe care am pus-o odată ce videoclipul a început să redea pentru a patra oară. Videoclipul lui Finnan dracului Cleo a fost prezentul meu în al doilea an la West Point, la două zile după ce l-am informat pe instructorul meu că doresc să părăsesc programul. După ce Finnan a fost informat despre decizia mea, el s-a asigurat că orice speranță pe care o aveam de a revendica ceea ce era al meu se reduce la cenușă. Am stat. Am excelat. Am devenit una dintre cele mai letale arme ale armatei americane. Apoi mi-am folosit abilitățile cel mai bun mod în care știam cum - să extrag fiecare ultim secret pe care îl deținea Finnan Rutherford, ca să-i pot demonta regatul. Armenii și albanezii au fost relativ ușor de convinși să se schimbe. Bani le cumpără obiectivul lor numărul unu - puterea - și am suficient pentru a face să merite timpul lor. Este motivul pentru care Finnan vine după mine acum. Părțile din mine care nu s-au ofilit și au murit în locurile îndepărtate ale iadului, unde am eliminat moartea și distrugerea în numele țării mele, salută războiul profund personal care mi-a condus drumul. O altă parte din mine este deja jale cât de repede se va termina. Gura lui B poșetează în timp ce ea aruncă tamponul de bumbac peste rana mea. „Deci, aplicațiile. Cu excepția cazului în care aveți obiecții, voi refuza pilotul care susține că vrea să spargă doar femeile care arată ca mama sa. Ceva nu prea glumește cu mine despre el.” Îmi forțez mintea departe de sânge și gore și retribuție până în prezent. "Amenda.” Atingerea ei blândă continuă să-mi calmeze pielea răvășită. „Și acel procuror care

vrea șase pisici negre care mănâncă sushi de pe corpul gol? Da, asta nu funcționează pentru mine. Nu sunt în bestialitate ”, afirmă ea uscat, cu gura căscată într-o fantomă a zâmbetului. "Sigur." Ea dă din cap și continuă să enumere avantajele și contra de solicitanți, fără a se referi la dosar, o mărturie a cât de bună este la locul de muncă. Tot ce vreau este să fie făcută. „Bine, minunat. Încă două au venit în această dimineață. Vă recomand să le aprobăm pe amândouă. Una este o fată care își dorește o replică a dormitorului vechi al iubitului ei ... ” "Suficient.” Luând tefonul din mâinile ei, îl arunc înapoi în trusă și mă ridic. „Ați făcut ceea ce ați venit să faceți. Este timpul să pleci.” „Axel ...” Îmi scutur capul, răbdarea la sfârșit. „Am vrut să spun ce am spus mai devreme. Vă pricepeți la ceea ce faceți, motiv pentru care sunteți responsabil, dar sunteți în continuare cheltuieli.”

Respiră adânc, stă și adună dosarul. "Am înțeles. Dar chiar și cu riscul de a mă concedia, trebuie să spun asta. Știu un lucru sau două despre plata penitenței. Ai petrecut șase ore pe scaun. Și totuși, încă te-ai înfășurat la fel de strâns ca un nenorocit de tambur.” Memento-ul îmi stârnește furia rece. „Urmărește-l, B. Ești la două clipe de a deveni mielul de sacrificiu într-un festival de haos pe care nu l-ai solicitat. Pleacă. Acum.” Încearcă să mă privească în jos. „Te aud, deși ar trebui să fii avertizat că ultimul lucru pe care îl am în orice scenariu este un miel Tot ce voi adăuga este acesta. Ceva nu funcționează pentru tine. Găsiți o modalitate de a avea grijă de ea. Înainte să te mănânce în viață.”

* * *

Îmi spun că acele cuvinte despărțitoare nu sunt motivul pentru care stau pe peretele care păzește conacul Greenwich, Connecticut, al lui Finnan Rutherford, la miezul nopții, când ar trebui să fiu la XNYC. Alarma perimetrală exterioară a fost ridicol de ușor de dezarmat. În întuneric, am animat perechea de pinschers Doberman instruiți să sfâșie intrusii, dar care în schimb îmi ling mâna și mă uit la conacul colonial falnic. O casă dracului pentru a pune capăt tuturor caselor dracu ', construite pentru a impresiona pe cei ușor păcăliți de obiecte puternice și strălucitoare. Nu l-am sunat niciodată acasă pentru că nu a fost niciodată casa mea. Era un loc de depravare, de mizerie și umilire. O arenă înjositoare în care fratele a fost pus împotriva fratelui și sângele a fost forțat pe mâinile neașteptate. Aș putea încheia totul diseară. Intrați în tărâmul sau dormitorul său în aripa de est și ștergeți omul care m-a îndepărtat de fața pământului. Dar a lua o viață, oricât de necesar sau de a savura în secret actul, este o povară care mi-ar trage sufletul blestemat mai adânc în iad. Am acceptat această povară cu mult timp în urmă, dar încă nu sunt pregătit să mă mișc. Nu atunci când jocul devine interesant. Este doar o scuză? Poate că vreau să-l fac să sufere ceva mai mult? S-ar putea ca acesta să fie singurul lucru care mă ancorează în această lume. Nu m-am hotărât încă într-un fel sau altul. Așa că îmi îndrept atenția către aripa de sud, unde ea doarme. Cleo. Numele ei îmi explodează în minte ca cel mai mort IED (dispozitiv exploziv improvizat) Sub mâna mea, un câine plânge, simțindu-mi starea de spirit alterată. Îmi înmoaie mângâierea și respir. Mai rămân încă zece minute înainte de a-mi face mișcarea. Și nu s-a întors unde este parcat păianjenul meu pe două străzi. Câinii mă însoțesc, împreună cu diavolul care mă călărește de două săptămâni lungi, în timp ce mă îndrept spre casă.

Casa de la piscină, unde a început și s-a încheiat falsa mea fericire, este învăluită în spatele gardurilor de mure tăiate în cutie, la stânga mea. Nu-l scutesc o privire. Concentrația mea este fixată pe ușile bucătăriei situate sub terasa aripii de sud. Din câte știu, Finnan nu a folosit niciodată acea cameră

specială din casa lui, crezând că este domeniul unei femei. Este cel mai ușor punct de intrare, o jumătate de duzină de bodyguarzi însărcinați să protejeze proprietatea care joacă în prezent cărți în casa de trăsuri deasupra garajului cu cinci mașini, pe lângă o grădină și un teren de tenis în dreapta mea. Odată cu abundența de camere, arme și câini de pază cu patru picioare care îi înconjoară, au devenit moi. M-am lăsat înăuntru și mă opresc. Îmi spun că mă aclimatizez în împrejurimile mele, dar, în ciuda scopului clinic al vizitei mele, nu pot opri aflul de parfumuri familiare care m-au lovit. Lalele și orhideele din camera de flori alăturate bucătăriei în care Ma a petrecut ore întregi tăind și aranjând flori și pregătind becuri. Mă mir că mirosul încă persistă, având în vedere că a plecat de nouă ani. Parfumul de piele lustruită din camera de noroi de lângă camera cu flori. Kippers și șuncă vindecată din cămară majordomului. Resturile sosului carbonara. Favoritul lui Bolton. Ale mele favorit. Jaw încleșta, ridic din umeri amintirile. „Stai”, murmur la câini. Se apucă de țigla, se îndreaptă pe etaje din față, cu ochii asupra mea în timp ce traversez camera. Pașii repezi și tăcuți mă duc la holul de nord. Mă opresc și ascult semne de viață. Nimic. Mă îndrept spre panoul de securitate așezat în perete. Ecranul prezintă galerii goale pe toate cele trei etaje. Nu sunt nici emoționat, nici agitat în timp ce urc scările la etajul doi. Nici ideea descoperirii nu-mi escaladează bățile inimii în timp ce mă îndrept spre suita principală. Confruntat cu ușile duble uriașe care simbolizau odată frica și opresiunea față de mine, îmi încet pașii, savurez momentul. Ajungând în buzunar scot punga și cele două articole de care am nevoie. Bogăția îmi oferă acces la glotonie și exces. Ocazional, îmi oferă și acces la gadgeturi nesănătate disponibile doar pe web-ul întunecat, precum instrumentul mic din mână mea care îmi oferă o imagine clară a ceea ce se află în spatele ușilor. Ridic conturul cu ușurință. Un singur corp. Nu două. Nu este cu el. Respirația pe care nu mi-am dat seama că am scos-o din pumni și îmi iau un moment să mă pun la pământ. Este predispus și cald, iar ritmul constant al inimii sale este un contur luminos pe ecranul atașat gadgetului. Este aproape greață, puterea pe care o dețin în mână chiar acum. Chiar dacă îmi pierd propria viață urmărind acest lucru, acest moment singur va face să merite. Dar nu intenționez să mor astăzi. Așa că m-am lăsat să intru în picioare tăcute, ușile pe care nu le-a deranjat să le blocheze deschizându-se fără sunet. În întunericul apropiat, aleg covorul cu piele de leopard așezat înaintea șemineului de piatră căscat și capetele de gâscă montate pe ambele părți ale oglinzii gigantice cu defilare deasupra lui. Reflecția de la o lumină de securitate din exterior pătrunde în draperiile parțial închise și aruncă contururile umbrite în cameră. Merg înainte până stau peste el.

Tatăl meu. Ultimul șef de mașină din vechea școală care a stat după o campanie de eradicare fără scrupule care i-a văzut adversarii să cadă unul câte unul. Dar puterea și prestigiul nu au fost suficiente pentru Finnan Rutherford. Ca toți oamenii lacomi, câinele bătrân a dorit întotdeauna mai mult, indiferent dacă Mai Mult a fost disponibil pentru luare sau nu. Din păcate pentru el, a făcut un pas prea departe și, atrăgându-mă în setea lui de putere, mi-a înmănat în mod involuntar instrumentele pentru a-l distruge. Răsfăț gadgetul în modul de cameră și înregistrez exact zece secunde. Mai mult în această cameră și risc să fiu copleșit de amintiri pe care nu le pot conține în mod adecvat. Chiar și acum, în timp ce mă întorceam de pat, cuțitul mi-a aruncat ciorapul arzând pe pielea mea. Ignor senzația și așez camera în jos deasupra mantalei, unde va fi în linia directă a ochilor. Mă retrag la fel de tăcut cum am venit. Ar trebui să plec, dar picioarele mă duc în sus cu un alt zbor de scări spre capătul opus al casei. Nu ar trebui să intru. Nu ar trebui. Dar degetele mele găsesc oricum ușa lui Cleo. Lemnul rece nu face nimic pentru a mă calma. La naiba, face invers. În timp ce stau acolo ca un idiot care se naște, organul inutil din pieptul meu îndrăznește să-și scuture dispariția iminentă și să se arunce înapoi la viață. Chiar împreună cu cocoșul meu trădător care se întoarce la viață. Înainte să pot vorbi din ea, mâna mea se întinde spre mâner. Îl întorc și împing. Nu se întâmplă nimic. Alinare că mi-a fost împiedicată și, prin

urmare, pentru el, se transformă rapid în dezamăgire. Ambele emoții cad și am rămas cu gustul amar al pradei negate. Ca și cuțitul din cizmă, instrumentele pe care le-am rupt ard o gaură în buzunarul din spate în timp ce stau acolo, cu mâna pe ușă. Efortul pe care îl depune pentru a-mi smulge degetele rezonază ca o durere uitată de mult în mine. Aproape automat, îmi pregătesc instrumentele. Un minut mai târziu, sunt înăuntru. Parfumul ei mă lovește mai întâi. Ușoară și atrăgătoare, la fel ca cea pe care o purta. Respirația mea se oprește când se așază brusc, cu ochii căutând camera. Sunt zero pe mine și îi miros frica. Intru în mod intenționat în bazinul de lumină moale lăsat de oglinda vanitară iluminată din baia ei. Mă vede și ochii ei se lărgesc. Mai mult șoc, mai puțin frică. O mică parte din mine respiră mai ușor, în timp ce cealaltă parte continuă să pună la îndoială ce dracu fac. Privirea ei se aruncă spre ușă, iar a mea se îngustează. Înainte să se gândească să scoată un sunet, mă îndrept spre pat. „Cum merge asta depinde în totalitate de faptul că faci ceva prost sau nu, dragă. Deci, gândeți-vă cu atenție.” Privirea ei se întoarce la mine, cu mâinile strânse în pat. "Ce vrei?", Întreabă ea. Vocea dulce sexy pe care o cunoșteam ca adolescentă a devenit mai huskier, drapată de o mulțime de cunoștințe feminine. Șoptește peste mine și îmi încleștă intestinul în timp ce mă apropii. "Ce vreau? Întrucât oamenii par să nu aibă niciun fel de calificare în a-mi invada viața, m-am gândit să-i returnez favoarea." „Prin rupere și intrare?”

Îmi permit un mic zâmbet. „De asta vă îngrijorează? Nu de ce sunt în camera ta? Nu că aș putea să mă întreb ce purtați sub acele copertine, în afară de acea bucată de mătase fragedă?” Degetele ei se strâng pe capac, dar o secundă mai târziu, bărbia îi ridică o fracțiune, expunând mai mult din gâtul elegant. „Ce te face să crezi că sunt îngrijorat? Sunt paznici afară.” „Toți erau prea ocupați să joace cărți și să mă uit la porno ca să mă audă când am valsat în urmă cu cincisprezece minute. Presupun că standardele de aici nu sunt ceea ce au fost odată.” Ceva se schimbă pe fața ei, o privire grea pe care încearcă să o ascundă în timp ce pleoapele ei coboară. Când mă întorc să închid ușa băii, privirea ei zboară înapoi spre mine. Simt agitația ei reînnoită. „Totuși frică de întuneric, dragă?” „Nu”, răspunde ea, dar vocea ei răsună cu cel mai mic tremur. Nenorocitul bolnav din mine se dezvăluie în sunet. Poate că vreau un pic de rambursare pentru slăbiciunea la care am cedat în duș. Sau poate îmi place să o găsesc în spatele unei uși încuiate, rezultatul posibil al problemelor din paradis din cauza mașinațiilor mele. Oricum, acea mică notă de mulțumire se intensifică în timp ce merg spre ea. Grinzi de lumină se înclină prin perdelele deschise, scaldând camera și corpul ei în lumina lunii. Foile se zvâcnesc în timp ce încearcă să se îndepărteze de mine. "Stop. Stai dracu' în continuare. Dacă mă faci să vin după tine, vei regreta." Ea se oprește. Mă rătăcesc mai aproape, îmi trag un genunchi pe pat și îmi trag încet mânușile de piele. Ea îmi urmărește fiecare mișcare. „Ce ... ce faci?” Din nou aud agitația în vocea ei. Sunetul se transmite direct la inghinal, iar cocoșul meu se întărește. Îmi bag mânușile în buzunarul din spate și mă târguiesc pe pat. Aruncând un pumn în foaie, îl scot de pe ea. Materialul subțire din mătase sau satin sau orice dracu poartă sclipici în timp ce încearcă să se îndepărteze din nou. Mă ghemuiesc peste ea, plantându-mi mâinile de o parte și de alta a umerilor ei. „Ce dracu am spus?” Murtesc. Vocea mea este joasă, aspră și aspră, probabil datorită efectului picioarelor lungi și netede care se freacă împreună în anxietatea cu care se luptă. Probabil datorită faptului că mi-am pierdut mintea. Dar vulnerabilitatea pe care încearcă să o ascundă mă transformă mai mult decât am anticipat. Și nu am chef să mă opresc. „Scoate-ți cămașa de noapte”, mă ridic. Ea încetează să se miște, dar ochii care o găsesc pe a mea în scânteia întunecată cu pură sfidare. "Nu." Zâmbesc. "Bine.” Îmi împing înapoi și îmi odihnesc genunchii de o parte și de alta a șoldurilor. Apoi ajung la decolteul rochiei ei fragede și o desprind. Gaspul ei răsună în jurul camerei înainte de a se înfășura strâns în jurul cocoșului meu. Mâinile ei zboară în sus pentru a se acoperi. "Stop. „Comanda mea este mai mortală decât înainte.

Fața ei îmi spune că se gândește să se dezobeze, dar încet mâinile ei se întorc în părțile ei. Supunerea ei mă îngreunează pe măsură ce privirea mea călătorește peste corpul ei suplu. Sâni luxurianți, mai grei decât îmi amintesc, stomacul neted plat, cea mai slabă umbră a unui tufiș în spatele acoperirii chiloților. Îmi iau toate astea, de două ori, cocoșul meu palpând în spatele închisorii zborului meu. Vreau să mă strâng, să ușurez durerea, dar nu o fac. După un minut complet de a-mi rezista scrutinul, începe să se târască. „Eu ... nu știu ce credeți că faceți, dar nu vă voi lăsa ...” „Nu o să te violez. La naiba, nici măcar nu vreau să te fut.” Al naibii de mincinos. Puzzlement se abate peste fața ei. „Atunci ce-..?” „Ai fost futut în seara asta?” Vocea mea este mai aspră. Harsher. Inhalează brusc, apoi părul alunecă pe pernă în timp ce clătină din cap. Hers este singurul miros pe care îl miros în cameră. Dar ea ar fi putut schimba foile. Dus cu piciorul. „Ai fost futut aseară?” „Apres. Din nou, un răspuns negativ. O a treia întrebare îmi vine pe limbă. Când a fost ultima dată când te-a futut? „De ce să te cred?” „În schimb, întreb. „Ce te face să crezi că îmi pasă dacă faci sau nu?” ea aruncă înapoi. Îi privesc corpul, apoi mă întorc în sus. „Crezi că acesta este un moment bun pentru a mă testa?” Ea dă naștere. Mișcarea îmi atrage privirea spre sâni plini, leneși, iar respirația îmi trunchiează. „Nu o să mă violezi și nu vrei să mă futi, așa că presupun că vrei doar să mă umilești cu un moment Peeping Tom înainte de a pleca pe drum.” „Gândul de umilire este motivul pentru care sfârcurile tale sunt dure, dragă?” Mă batjocorește, ignorând saliva care îmi umple gura la vederea vârfurilor strânse. „Mi-e frig”, răspunde ea cu tăiere. „Sigur ca esti.” Camera este ambientală, aerul condiționat într-un cadru scăzut. „Cred că acesta este și motivul pentru care respirați mai repede?” Ea se strecoară puțin mai mult, cu picioarele răsucite sub mine. „Există o scară de timp la acest interogatoriu înfiorător?” „Somnul tău de frumusețe poate aștepta puțin mai mult”, murmur, mintea mea trântind tot ceea ce nu ar trebui să fac. Tot ce vreau să fac. Mă mișc mai jos pe pat, trecând de genunchii ei strâns ținuti. Priveliștea este și mai spectaculoasă. „Scoate-ți chiloții.” Respirația îi tremură. Nu se mișcă. „Vrei să te ajut?” „Prefer să nu. Nu am încredere în mine să o ating. Scoaterea cămășii de noapte de pe ea a fost suficientă.

„Vreau să mă lași în pace”, spune ea, ceva mai fără suflare. O urmă de foc îmi luminează sângele. „Am cerut să fii lăsat singur, nu uitați? Dar nimeni nu pare înclinat să asculte. De ce să te ascult?” Înghițește, poate realizând, pentru prima dată, profunzimea furiei mele reci. „Vrei să cerșesc?” „Vreau să scoți chiloții. Prefer să nu mai întreb.” Torsul ei tremură în timp ce respiră. Apoi, în mod extrem de lent, degetele ei se agăță în părțile laterale ale chiloților. Un fulger de fulgere trage prin mine în timp ce urmăresc materialul care îi alunecă șoldurile, expunându-i păsărică la privirea mea. Vederea tufișului tăiat mă face să mușc interiorul obrazului, ucigând gemetul nedorit care amenință să izbucnească. Sunt supărat că este chiar mai frumoasă decât mi-am imaginat, că corpul ei perfect aparține acum tatălui meu. Chiloții ei se încurcă în genunchi și mă împotrivesc dorinței de a-i smulge dracul de pe ea. „Grăbește-te, iubito. Nu am toată noaptea.” Ridică picioarele și scoate chiloții. Se aruncă la glezne. Îmi agăț degetele prin ele și arunc resturi de dantelă peste umăr. Ne întoarcem să ne privim unul pe celălalt. Un fior curge prin ea, respirația ei fiind ținută în așteptarea a ceea ce urmează. „Deschide picioarele.” Gurile ei se desprind de un nas. „Ax-” „Nu-mi spune naibii numele. Deschide picioarele.” Picioarele ei se despart încet. În lumina lunii, pliurile păsăricii ei se uită la privirea mea - gluga perfectă a clitorisului ei, forma lacrimă a labiilor ei, gaura minusculă a pizdei ei. umed, gaura minusculă a pizdei ei. Îmi spun, dacă nu aș fi văzut acea umezeală, dacă nu i-aș fi mirosit excitația o secundă mai târziu, aș fi încheiat această nebunie futută și am plecat. Dar o văd. I miros aceasta. Parfumul succulent îmi curge din nări până la inghinal și simt o atingere de pata fluidă capul cocoșului meu. Pumnii îmi bat coapsele. „Atingeți-vă”, instruiesc aproximativ. Întregul ei corp tremură. „C-ce?” „Vrei să plec? Atinge. Ta. Păsărică.” Am scos cuvintele, ceața roșie spălându-mă peste ochi convingându-mă că sunt la marginea controlului meu.

Începe să-și scuture capul. Ochii ei se întâlnesc cu ai mei și ea încă. Mâna dreaptă se răsuțește o secundă înainte să alunece peste șold spre movila ei. Degetele lungi, îngrijite, se plimbă prin tufișul ei mătășos, iar respirația îi prinde în timp ce ezită. "Fă-o.,,Abia îmi recunosc propria voce, o foame sălbatică care îmi bate. Degetul ei mijlociu își pască clitorisul și se smuci, mușcându-și buza inferioară pentru a se opri din a scoate un sunet. Dar vreau să sune. O vreau expusă în toate felurile. „Știu că asta te transformă. Te pot mirosi. Nu te lupta cu asta. Accelerați-vă mai tare.“

Degetele ei alunecă în jos, formând un V de o parte și de alta a pizdei. Pe cursa ascendentă, un deget apasă în jos pe clitorisul ei. Un zgomot se rostogolește prin ea, un pantalon zimțat tare pe călcâie. Repetă mișcarea de câteva ori, corpul ei zvârlind pe pat. „Mai repede”, instruiesc după câteva minute. Degetele ei își înconjoară păsărică, înfigându-și în mod expert clitorisul pe fiecare trecere. Făcându-se mai umedă. Lumina lunii strălucește pe pizda ei picurată, făcându-mă și mai nebun, în timp ce mirosul intoxicant al pizdei mă înfige. Șoldurile ei încep să se onduleze. Micul se rostogolește la început, apoi mai pronunțat pe măsură ce începe să se piardă în ritm. Îmi trag privirea în sus, spre nuburile strânse care îi crește sânii. „Îmbrăcați-vă sfarcurile, faceți-le mai rigide pentru mine.“ De data aceasta nu ezită. Mâna ei liberă cupe un sân, stoarce, înainte de a prinde sfârșul între degetul mare și arătător. Un remorcher și arcadele din spate. "Oh." Mă uit câteva secunde înainte ca atenția mea să fie atrasă între picioarele ei. Este și mai umedă, cu degetele care sună decadent în timp ce trec peste sexul ei plin de viață. „Slide un deget înăuntru, dracu-i pizda aia murdară”, zvâcnesc. Gura ei se deschide. Iisuse dulce, buzele alea pline, nenorocite, cu forma perfectă a arcului Cupidonului. Este posibil să fie scandalizată de limba mea necurățată, posibil chiar mai mult activată de instrucțiunile mele. Oricum, degetul ei mijlociu îi mângâie gaura înainte să se scufunde adânc, aspirația spunându-mi cât de tare este. "Ah!„Șoldurile ei se smulg de pe pat, un alt zgomot care-și înfășoară cadrul în timp ce ochii se strâng. La dracu. Cocoșul meu palpează, furios de pedeapsa prin care o pun. Pumnul meu este mai greu, deoarece mai mult pre-cum îmi înmoaie boxerii. „Deschide ochii. Privește-mă în timp ce te futi.“ Privirea ei beată se poticnește cu a mea în timp ce degetul îi aruncă înăuntru și în afară, iar călcâiul mâinii îi macină în clitoris. „Slide un alt deget înăuntru.“ Ea se conformează. Janta ei de păsărică se întinde și văd rezistența, văd cât de strânsă este. Iisus. Respirația ei se grăbește, pantalonii mai tocat. "Oh. Oh Doamne.“ „Ești pe cale să vii, nu-i așa?? „Limba mea este atât de groasă încât abia o pot muta să vorbesc. Capul ei se rostogolește pe pernă, cu ochii la jumătate de catarg, în timp ce continuă să-și tortureze nemilos sfârșul. „Da”, geme prin dinții încheștați. Degetele ei se mișcă mai repede, sunetul nenorocitului ei umplând camera. Sunt o bătaie de inimă de la a-mi sufla propria încărcătură atunci când arcurile din spate și un gemet agonizat îi smulg din gât. Degetele ei rămân în pizda ei, dracului fără minte, în timp ce un orgasm puternic plutește prin ea.

Nu pot privi departe, nu pot face nimic, cu excepția faptului că îmi curg mâna peste cocoșul meu, mângâindu-mă în timp ce îi absorb fiecare zguduire și gemere. Când convulsiile ei mor, își alunecă degetele afară. Privirea ei nu o întâlnește pe a mea și, atunci când își întoarce capul de mine, îi permit, mulțumit de tremururile reziduale care îi agită corpul la fiecare câteva secunde. Când sunt sigur că m-am pus sub suficient control, îmi ridic corpul, asigurându-mă totuși să nu o ating. "Privește-mă.“ Se întoarce reticent, mutiny din nou tencuită pe față. „Te urăști pentru asta, nu-i așa??“ "Da.,,Este o admitere strânsă, gâfâind respirația nicăieri aproape sub control. „Bine”, șoptesc, apoi mă aplec să vorbesc direct în ureche. „Lasă-ți asta să-ți amintească să stai departe. Pentru că data viitoare când te văd, asta merge cu un pas mai departe. Inteles?“ Nu răspunde, dar știu că a primit mesajul. Aștept să prind un alt tremur înainte să cobor din pat. Mă oblig să nu arunc o ultimă privire în timp ce părăsesc camera. Sunt la jumătatea drumului când aud încuietorul distinct al ușii ei din spatele meu. Îmi permit un zâmbet

sumbru. Picioarele mele nu încetează să se miște până nu mă întorc în bucătărie. Câinii se ridică la unison și mă trotează pe călcâie. Ne întoarcem în jurul părții casei și peste gazon până la perete. O furnicătură în ceafă îmi atrage atenția asupra umărului. Lumina ei de cameră este aprinsă și stă la fereastră. Faptul că nu poate rezista să mă privească mă emoționează. Oricare ar fi fost soarta rolurilor răsucite, soarta ne-a ales să ne stea, puterea sălbatică a sentimentelor noastre reciproce nu se va diminua niciodată. O urmăresc până când se aprinde o altă lumină, forma ei alungită reflectată pe pământ. Este din viziunea mea directă, dar știu că este camera tatălui meu. Privirea mea se întoarce pe fereastra lui Cleo, pe corpul încadrat acolo. Chiar în timp ce paznicii se smulg din casa trăsurii, atenția mea rămâne asupra ei. Nu se mișcă. Nici eu. Nu până când câinii încep să latre. M-am lăsat afară, cu pasul mai ușor în timp ce îmi retrag pașii înapoi spre mașină. Iubitul meu McLaren Spider răspunde cu blândețe la atingerea mea și mă accelerez, cocoșul meu încă tare, inima lovind mai tare. Simțindu-mă în viață. După ani de derapaje în umbră, am lansat primul salvo major în război cu tatăl meu. Iar aroma băătăiei nu a gustat niciodată atât de dulce.

ZDRANGANIT DE SABII

Următoarea încercare a lui Finnan de a zgâria sabrele vine o noapte mai târziu, prin Bolton de această dată. Dintre toți frații mei, el este singurul pe care îl pot tolera mai mult de cinci secunde. A fost o perioadă în care s-a aplecat spre a fi pacifist și, prin urmare, părea mai uman decât restul familiei mele. Desigur, asta nu a durat mult. Finnan a în curând că a perceput slăbiciunea din el. Dar poate că Bolton nu a pierdut totul. Mă întreb dacă acesta este motivul pentru care a ales să facă apelul. „La ce dracu te gândeai, intrând în casă?” Mă concentrez pe vocea fratelui meu. La treizeci și unu fără un titlu clar de slujbă, rolul său în ierarhia de mafie este ca un lac fără scop, incapacitatea lui de a rămâne la un singur loc de muncă datorită suspectului său ADHD, o sursă constantă de ridicol din partea lui Ronan și Troia. A fost o perioadă în care mi-a părut aproape rău de el. Acest timp a trecut de mult. Îmi arunc degetele prin zecile de cămăși atârinate în dressingul meu înainte de a mă așeza pe mătasea cenușie. Sâmbătă noaptea sunt cele mai aglomerate ale săptămânii în orice afacere de cluburi de noapte și, cu zgomotul întinerit care îmi trage sângele, sunt dornic să ajung la muncă, poate chiar găsesc o femeie dispusă în care să-mi bage energia neliniștită. În ciuda întoarcerii acasă și a tresărit încă o dată la imaginea lui Cleo, libidoul meu nu este nicăieri aproape de calm. Intenționez să găsesc păsărică în această seară pentru a ajuta la ameliorarea nevoii mele în care Clubul de Pedeapsă m-a eșuat săptămâna trecută. Există câțiva obișnuiți atractivi la XYNYC care vor face mai mult decât să îndeplinească tipul de acțiune pe care îl caut. „Ai de gând să-mi răspunzi?” Corect, Bolton the Peacemaker a fost o imagine a imaginației mele. „Îmi pare rău, am crezut că răspunsul este evident”, răspund leneș știind că îl va aca. „La naiba, tâmpit”, vine răspunsul previzibil. Am așezat telefonul pe difuzor și l-am așezat pe insula centrală din dressingul meu înainte de a continua să-mi peruz garderoba. „Bine. Ai sunat să mă insulte. Considerați-mă insultat complet. Dacă asta este totul ... ” „Mai bine nu te gândești să mă agăți de mine.” „Insulte și amenințări. De ce nu continuăm această conversație atunci când aveți ceva material nou de oferit?” „Ți-ai ieșit din minte lăsând acel mic cadou pentru Pa?” „Nu a fost bine primit, îl iau?” „Roțile Ferris de pe Insula Coney merg rotund și rotund?” „Îmi pare rău, m-ai pierdut.” Injectez cât mai mult dezinteres în vocea mea. Patetic, se ridică la momeală. „Încerci să te omori, este asta? FYI, ultimul tip care a încercat ceva de genul acesta a pierdut ambele genunchi.”

„El trebuie să fie mai popular decât credeam dacă oamenii se rup în mod regulat.” „La naiba, Axel, știi cât de norocos ai fost să scapi cu tragerea unei cascadorii ca asta fără să te faci rău grav?” Furia țâșnește ca cea mai pură cocs prin sângele meu. „Fă tu știu cât de norocos sunteți cu toții că am arătat reținere? Că am arătat reținere de opt ani nenorociti? Aveți idee la ce aș fi putut face oricare dintre voi aseară? Fii recunoscător că nu ai un indiciu, frate.” „Chiar crezi că ești un rahat special, nu-i așa, doar pentru că erai în armată?” Mă opresc să-i dau un singur exemplu care îi va face sângele să se curme. „Nu cred doar, frate. Întreabă-te - dacă nu aș fi „rahat special”, așa cum ai spus-o atât de elocvent, bătrânul ar fi atât de nenorocit de capul meu pentru mine? La naiba, nu răspunde. Spune-mi dacă există un motiv special pentru apelul tău. Am nouăzeci și nouă de lucruri pe care le-aș putea face altceva decât să vă vorbesc.” Jură un șir albastru, exasperare în fiecare respirație expulzată. Buzele îmi tremură de nevoia necunoscută de a zâmbi în timp ce îmi ridic tricoul. „Ce este în neregulă cu tine? Tot ce vrea bătrânul este să te așezi cu tine”, spune el în sfârșit. „Nu este absolut nimic în neregulă cu mine. Și știm ce vrea. Ceea ce a dorit întotdeauna când vine vorba de mine. Vrea să cad la coadă. Vrea să sărut inelul. Și un așezați-vă într-adevăr? Ai urmărit? Nașul de prea multe ori.” „Nu credeți că propriul tată merită respectul unei conversații față în față?” Întregul meu corp se transformă în gheață, iar bătăile inimii mele încetinesc până la un zgomot plictisitor, abia înregistrat. „Respect? Tu îndrăznește vorbește-mi

despre respect?” Bolton ezită. Când vorbește din nou, tonul lui este mai puțin încălzit. „Nu știți daunele pe care le provocați jucând acest joc. Încă de când erai un copil snotty, credeai că ești mai presus de toți ceilalți.” Maxilarul meu se blochează o clipă înainte să-l prind deschis pentru a vorbi. "Nu. Ce eu gând era că nu meritam să fiu tratat ca un animal. Sau folosita ca o pungă de pumn când bătrânul a avut o zi mai puțin stelară. Crezi că a fost un brand de afecțiune Asta, de fiecare dată când a rupt un os sau ne-a dat unuia dintre noi un ochi negru, a fost pentru că el? iubit ne? A fost abuz, pur și simplu. Și ai ști dacă ți-ai scoate capul din fundul lui suficient de mult ca să te gândești la tine.” „Acolo te duci din nou, tratându-mă ca și cum aș fi prost. Nu știi despre ce naiba vorbești ... ” „Știu că se sperie pentru că nenorocitul său imperiu se prăbușește. Știu că vrea să se întâlnească pentru a mă avertiza de armeni și albanezi. Nici nu am intenția de a face. Timpul lui s-a terminat. Nu mai sunt cereri de ședere sau altceva. Nu am avut de discutat în zece ani. Orice rahat s-a apucat de el însuși - și ai încredere în mine, știu suficient - este pe el.” „Iisuse, ce dracu ți-a făcut, care era atât de rău încât ai purtat o ranchiună în toți acești ani mai târziu?” Degetul se învârtea peste roșu Sfârșit butonul îngheață, șocul răsună prin mine. Gândul că Bolton mă va cere asta ..

Aștept graba sângelui care îmi întunecă viziunea înainte să mă prind: „Ai nenorocit de amnezie, Bolton? Sau ești la fel de înalt ca de obicei?” „La naiba, nu mai fac asta.” Poate că nu, dar nu mă pot abține să nu mă întreb ce daune i-a făcut heroina pe care a sforăit-o ani de zile la creierul său. Un iad mult dacă nu-și poate aminti evenimentele care ar trebui să fie îngrijite cu cel mai tare fier de branding din toate sufletele noastre. Evenimente pe care nu le-am reușit să trec printr-o singură zi fără să le retrăiesc, chiar dacă a existat un moment în care am făcut acele linii albe chiar alături de Bolton. Doar așa aș putea uita. Mă trag înapoi din cele mai întunecate amintiri ale cenzurii continue a lui Bolton, „Nu sunt ca tine. Nu mă agăț de lucruri ca o femeie atârnată de poșeta ei blestemată. Ai încercat să lași lucrurile să meargă?” „Îți pierzi timpul și al meu dacă tot ce ai cerut este să predici inimile, florile și iertarea, Bolton. Mi-am spus termenii. Nu mai sunt vizite oricine Nu mai sunt apeluri telefonice.” "Sau ce?" se prinde. Tăcerea mea este destul de tare când mă întorc pentru a selecta o pereche de pantaloni croiți din cuier. El este încă acolo pentru că îl aud respirând adânc. Regrupare. Ceea ce este surprinzător. Fratele pe care îl știam înainte ar fi atârnat până acum. Pentru toate tendințele sale de pace, durata scurtă de atenție a lui Bolton este de obicei mai scurtă atunci când este subliniat. Părurile de pe nape mi se atrag atenția în timp ce îl ascult respir. „Poate că nu vrei să știi sau să-ți pese, dar rahatul se îndreaptă repede spre sud, frate. A te pune între el și armeni a fost o mișcare greșită. Acum și nenorocitul de albanezi? Iisuse, Axel, în momentul în care Bratva va face vânt, vor scoate și ei. Pa va merge apeshit.” Mă bazez pe asta . „Lucrurile devin imprevizibile pe aici”, continuă Bolton. „Pentru toată lumea. Crezi că ești o insulă nenorocită pentru că ne-ai spălat mâinile de acum ani? Ei bine, nu ești. Rahatul poate să te arunce înapoi în o mie de moduri diferite. Când o face, nu spunei că nu v-am avertizat.” „Am terminat aici, Bolton. La revedere.” De data aceasta nu ezit să închei apelul.

* * * În ciuda nevoii mele de a uita, cuvintele lui Bolton se ridică în capul meu, în timp ce roșcata mică și curbă pe care am ales-o acum o oră efectuează un schimb curios între măcinarea și urcarea piciorului. Când mâna mea alunecă în jurul taliei, fața ei se aprinde cu bucurie în timp ce girațiile ei se intensifică. Îmi scurg șutul de whisky Balvenie în pahar și dau din cap barmanului meu privat pentru o reumplere.

„Ai de gând să pui băutura jos și să dansezi cu mine?„roșcata îmi șoptește sultrily în ureche, lungi gene false care promit orice și tot ce îmi doresc.

Mâna mea liberă alunecă în părul ei supra-învățat. Îmi strâng strânsoarea suficient de tare pentru a-i atrage atenția. Nu se mai mișcă, o găfâie moale lăsându-și buzele. „Vă bucurați de salonul meu VIP, păpușă? Vrei să stai aici toată noaptea?„Întreb, luptându-mă să-mi temperez tonul. Dă din cap cu nerăbdare. „O, da, da. Nu ai idee de câte ori am fost aici, sperând că mă vei invita la ... ” „Atunci nu vorbi.“ Gura ei se deschide apoi clipește. "Eu ce?" „Chiar vrei să mă repet?“ Gura i se închide, iar ea clătină din cap. Ochii largi, din ce în ce mai încântați, alunecă de pe față spre maxilarul meu încleștat spre paharul din mână și înapoi la față. Este o curvă de pericol, pe care nu am mai observat-o până acum. Înainte de a veni la XYNYC, am făcut un tur trecător prin celelalte trei cluburi de noapte din New York. Viper Red și Viper Black se ocupă de clientela mai tânără și aș fi putut avea alegeri ușoare de femei care îmi întâmpină proclivitățile mai întunecate. Dar din anumite motive, nu aveam chef de asta. Clubul meu Harlem, Playhouse X, lipsea în egală măsură. Mi-am dat seama de ce când am văzut o blondă cu o asemănare trecătoare cu Cleo, iar pulsul mi-a dat cu piciorul în sus. Furios cu mine, m-am dus cu roșcata. A juca imaginea lui Cleo este un lucru; căutarea activă a ei în alte femei este inacceptabilă. Mă uit în jos la roșcată și mă întreb dacă am ales-o din numeroasele femei disponibile în această seară, deoarece a reușit să-și ascundă adevăratele intenții până acum. În timp ce mă gândesc în mod idil la ceea ce voi face în acest sens, ea se apropie, un zâmbet dornic curbându-și buzele de culoare burgundă. Degetele ei îmi ridică pieptul. După ce a explorat o vrajă scurtă, ea alunecă o mână peste ceafa mea, cealaltă ajungând la paharul lui Dom Pérignon pe care îl bate înapoi cu lăcomie aproape comică. Mă macină de coapsa destul de tare pentru ca eu să-i simt osul pelvin. Sub rochia ei de cocktail-portocaliu ars, sfârcurile ei se aruncă în puncte dure și vizibile. Îmi iau o bătaie pentru a-i colecta atributele. Sâni luxurianți. Fundul Perky. Gura dracului, dacă este vopsită într-o culoare prea strălucitoare. Îmi aplec capul și îi inhalez mirosul. Mirosul de excitare umedă îmi lovește nările. Păsărică pregătită, caldă, dispusă. Aștept ca toate cele de mai sus să se îmblânzească plăcut și să-și croiască drumul către cocoșul care era semi-greu acum câteva ore. Nimic. Interes zero. Nu m-am futut în iad, aproape trei săptămâni. Nu este un record de neconceput pentru mine, dar este unul deranjant, având în vedere că nu am făcut abținerea o alegere clară, iar nenorocitul este un mare și regulat de stres pentru mine. Aproape trei săptămâni ..

Încă de la prima vizită a lui Cleo. "La dracu.,„Blestemul este suficient de tare și vicios pentru a obține o privire îngrijorată de pe roșcată, chiar dacă ea explorează mai mult din corpul meu decât i-am dat permisiunea. Gropingul public nu mă incomodează, nu atunci când m-am îngăduit într-o orgie sau trei în zile mai puțin salubre. Dar ea îmi mângâie cocoșul șchiop, cu mâna ei dornică, ocupată la zborul meu. Ar trebui să mă trezesc. Doar că nu sunt. Privirea ei se aruncă spre mine, o parte a buzei prinse între dinți. Titivarea este puțin prea forțată. Sau cocoșul meu și-a dat demisia din comisie fără să mă deranjeze să mă anunțe. „Înmânează gunoiul până obții o lumină verde, păpușă”, mă ridic cu suficient venin pentru a o face să tremure. Da. Curvă de pericol definitiv. În ciuda predilecției sale clare, ea ascultă avertismentul meu și se întoarce la explorarea corpului meu superior. Suspin spre interior. E timpul să plece. Mă uit în jur la unul dintre cei care-mi iau bouncerii doar în cazul în care decide să devină o mână, atunci când ea găfâie. „Oh, sărmanule copil. Ce ți s-a întâmplat?“ Îmi ține mâna dreaptă și îmi examinează încheietura cu un amestec de curiozitate și emoție morbidă. O secundă mai târziu, încearcă să o ridice spre buzele ei pufoase. Mă smulg înainte ca gura ei să poată intra în contact cu încheietura mâinii mele. Pielea este încă supărată, iar rana s-a crustat, dar ca și restul corpului meu, acea parte din mine se simte lipsită de viață. Am o dorință vie de a smulge crustele doar pentru a simți o durere, doar pentru a-mi aminti de ce

nu ar trebui să ascult un singur lucru pe care Bolton a spus-o în această seară. „Este timpul să mergi.“ Dezamăgirea acută îi înecă trăsăturile. "E în regula. Nu voi vorbi dacă nu vrei să fac asta. Pot fi ascultător. „Un deget cu unghii întunecate se apropie de coloana mea. "Sunt foarte acomodare. Orice vrei, spune doar cuvântul și este al tău.“ În ochii ei se aprinde rapid și din nou sunt alarmat de lipsa mea extremă de stimulare. „Mulțumesc, dar nu mulțumesc.“ Îmi tempera tonul pentru că, oricât de nerezonabil simt, nu este vina ei. Bouncerul o conduce departe, în ciuda protestelor sale, iar eu mă îndrept spre barul meu privat. Să fii ciocnit cât mai repede și cât mai sever se simte ca o idee capitală acum. Cu excepția, nicio cantitate de whisky nu poate deghiza faptul că urmăresc în continuare monitoarele mult mai mult decât ar trebui, că fiecare femeie din club cu o asemănare trecătoare cu Cleo îmi atrage atenția. Ceea ce la rândul meu îmi primește mai multă notificare de la femei decât vreau. O problemă pe care o contrazic cu mai multe huiduieli. În sfârșit, accept faptul că Cleo a ascultat avertismentul meu de a nu se întoarce în jurul orei două a.m. De asemenea, accept, în timp ce mă smulg ore mai târziu în dușul meu, că ascultarea ei de data asta m-a enervat mai mult decât credeam posibil.

Capitolul șase

REGULILE ANGAJAMENTULUI

Acum că știu exact ce vrea Finnan, câmpul de luptă devine mai clar. Acum că știu ce l vreau, nu ezit să-mi trag resursele substanțiale pentru a-mi atinge scopurile. Am crezut că am terminat cu ea. Că ceea ce mi-a făcut ea mi-ar păstra iremediabil dorința de ea. M-am dovedit greșit de mai multe ori acum. Se pare că ura nu anulează fiecare decizie a vieții mele. S-a așezat pe orbita mea. Rămâne până când decid altfel. Au trecut cinci zile de când am văzut-o ultima dată. Patru nopți în care m-am conectat la amintirea păsăricii ei dulci, apoi m-am închis în Clubul Pedepului după aceea. O voi lua, dar înainte de a o face, voi elimina încă o piatră de temelie a lui Rutherford. Îl privesc pe omul care stă în fața mea. „Avem un acord?” Tânărul locotenent Bratva clătină din cap. „Noi Bratva ne luăm loialitatea foarte în serios. Ce faci ... este foarte neloial pentru tatăl tău, nu?” se întreabă cu un accent rusesc gros. „Am crezut că Bratva nu recunoaște legăturile de sânge, doar fraternitatea?” Pare marginal impresionat. „Da ; cu toate acestea, ceea ce faci, poate fi dezordonat, iar Bratva ... ” Îmi țin mâna. „Vă rog să nu-mi spuneți că Bratva nu face mizerie. Știm amândoi că este o glumă.” Fața lui se strânge cu afront. Rahat Înghițesc și mă regrup, alegând să nu mă simt enervat de faptul că cererea mea de a face față șefului mafiei ruse a fost răspunsă cu o întâlnire cu un lac de nivel scăzut. Locotenentul se uită în jurul biroului meu, apoi se uită la câteva monitoare care arată un club plin. „Conduci o mulțime de cluburi de noapte, cu succes prin aspectul acestuia. Ce vrei cu armele, oricum?” Îmi aleg cuvintele cu atenție. „Am o mulțime de active de protejat. Mă ajută să îi protejez și mă asigur că niciuna dintre mizerii nu va fi pusă în pragul tău.” Mă urmărește o clipă înainte ca privirea lui să se întoarcă pe monitoare. Îi urmăresc privirea și îi văd pe cei trei frați ai mei plimbându-se în XNYC . La dracu. Locotenentul dă din cap. „Am vorbit despre tatăl tău. Dar frații tăi? Acela, Ronan, are destul de mult temperamentul. Dacă Bratva decide să facă afaceri cu tine, cum plănuiești să păstrezi el în linie?” Este o problemă de care sunt bine conștient. Ronan a crescut așteptând să moștenească chiar imperiul pe care îl demontez activ. Știu că a plecat în spatele meu încercând să vorbească cu Petrosian și albanezii să nu se ocupe de mine. Până acum, atragerea unui profit mai bun i-a zădărnicit eforturile. Dar el nu va lua înfrângerea culcată. Îmi grăbesc maxilarul la gândul de a merge cu piciorul în picioare cu fratele meu cel mai mare. „Nu trebuie să vă faceți griji. Nu va fi o problemă.”

Rusul clătină din cap. „Înainte de a ne gândi chiar la schimbarea părților, avem nevoie de asigurări mai bune.” „Ce te-ar satisface?” Nu răspunde imediat. Stă și își dă jos geaca. „Vei auzi de la noi.” „Când?” „Când auziți de noi”, răspunde el. Îmi expir iritația și stau să-i strâng mâna. Când pleacă, mă așez și mă uit pe frații mei pe ecran. După cum am indicat, sunt așezați în cabina mea VIP și li se oferă servicii premium de către gazda mea cea mai de încredere. Ronan, purtând un zâmbet, se strecoară ca și cum deține locul, aruncând înapoi șutul după împușcarea whisky-ului Balvenie. Își poartă bine treizeci și opt de ani, deși puțină uzură arată în ușor paunch agățat de burtă și parantezele care îi încadrează gura. Bolton stă înfiorându-și nasul în fiecare minut, cu privirea cenușie închisă, aruncând după umbre care nu sunt acolo. Troia, vreodată bărbatul doamnelor, vorbește dulce două fete de la marginea ringului de dans. Îl urmăresc cum îi face gazda. Un minut mai târziu, oferă șampanie fetelor. Numerele de telefon sunt schimbate și sunt destul de sigur că unul sau amândoi vor grai patul fratelui meu înainte de sfârșitul nopții. Opri monitoarele și îmi părăsesc biroul. Bolton este primul care mă găsește. Se ridică în picioare, atrăgând atenția lui Ronan, care latră la Troia înainte ca privirea lui să se învârtă pentru a o întâlni pe a mea. Mă străduiesc să-mi amintesc o perioadă în care am simțit orice căldură sau rudenie față de fratele meu cel mai mare. Dacă ar exista așa ceva ca dușmani născuți, am fi. Nu am nicio idee despre momentul

exact în care a început sau despre evenimentele care au declanșat-o. Tot ce știu este că mă urăște atât timp cât îmi amintesc. Iar sentimentul este reciproc. Privirea mea urmărește spre Bolton. Dă din cap rigid, deși privirea lui este mai puțin rece. Troia înaintează și ochii noștri se întâlnesc. Dacă aș avea o inimă demnă de salvat, aș jelni duritatea pe care o văd în ochii lui. Cu doi frați mai mari falsificați în imaginea lui Finnan, Troia, fratele cel mai apropiat de vârsta mea, nu a avut niciodată nicio șansă. De parcă ar simți milă, ghearele sale pătrate, ochii aruncând provocări pe care nu am nicio intenție să le accept. „Ai vrut să te întâlnești. Suntem aici. Spune-ne despre ce este vorba, ca să pot continua noaptea mea”, spune Ronan. Îmi scutur capul. „Nu discut despre asta aici. Am un apartament la etaj. Vom vorbi acolo. Te-am adus în clubul de noapte doar pentru că întâlnirea mea se desfășura târziu.”

Troy sforăie. "Da, sigur. Nu a avut nimic de-a face cu tine care vrei să-ți freci mica operație umbră în fețele noastre sau orice altceva, corect?" „Nu, dar ești liber să gândești ce vrei. În timp ce vă place șampania premium, desigur.” Își ridică paharul la mine într-un salut batjocoritor. "Mulțumiri. Eu voi. Și dacă acest mic spectacol ieftin te falimentează, ce se întâmplă cu economia în toaletă și toate, atunci cu atât mai bine să te înveți să fii puțin umil." Pot să-i spun că, cu treizeci și șapte de cluburi de noapte situate pe tot globul, toate obținând un profit sănătos, mai curând voi fi chel peste noapte, apoi voi da faliment. De asemenea, îl pot informa că va avea nevoie de mai multe degete decât are pentru a număra zerourile din valoarea mea netă. Dar nu am timpul sau înclinația. Am nevoie de ele din drum cât mai repede. „Hai să terminăm asta”, mormăie Bolton, așezându-și paharul gol și aruncându-și nasul încă o dată. Tensiunea din ascensor pe urcare este groasă. Răsucirea neîncetată a lui Bolton îmi spune că suferă cel mai rău. Până când ieșim, sunt sigur că fratele meu, contrar afirmației sale viguroase, altfel, încă îi smulge rahatul în nas. Ridic din umeri mental. În măsura în care trece crucile purtătoare, a lui este una care ar putea să-l omoare în cele din urmă. Unii dintre noi suntem deja morți. În apartamentul meu, s-au întins pe diverse scaune din sufragerie. "Bea?" Bolton clătină din cap. Ronan cere un alt whisky. Troia ridică din umeri un non-răspuns. Mă îndrept spre bar și turn trei whisky-uri. Pe măsură ce mă întorc, nu pot să-mi opresc mintea să-mi imaginez Cleo aici, în locul fraților mei. Privirea mea urmărește camera, conjugând numeroasele locuri în care aș fi futut-o. Canapeaua. Sus pe peretele de sticlă. Podeaua, cu siguranță. Poate nu prima dată. Sau a doua. Dar trupul ei strâns și mic va fi turnat în acel etaj înainte să termin cu ea. Înmânează băuturile și mă retrag în șemineul suspendat de la cel mai îndepărtat perete. „Voi păstra acest lucru scurt. Știu că Finnan vrea să mă descurc din relațiile sale cu est-europenii.” "Și? În sfârșit, veți arăta acestei familii un anumit respect și veți face ceea ce trebuie?" „Ronan snarls. Îmi permit un zâmbet dur. „Fac ceea ce trebuie. Îi ofer lui Finnan exact ceea ce merită.” „La naiba, Axel. Ceea ce faci este să îi dai degetul lui Pa, o bucată inutilă din ... ” „Nu voi dezbate această problemă cu tine, Ronan. Ți-am datora să-ți dau un cap. Vă spun acum că ceea ce se întâmplă nu trebuie să vă implice trei ... ” "Gresit. Îl iei pe noi, ne duci pe toți ", introduce Troy.

Suspin. „Scoate-ți blinkers-urile pentru un minut al naibii, Troia. Nu vreau să te lupt cu tine ... niciunul dintre voi. Nimic din ceea ce urmează să coboare nu trebuie să atingă niciunul dintre voi.” „Vrei să credem că ești protejare ne?„Troia râde. „Nu avem nevoie de noi” "Protecția mea. Știu. Dar nici nu trebuie să fii prins în focul încrucișat care nu este treaba ta.” Ronan își aruncă băutura și stă în picioare. „Furați oferte chiar sub nasurile noastre este afacerea noastră.” Îmi învârt băutura pentru o clipă înainte să-i întâlnesc privirea. „Europenii estici nu sunt motivul principal pentru care Ronan vrea să mă vadă. Nu o să vă dau detaliile. Îl poți întreba, dar dacă nu ți-a spus încă, îți garantez că va minți. Când totul se va termina, dacă vrei să afli adevărul, poate îți voi spune. Deocamdată, rămâne dracu 'din calea mea.”Îmi întăresc vocea, așa că nu este nicio greșală că sunt altceva decât succint. „Ai ceva nenorocit

de nervi” „Nu este vorba de discuții, Troy. Ia sfatul meu. Sau nu.” Capul lui Ronan se retrage ca și cum ar fi avut doar o epifanie. „La naiba, mai ai un băț în fund pentru a fi trimis la West Point, nu-i așa??” Mă străduiesc să nu-mi strâng dinții, orice idee pe care am avut-o de a-l avertiza de pe raftul Bratva. Deocamdata. „Am spus ce voiam să spun. Simțiți-vă liber să plecați ... ” „Ești încă sărat pentru că nu ți-am ținut mâna în timp ce ai alergat după acea curvă mică?” O privesc pe Troia în față, cu degetele furnicături cu o mâncărime inumană. „Îndrăznește să o spui încă o dată.” Troia pierde o nuanță de culoare, dar adulmecarea nu-și lasă fața. Ronan se uită la mine, o lumină speculativă în ochii lui. Bolton se zvâcnește în picioare. "Bine. Ai spus piesa ta. Vom discuta despre asta. Vă rugăm să știți cum decidem.” „Nu trebuie să mă anunțați”, răspund, cu ochii încă pe Ronan. „Când va veni vremea, veți fi în calea mea sau nu veți face acest lucru.”

Capitolul șapte

PRIMUL CONTACT

La o oră după ce pleacă, mă îndrept spre Clubul Pedepselor. Acum că am acceptat că a avea din nou Cleo este singurul lucru care va potoli fiara de rătăcire din mine, nebunia mea s-a încolțit pe o creastăură.

Nu este o stare care să rămână stabilă pentru un timp apreciabil, chiar și pe termen scurt.

Nu m-am futut de săptămâni întregi. După ce l-am urmărit pe Cleo să vină și să nu se poată gândi la altceva care se confruntă cu acea vedere grea din nou, slujbele de mână își pierd apelul.

Ieri, am avut în vedere acceptarea unei muie de la unul dintre numeroșii supuși din Clubul Pedepselor. Am aruncat ideea un minut patetic mai târziu, știind că nimeni în afară de Cleo nu va străpunge stratul de inerție sexuală care mă acoperă.

Până nu am un angajament ferm din partea Bratva, nu mă pot confrunța cu Finnan. În comparație cu Petrosyan și albanezi, rușii țin mâna superioară la New York și New Jersey. Atâta timp cât Finnan are loialitatea lor, el are o cantitate corectă de securitate. Până când nu va fi înlăturată această securitate, nu pot să mă mut cu Cleo. Anticiparea își are locul potrivit în circumstanțele potrivite. Planurile mele finale pentru Cleo, de exemplu, îmi păstrează sângele. Anticiparea prelungită, însă, îmi schimbă starea de spirit într-o direcție greșită. La fel și tăcerea de la sursa care ar trebui să fi transmis știri până acum.

Mă opresc într-un hol pustiu și îmi trag telefonul din buzunar. E-mailul pe care îl aștept nu este în căsuța de e-mail.

Crescând sub respirația mea, mă îndrept spre bar. B merge pe podea, se ridică complet negru în loc, jocul ei se confruntă în timp ce discută cu clienții. Cu timpul nedorit pe mâinile mele, îmi iau un moment să mă întreb care este afacerea ei. Aflarea va fi la fel de ușoară ca efectuarea unui singur telefon. Până acum nu am fost tentat.

Ea ajunge la mine, îmi vede paharul aproape gol și dă din cap barmanului. „Mai bea. Și încetați să strălucească. Îmi agitați clienții. Cei cărora le place acest lucru primesc un spectacol gratuit. Cei care nu pot pleca. Oricum, nu este bine pentru afaceri.”

Accept băutura fără să răspund și iau o înghițitură. Lichiorul îmi urmărește un drum aprins în gât, dar nu reușește să mă încălzească sau să se apropie nicăieri de a oferi uitare.

„Te îndrepti în sus?” În cele din urmă întreabă.

„Nu.”

Dă din cap și privirea îmi cade la încheieturi. Sunt conștient că este plină de mai multe întrebări, dar rămâne tăcută.

După câteva minute, pleacă să facă un alt circuit al camerei, oprindu-se să vorbească cu un preot diminutiv care ține lanțuri atașate de gulerul de oțel al unui gigant de șapte metri. Îi urmăresc, întrebându-mă pe care dintre ei caută mântuirea. Fie că o vor găsi.

„Mergeți cu mine.” B a revenit de partea mea.

Învârtesc lichidul auriu în pahar. "De ce?"

Se ridică o sprânceană elegantă. „Pentru că ai nevoie de exercițiu?”

„Este o altă sesiune de terapie cu jumătate de fund? Pentru că voi fi mai puțin receptiv decât am fost ultima dată ”, avertizez.

"Este ceva. Nu sunt încă sigur. Dar am senzația că vă va interesa.”

Nevoia de a-i spune să nu-și piardă timpul sau să-mi treacă buzele pe buze. Dar este doar unsprezece p.m. Somnul nu este nicăieri la orizontul meu și nu a mai fost de ultima dată când l-am văzut pe Cleo. Aș putea să mă întorc în apartamentul meu și să petrec următoarele douăsprezece ore în sala de sport personală. Sau pot arde cinci minute pandind la orice dracu B are mâneca.

Timpul este un labirint nesfârșit în acest moment, așa că ridic din umeri.

Se îndreaptă spre ascensoarele din partea îndepărtată a zonei de recepție. Uimitoarea fată neagră din spatele biroului mă privește cu un interes subtil voalat. Este înaltă, în formă de corp, cu un corp superb tonifiat. Încerc să-mi imaginez buzele pictate în roșu înfășurate în jurul cocoșului meu.

Tot ce primesc este gri static.

„Despre ce este vorba?„Mârâie în timp ce pășesc în lift.

B apasă butonul pentru etajul doi. Etajul începătorului. Interesul meu abia trezit scade la zero.

„Ultimul nostru membru a fost aici trei nopti la rând.”

Îmi bag mâinile în buzunare, recunoscând că amânarea unei sesiuni cu geanta mea de perforare probabil nu a fost cea mai bună idee a mea. „Este neobișnuit pentru că?”

Ea notează tonul meu dezinteresat și ține o mână îngrijită. "Ursule cu mine. Ai încredere în radarul meu pentru a fi destul de precis. Dar acesta ... nu sunt atât de sigur. Fie are probleme mentale grave pe care nu le-am ridicat, fie plătește o mulțime de bani pentru a folosi suita noastră ca cameră de hotel.”

Ciorchinele mele de maxilar. „Avem clienți care plătesc să stea într-o celulă albă captusită fără mâncare sau apă timp de douăzeci și patru de ore la o întindere. Ce este diferit în legătură cu acesta?”

„Veți vedea.”

Ascensorul se deschide. Îmi suprim iritația în creștere și o urmăresc pe hol. Spre deosebire de decorul gotic-îndoit de la etajele superioare, ușile și holul sunt vopsite în culori mai deschise, unele camere oferind ferestre de vizionare pentru cei cu tendințe expoziționiste.

Mă conduce către o ușă care are un ecran TV atașat la peretele de lângă ea. Este accesat printr-un cod special cunoscut doar personalului superior, astfel încât noii să poată fi monitorizați. Prin definiție, Clubul Pedeaption este un loc de extreme, dar acești noi clienți au încă nevoie de monitorizare în primele trei luni după aderare, în ciuda renunțărilor pe care trebuie să le semneze.

Ea introduce codul. Ecranul pâlpâie la viață.

Femeia stă pe patul zbuciumat, cu capul în genunchi, cu brațele înfășurate în jurul picioarelor. Părul ei lung și întunecat îi întunecă fața, dar nu există semne de suferință vizibil neliniștitoare. Fie doarme. Sau meditănd. Sau plângând. Privirea mea se mută din ea în cameră.

Imaginea mare a surferului singur la răsăritul de pe peretele de deasupra patului este prima strâmbă pe simțurile mele prudente. Cadrul și placa de pat arată, de asemenea, familiare. Foile gri și albe. Căștile roșii s-au drapat peste fotoliul cu știfturi. Scaunul în sine.

Stiva distinctă de prezervative cu folie purpurie de pe dulap.

Respirația îmi expulzează din plămâni într-o grabă aspră în timp ce mă învârt în fața lui B

„Cine este ea?„Întrebarea este redundantă, deoarece știu deja răspunsul.

„V-am spus, este cel mai recent client al nostru. Am încercat să-ți spun despre ea când am venit la locul tău ... ”

„Ce este ea *Nume* “?

„Cleopatra McC-”

„Ce dracu face aici?„Întregul meu corp se încleștă, numele ei este un produs de vite direct către miezul meu. Mă întorc înapoi pentru a privi ecranul.

B inhalează brusc. „Așteaptă o secundă. O cunoști?”

Da.

Nu.

Îmi trântesc pumnul deschis pe ușă. Pe ecran, capul lui Cleo se prăbușește, cu sprâncenele încruntate. Confirmarea începe să-mi tremure în piept.

Iisus .

"Buna?„Ochii ușa încuiată, cu chipul obosit.

„Deschide ușa”, mă ridic la B. „Și te-am întrebat ce dracu face aici.”

Se încruntă. „Pret cam același motiv pentru care toată lumea din această clădire este aici.”

Furia îmi trage coloana vertebrală. „Fii atent, B, nu te juca cu mine. Sau următorul buton pe care îl apăsăți poate culege doar rezultatele pe care le așteptați cel puțin.”

„Sunt o fată mare. Mă descurc. De asemenea, mă pot ocupa de câteva răspunsuri chiar acum. Asa de?”

"Deschis. . La naiba. Ușă.”Pot accesa codul ușii de la laptopul meu din biroul meu de la parter. Sau pot găsi un asistent care să-l ia pentru mine. Făcând fie va dura prea mult.

Privirea mea se aruncă spre ecran. S-a ridicat în genunchi și s-a târât până la marginea patului, cu privirea încă fixată pe ușă. "Buna?„Vocea ei este mai tare decât de obicei. Ca și cum ar fi plâns.

Privirea mea se întoarce înapoi la B. Buzele ei se apasă împreună într-o linie mutină.

„O voi deschide. Imediat ce am câteva asigurări ... ”

„Dă-ți dracu asigurările. Dă-mi codul la nenorocita ușă, B. chiar acum. Sau voi găsi pe cineva care o va face.”

Își ridică pământul, cu privirea implacabilă. „Spune-mi că nu vei face ceva ... în mod prudent, și o voi face.”

Am concediat oamenii pentru mai puțin decât nesupunerea afișată chiar acum. Dar am nevoie de ușă deschisă înainte să-mi explodeze capul. Respir. "O cunosc. Ea este..." *A mea* „O cunosc, bine. Deschide ușa?”.

Dă din cap, fuste în jurul meu și pune codul în panoul ușii. Ușa face clic. Apuc imediat mânerul, aproape alarmat că s-ar putea bloca din nou înainte de a putea intra.

„Vreau ca codul de pe ecranul respectiv să fie dezactivat în următoarele zece secunde. Nimeni nu o urmărește. Fără nenorocit. Este înțeles?”

„S-a înțeles.”

Dau din cap. Inhale. Încep să împing ușa deschisă. Un gând mă oprește la frig mort. „A mai fost cineva aici? Cu ea?” „Cuvintele zboară ca niște gloanțe din gât, chiar dacă nu sunt sigur cum mă descurc cu altceva decât cu un *Nu* .

"Nu.”

Un tsunami de ușurare tremură prin mine.

"Aștepta. Înainte de a intra.”

Mânerul meu pe ușă se strânge. "Da?”

„Ar trebui să știți ... Când a făcut check-in-ul acum trei zile, i-am adus o băutură gratuită. Nu voi intra în detalii prea mari, dar ... cum am spus, părea puțin oprită.”

Hellfire îmi linge o cale prin piept. "De ce? Ce e cu ea?”

„Hei, am întrebat. Nu i-a plăcut să împărtășească. Nu am împins. Dar acesta este motivul pentru care am urmărit-o cu atenție. Tot ce spun este să călcați cu atenție ... ”

„Treci peste. Din nou. Pleacă, B. Acum.” „Am pierdut mai mult decât suficient timp vorbind cu ea.

Ea se supune.

Intru în cameră.

O cameră care este o replică exactă a dormitorului din casa mea din piscină acum zece ani .

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut alege ca penitență, a ales o replică a camerei mele?

De ce?

Alte câteva milioane de întrebări îmi aruncă creierul, dar privirea lui Cleo este blocată asupra mea. A mea pe ea. A fost odată, când starea mea adăugată nu știa mai bine, am crezut prost că fenomenul

privirilor noastre de conectare avea puterea de a opri lumea să se învârtă. Această viziune s-a modificat semnificativ. Dar senzația rămâne în viziunea tunelului care mă face să văd doar ascensiunea rapidă și căderea pieptului. Lipsa ei de surpriză pentru prezența mea. Acceptarea calmă a ceea ce urmează.

Nu m-a căutat, dar este aici din cauza mea.

Știe cine deține această clădire, care deține Clubul de pedepse. Toate afacerile mele, de la cocktail-urile la modă până la cluburile hardcore BDSM, vin sub Axel, Inc. umbrelă. Nu i-ar fi fost greu să găsească acest loc. Deși bănuiesc că o altă mână i-a facilitat prezența aici. Momentul este puțin prea precis.

„Bună ziua, Axel.” Vocea ei este uniformă, zmeura abia deasupra unui murmur.

Ignor salutul și dau cu ușa închisă în spatele meu. „Ce dracu faci aici?”

„Aducându-ți atenția în orice mod pot.” Gâtul ei se mișcă într-o înghițire nervoasă. Urmează mișcarea, trântirea din corpul meu învârtind la un alt nivel.

Ea se schimbă. Privirea mea scade și văd ce poartă.

Un set de teddy și tricot de mătase purpuri închis. Genul care lasă foarte puțin imaginației. Genul care roagă să fie smuls din drum, astfel încât să poată începe desfrânarea. Materialul subțire de șoaptă îi îmbrățișează sânii grei, curelele fragede făcând o treabă slabă de a o sprijini. Chiloții îi îmbrățișează șoldurile, dantela lor îmbrăcând nirvana care schimbă mintea în vârful coapselor.

Se schimbă din nou, alunecând o coapsă mătăsoasă față de cealaltă. La marginea patului, întinde un picior și coboară în picioare.

Picioare goale. Tumbling păr. Efort fără sexy. Infinit de mortal.

Respirația mă scoate din mine. Cocoșul meu se înăbușește, iar bilele mele se strâng ca nevoia monștruosă de a dracu urletele înapoi la viață.

Amintirea umezelii ei mă satură și tot ce pot face este să privesc în timp ce ea alunecă în fața mea, învăluindu-mă cu parfumul ei. Ochii ei se învârt cu toate emoțiile cu care sunt familiarizat. Dar în această seară, cei mai mulți dintre ei au fost formați înapoi pentru a lăsa o hotărâre aprigă în ochii care se ridică pentru a-l întâlni pe al meu.

- O am, Axel? Atenția ta?”

Mult mai mult decât sunt confortabil. „Asta depinde de ceea ce intenționați să oferiți ca îndulcitor. Promisiunea pizdei este întotdeauna o remiză. Chiar și păsărică îmblânzită, oricât de mult îmi transformă stomacul.”

Respirația ei se expulzează într-o durere dureroasă.

Râd, simțind zero remușcări. „Ai crezut că tot ce trebuie este să ai lenjerie risqué pentru a mă face să mănânc din mâinile tale? Sau te mănâncă afară? Ai uitat că ești un simplu pion în acest joc obositor? O marfă cheltuibilă?”

Ea se înroșește. O urmă de frământător îi atinge buzele înainte de a-și înclina capul și de a lupta pentru control. După o jumătate de minut, ridică capul. „Acesta nu este un „joc obositor” pentru mine. Mi-ai spus să nu mă întorc la clubul de noapte. Așa că am găsit un alt mod.”

Îmi trag privirea de pe fața ei și mă întorc în timp ce privesc în jurul camerei. Nu multe lucruri mă împiedică. Dar acesta face. Durează câteva minute până pot forma cuvintele pentru a întreba: „Ce dracu este atât de important încât el ... încât te-ai alătura *acest* club doar pentru a-mi atrage atenția?”

„Vrea să vii mâine la casă.”

„Nu este o veste. Știu că știe că am făcut noi oferte cu armenii și albanezii care l-au tăiat. Am resurse nesfârșite pentru a mă asigura că nu se vor mai ocupa niciodată de el ... ”

„Nu de asta vrea să te vadă.”

"Amenda. Spune-mi de ce.”

„Finnan vrea să vă vorbească despre Taranahar.”

Capitolul opt

CHEMAREA DATORIEI

Anar Farah, Afganistan

Septembrie 2011

Nu-mi amintesc ultima dată când am dormit.

Nu-mi pasă. Nici ofițerul meu comandant. Se pare că nu ai nevoie de somn nu este un lucru rău atunci când ești soldat.

Sigur, câțiva pui au fost zgâriați când un împingător de creion a descoperit că sunt un insomniac furios care nu dormise mai mult de câteva ore pe noapte de mai bine de un an. După două consultări medicale pe jumătate de fund și un acord grăbit de a rămâne la un regim de somn rigid, m-am întors să nu dorm și să nu-mi pese să nu dorm.

Ceea ce îmi pasă este să mă ocup. CO-ul meu este în totalitate la bord, deoarece există o mulțime de oameni care să vă țină ocupat atunci când sunteți situat geografic la o sută de mile vest de gaura iadului.

Doar că nu am făcut altceva decât să stau pe fundul meu în ultimele patruzeci și opt de ore. Sau mai exact, m-am mutat de la punga de perforare la presă la bancă la săritura frânghiei la punga de perforare într-un cort care se umflă. Corpul meu este plin de transpirație sumbră. Miroase a rahat. Știu asta pentru că cel mai în vârstă membru al echipei mele, singurul bărbat suficient de îndrăzneț pentru a afirma ceea ce este evident, m-a rugat să fac un duș ieri.

L-am ignorat. Cuvântul s-a răspândit rapid că Rutherford era în modul ashat și nimeni nu s-a apropiat de cortul de exercițiu de atunci, deși știu că vor să ardă energia neliniștită care se montează rapid atunci când noile misiuni vor avea loc pentru totdeauna.

Când picioarele mele se amortesc de la sărituri de frânghie, o arunc în jos și mă mut în geanta de viteză. Impulsează înainte și înapoi într-o neclaritate roșie și neagră, imitându-mi mintea. Bătăile inimii mele de curse cântă în timp ce îmi împing corpul până la limita lui.

În țara în care un buzunar de bani reci și reci îmi poate aduce orice medicament la alegere, îmi doresc o clipă pe care încă o îndulcesc. Sforăind o linie lungă de cocs, de preferință în fundul tăiat al unui stripper, ar merge pe o cale spre a-mi scăpa de imaginile care se joacă pe o buclă neobosită prin creierul meu.

A trecut un an de când Finnan mi-a trimis videoclipul. Nu. Să fim exacti. Dacă am învățat un lucru în această gaură a iadului, este că precizia extremă este diferența dintre viață și moarte. O mică greșeală vă va vedea trimis acasă în bucăți mult mai mici decât ați ajuns.

Asa de...

Unsprezece luni, douăzeci și două de zile, șaisprezece ore și patru ... nu ... cinci minute de când viața mea a strălucit în fața ochilor în viu Technicolor. A crede că am crezut cândva că a lua o viață va fi ceea ce m-a ținut noaptea. S-a dovedit că acestea erau destinate să-mi bântuie orele de veghe. Orele mele de noapte erau rezervate pentru a- rețraî imaginea tatălui reguland-o pe dragostea vieții mele. Stilul pe la spate.

Pumnii mei cu piston rapid se lovesc de punga de viteză într-o explozie de furie mortală. Zboară curăță de cârlig și sări peste podeaua prăfuită. Nu ar fi continuat dacă nu ar fi fost piciorul pornit care trăneste pe el chiar în afara clapetei cortului.

O mână mare întinde în jos.

Căpitanul Crunch, membru al echipei mele, numit în mod corespunzător pentru capacitatea sa de a zdrobi alunele cu abs-urile în timpul ședințelor, își deschide capul în cort.

În echipa, în care bărbații știu să-mi ofere o dană largă în cele mai multe zile, Crunch ignoră indicatoarele intermitente, care se încordează și se ocupă mereu în funcțiune, indiferent dacă le recunosc sau nu. În câteva ore de la sosirea mea în tabără, știam tot ce trebuia să știu despre Conrad Whitby.

Căsătorit cu iubita lui de liceu. Tatăl la fete gemene în vârstă de doi ani pe care le adoră cu capul peste călcâie. Născut și crescut în Montana. Alergic la semințele de susan și avocado. Spălați-i nasul într-o luptă la bar cu o seară înainte de a ieși afară. Lista este interminabilă.

Mă privește câteva secunde, cu mâinile rotind punga cu viteză. Nu salut controlul sau starea de spirit care vine, așa că mă întorc.

El suspină. „Eu, tip dur. CO vrea să te vadă în centrul de comandă, stat.”

Mă mormăiesc fără să mă întorc, cu privirea fixată pe cârligul care se zvâcnește până pleacă. Îmi smulg legăturile sângeroase de pe mâini și mă opresc suficient de mult pentru a șterge excesul de transpirație de pe corp înainte de a face jog la centrul de comandă.

Situată în mijlocul taberei, clădirea este găzduită într-o structură specială anti-hack care continuă să-i dezamăgească pe dușmani.

În structura în sine, biroul CO este conținut într-o cușcă Faraday, deoarece toate laptopurile conțin materiale sensibile în plus.

Mă apropii de biroul lui, furia mâncând în interiorul meu nicăieri aproape de abătută.

Colonelul Jack Clarkson se uită în sus, își dă drumul la salutul dur și dă din cap pe scaunul din fața biroului său. O clipă mai târziu, capul lui se aruncă înapoi, iar el grimase. „Iisuse Hristoase, fiule, ești alergic la săpun sau ceva de genul?”

„Nu, domnule.”

Omul de vârstă mijlocie care poate alerga mai repede, luptă mai greu decât orice alt bărbat din tabără, cu excepția mea, își încrețește nasul în dezgust. „Atunci de ce dracu te păcălești mai rău decât muttul incontinent al fostei mele soții?”

„Antrenament dur, domnule”, răspund.

El sforăie. „În ziua în care un antrenament este oriunde aproape de greu pentru tine este ziua în care îți tragem fundul de aici într-o geantă de corp.”

Îmi strâng pumnii între genunchi, abia reușesc să-mi împiedic piciorul să sară. "Da domnule."

Mă privește în jos timp de o jumătate de minut înainte să-și tragă mâna prin tăierea de ghimbir lung de un centimetru. „Cuvântul este că ai fost în cortul de exercițiu timp de două zile consecutive. Există un nou brand de ... probleme de care trebuie să mă preocupe?”

Maxilarul îmi bifează energia nervoasă. Orice misiune pe care urmează să o primesc nu poate fi retrasă din cauza preocupărilor psihologice. Nu-mi voi permite. „Nu, domnule. Aveți cuvântul meu că sunt în formă de top.”

Mă privește încă un minut înainte să alunece pe o singură foaie de hârtie. „Aceasta este o misiune în doi oameni, deosebit de sensibilă nu doar în circumstanțe, ci și în timp.” Am citit rapid, absorbind detaliile.

Trei domnii de război. Sărbătorire privată de familie. Vicinitatea unui sat mic. Oportunitatea de a ucide trei păsări cu o singură lovitură. Cripple inamicul.

Anticiparea curge, groasă și rapidă, îndepărtând amintirile. „Pot să o fac solo, domnule.” „Companie înseamnă conversație. Înseamnă, de asemenea, responsabilitatea pentru o altă viață.

„Sunt sigur că poți, dar oricum trimit Crunch cu tine. Tu iei punct; el raportează la fiecare patru ore.”

"Da domnule."

"Un alt lucru. Motivul pentru care este sensibil la timp este acela că există informații că același loc de muncă a fost predat unui antreprenor militar privat.” Greșă lui se încleștă și un val de furie îi clipește pe față. „Nu am idee la ce se gândesc gălețile de la DC, scoțând la licitație operațiuni sensibile ca acestea către cel mai mare ofertant.” Își bate ghearele pe birou înainte să-mi arate un deget. „Dar aceasta este o lovitură de stat pe care nu o voi înmâna.”

"Înțeleg. O să ... o să-l bagăm pe acesta, domnule."

„La naiba, dracului, o vom face. Du-te să dormi - dracu, du-te ... orice trebuie să faci pentru a fi cu ochii strălucitori și cu coada stufoasă și gata să ieși la zero trei sute.” El face o pauză pentru o bătaie înainte de a adăuga: „Când vă întoarceți, dacă sunteți încă în acest cadru, vom discuta despre viitoarele misiuni solo.”

Stau și predau hârtia. „Foarte bine, domnule.” Mă întorc să plec.

„Oh, și Rutherford?”

"Domnule?"

„Fă un duș nenorocit înainte să ieși. Va fi o nenorocită rușine dacă aruncați această opțiune larg deschisă, deoarece inamicul prinde un hohot de tot ce naiba este, care iese din porii tăi.”

Trec căpitanul Crunch la ieșire. El dă din cap, dar păstrează tăcut necaracteristic. De data asta îl privesc în ochi și dau din cap înapoi.

Ieșind din centrul de comandă, mă opresc și respir. Deocamdată, iadul care îmi bântuie zilele și nopțile este închis în spatele valului de adrenalină și anticiparea cenușei.

Ne îndreptăm spre exact trei sute, rotorii lui Huey tăind aproape fără sunet prin aerul nopții în timp ce ne îndreptăm spre vest. Peste mine în cabina tăcută, sergentul monitorizând drona trimisă

Înainte noastră urmărește un ecran de cinci inci cu intensitate sumbră. Lângă el, Crunch verifică camera montată pe partea de sus a cască.

Aparatul foto este motivul principal pentru care este aici, pe lângă faptul că mă uit la spate. Avem nevoie de dovezi video despre ceea ce urmează să se reducă. Confirmarea uciderilor va face ca costumele să se întoarcă acasă incredibil de fericite. Sperăm, de asemenea, să urmăresc rapid solicitarea mea de a mă alătura echipei ascunse despre care CO nu cred că știu.

„Punctul de declanșare care apare în T-minus cinci mikes”, vocea pilotului se alimentează prin căștile atașate cască.

„Totul arată bine”, spune sergentul, cu privirea fixată pe ecran. „Ridic trei santinele armate la intrarea în complex. Nu există alte semne de mișcare.”

Nu am nicio îndoială că mai mulți bărbați vor fi treji și vor păzi interiorul compusului, dar dau din cap și îmi verific dublu muniția. Dacă totul merge conform planului, nu va trebui să trag un singur glonț. Cele trei cuțite lipite de coapsa vor fi tot ce îmi trebuie. Jocul cu cuțitului filipinez pe care l-am perfecționat acum un an nu este strict reglementarea armatei, dar m-a servit bine în trecut și intenționez să fac tot ce trebuie pentru a finaliza această muncă.

Huey ne aruncă la doi kilometri de ansamblu, situat chiar în afara micului sat Taranahar. În noaptea neagră, singurul mod în care fac Crunch este prin ochelarii mei de vedere nocturnă.

„Rămâi ascuțit”, spune el, cu vocea controlată și calmă.

Nu răspund. Picioarele mele se mișcă deja peste terenul dur de nisip și piatră spre ținta mea. Compusul este situat pe o înclinare mică așezată înapoi pe un deal mult mai abrupt, o locație inteligentă care oferă punctul de vedere perfect pentru depistarea amenințărilor iminente.

„Îl scoatem pe cel din mijloc mai întâi, apoi îl apuci pe tipul din stânga, eu iau dreapta”, murmură Crunch în microfonul lui.

„Nu, iau toate cele trei.”

Înainte de a putea argumenta, izvorăsc din bolovanul în care ne-am ghemuit și am dat putere la o alertă completă pentru bărbați.

"La dracu! Aștepta!"

Îl aud venind după mine, dar nu mă opresc.

Poate că o parte din mine dorește să pună capăt tuturor. Poate că o parte din mine își dorește mai mult sângele care mi-a fost forțat pe mâini la nouăsprezece ani. Sau poate acesta este modul meu de a ispăși viața pe care am luat-o în acea noapte întunecată în urmă cu patru ani.

Indiferent de.

Primul meu cuțit găsește gâtul celei mai apropiate santinele. El coboară ca un sac de pietre la pământ, agățându-se de carotida lui găfâitoare. Al doilea meu găsește pieptul următorului paznic. El strigă înainte să ajung la el, alertând pe al treilea în Pashto frenetic. Îl tac cu un pumnal împingător, pe care l-am scos

cu o secundă înainte ca ultima santinelă să-și ridice arma. Cu o lovitură de încheietura mâinii, ultimul meu cuțit se înglobează între ochii lui. Arma lui pică o secundă înainte să o facă.

Crunch ajunge la mine în timp ce trag primul corp din vedere.

"Iisus *dracului* Hristos. Ce dracu e cu tine?"

„Am terminat treaba, nu-i așa?"

„Nu asta vă întreb, și o știți bine”, șuieră, nedumeri și furie adâncind vocea.

Arunc corpul pe peretele compusului falnic și mă îndrept spre al doilea. „Vrei să te oprești și să ai o discuție despre asta?"

„CO va elimina nenorocitul de bloc atunci când ne vom întoarce.”

„Nu este problema ta nenorocită, nu-i așa?" Răspund, vocea mea chiar în ciuda elării care îmi umple pieptul.

În întuneric, simt că ochii lui mă sondează în timp ce mă ajută să ascund al treilea corp. „Vei merge lup singur când vom intra și noi înăuntru?", El cere.

„Voi face ceea ce am venit aici să fac. Faci ceea ce ți s-a atribuit să faci - urmărește-mi șase și documentează totul.”

Îmi recuperez cuțitele, mă întorc din corpuri și mă îndrept spre punctul de intrare planificat. Nu este fericit și, cu siguranță, voi fi mestecat pentru asta odată ce ne vom întoarce și își va face raportul, dar acum fericirea lui contează foarte puțin pentru mine.

Pentru următoarea oră sau două, culoarea roșie va șterge viziunile trădătorilor cu părul blond, cu ochii albaștri și un milion de ar putea avea-beens. Voi avea coșmaruri noi care să mă susțină, cel puțin pentru o perioadă înainte ca și ei să fie zdrobiți sub trădarea care refuză să rămână îngropată în trecut.

Încălc peretele estic al compusului cu Crunch strâns pe călcâie. Curățăm primul etaj, aruncând șase paznici. Îi țin pe unul suficient de viu pentru a forța informațiile de care am nevoie din el. Odată cu locația marilor jucători asigurați, mă mut în tăcere prin casa mare, cu arma ascunsă de partea mea, cu lamele în pumnii o extensie a corpului meu.

Cei doi domnii mai tineri de război, frații celui mai puternic stăpân de război din regiune, mor în somn, cu gâtul tăiat înainte de a putea trece de la vis la realitate.

Ultima țintă este cea mai dificilă, în mod natural. El este situat în spatele ușilor duble bolțite la capătul unui coridor lung și întunecat și este nevoie de câteva minute pentru a curăța camerele care duc până la acesta pentru a evita să fie ambuscadă.

Odată ce ajungem la ea, îmi așez cuțitele, mă ghemuiesc jos și merg la muncă cu alegerea lacătului meu.

Am auzit clicul blocajului final cu o secundă înainte ca o explozie asurzitoare să se răsucescă prin aer, urmată aproape instantaneu de un penaj enorm de portocale care se învârt pe cerul zorilor. Alte două explozii urmează succesiv.

Crunch se întoarce împotriva mea. "Rahat! Suntem fututi. Trebuie să facem cautiune. Acum naiba!"

Dar este prea târziu. Una dintre numeroasele soții pe care le-am cruțat, dar am lăsat legate, s-a eliberat. Aleargă spre mijlocul compusului și țipă în vârful plămânilor. Pashto cu foc rapid se strecoară prin compus, urmat de picioarele care aleargă. Lumina inundă holul, luminându-ne într-o ușurare vie.

În spatele ușilor, aud mișcare, apoi reculul distinct al unui mitralier. „Crunch, coborâți!”

Mă scufund pe podea, apucându-l de picior și trântind tare.

Dar căpitanul Crunch este mort înainte să lovească podeaua, cu fața mai întâi, scurgând sânge din mai multe răni livrate de gloanțele care tocmai se rupau prin ușile din lemn.

Îmi jelesc trecerea tovarășului meu pentru o singură secundă înainte ca instinctul pur să intre. Ambele picioare trântesc pe ușa slăbită, zdrobindu-l spre interior și trimițându-l pe bărbat în spatele ei să se întindă pe podea.

Zvonul că va fi în anii șaizeci, Ahmed Fahim este totuși slab și agil. Încearcă să se strecoare până la picioare, dar sunt mai tânăr. Mai repede. Și luând viața prietenului meu, el a adăugat doar un alt scop sumbru misiunii mele.

Îi dau afară picioarele înainte să le poată recăpăta chiar și când mâinile mele se închid peste cuțitele mele. Mă învârt pe podea și sar pe pieptul lui, fixându-și brațele spre corp. Odată ce este imobil, îmi arunc privirea în jurul camerei, mă asigur că nu mai există surprize gata să-mi strice petrecerea de două minute.

Suntem singuri.

„Nu vei ieși din asta în viață!” îmi scui pă.

„Poate o voi face, poate nu o voi face. Dar un lucru este sigur. Tu vei *cel mai sigur* nu trăiește în minutul următor.”

Străbătând privirea cenușie înapoi la mine, soarta lui a acceptat stoic.

Poate că este trucul luminii. Sau poate că subconștientul meu brut îl dorește să fie. Dar văd chipul tatălui meu în timp ce mă uit în jos la terorist.

Simt un zâmbet care îmi curbă buzele.

Ochii lui se largesc, primul adevărat semn de teroare care îi marchează trăsăturile.

„Ne vedem în iad, tâmpit”, am înțeles.

Cuțitul pe care îl cufund în inima lui este profund satisfăcător. Profund personal. Și în acel moment, accept că sunt blestemat pentru toată eternitatea.

Nu-mi amintesc detaliile evadării mele sau zilele care trec până când sunt salvat din peșteri nouă clicuri la sud de Taranahar.

Dar știu că ajut să recuperez corpul lui Crunch de unde l-am ascuns în afara compusului, împreună cu camera care a înregistrat cea mai mare parte a operației.

După cum a fost prevăzut, colonelul Clarkson îmi smulge mai multe noi pentru că a ieșit din scenariu, dar este tentat de solemnitatea unui tovarăș pierdut. Stau în atenție în biroul său și îmi dau pansamentul prin urletul scăzut care mi-a luat reședința între urechi.

Vorbește despre mine că am dat jos pentru următoarele misiuni. Apoi vorbește despre o posibilă medalie de onoare, a doua mea în trei ani. Vreau să mă cert împotriva primului și să refuz al doilea. Dar nu vorbesc de teamă că urletul va dispărea, lăsând imagini și mai înfricoșătoare să inunde.

„Ai auzit ce am spus?„Întrebarea este trasă asupra mea din stânga mea.

Îmi întorc capul spre locul în care Clarkson s-a oprit în ritmul său enervat. „Îmi pare rău, domnule, nu.“

Suspină și freacă o mână peste ciotul său vechi de trei zile. „Am spus, am ajuns la baza a ceea ce s-a întâmplat să dăm drumul operațiunii.“

Dau din cap și aștept să continue. Se uită înapoi la mine, cu privirea care ține mai mult decât doar întrebări. „Există ceva ce vrei să-mi spui, fiule?“

Tensiunea de un cu totul alt tip îmi prinde nape. Aparatul foto nu a înregistrat ultimele momente ale lui Fahim, așa că colonelul nu poate ști cât de mult mi-a plăcut să-l omor. „Nu, domnule.“

"Sigur?"

"Pozitiv."

Clarkson își retrace pașii, cu fața gânditoare. „Explozia care a alertat compusul cu privire la prezența ta a venit din acea armată privată despre care v-am spus. Așa cum era de așteptat, și-au asigurat jumătatea operațiunii sau poate au fost hrăniți cu inteligență falsă. Cine dracu știe?“Scutură din cap, expresia lui strângându-se de furie și un indiciu de durere pentru o secundă înainte ca profesionalismul său să alunece din nou în loc. „Au bombardat satul Taranahar crezând că este compusul în care se ascundeau Fahim și frații săi.“

Isus „Contabilitatea contează„Râd?

„Până acum ... optzeci și șapte, jumătate din acele femei și copii. Încă numără părți ale corpului. Este posibil să nu știm niciodată câți au murit.“

Respirația îmi tremură. Un disconfort ciudat îmi lasă pieptul. Nu sunt sigur dacă să mă bucur că am rămas puțină umanitate sau să-i jelesc prezența.

CO-ul meu se întoarce și se plimbă înapoi la biroul său. Își ridică tableta și activează ecranul. „După cum vă puteți aștepta, acest lucru provoacă tot felul de focuri înapoi la Washington. O mulțime de bashers de la tastatură au aruncat o mulțime de ore de om pentru a urmări exact cine dracu este în spatele acestui contract militar privat special. Au apărut câteva nume. Unul în special mi-a atras atenția.“

"Da domnule?"

„MMFR International.“

Graba brutală a sângelui amenință să-mi înece urletul în cap. Inițialele au sens.

MM. Michael McCarthy.

FR. Finnan Rutherford.

La fel și, în sfârșit, întâlnirea de mult uitată care a avut loc în casa noastră din Connecticut cu generalul armatei. Este prea mult o coincidență pentru a evita.

Îmi amintesc de emoția abia suprimată a lui Ronan când ne-a spus că generalul Courtland îl va vizita pe Finnan din Washington. Că Rutherfords urma să lovească afacerea unei vieți, ceea ce ne-ar face mai bogați decât visele noastre cele mai sălbatice.

Vocea îmi răsare în cap ca și cum bătrânul general stă lângă mine. *Rutherford, ca tată al fiilor, vă felicit pentru o venerabilă recoltă de băieți. Am trei fii în armată .*

Ca răspuns, Finnan a prevestit în timp ce a strâns mâna, lăcomia goală strălucind în ochi. *Multumesc domnule .*

Courtland dădu din cap. *Nu, multumesc! Să trecem la afaceri . Atunci îmi poți spune care dintre fiii tăi va fi primul care va onora marea noastră țară .*

Finnan dă din cap la Ronan pentru a închide ușa.

În timp ce se deplasa pentru a face acest lucru, privirea lui se aruncă spre Toby, Bolton și cu mine, stând în atenție exact așa cum a ordonat. El se uită la frații mei, vede frica și respectul pe care i-a insuflat de la naștere afișate în ochii lor cenușii.

Apoi se uită la mine.

Știu că sfidarea mea este afișată clar. La fel și disprețul meu. Rușinea mea.

Văd și momentul exact în care Finnan decide că voi fi eu. Era ca și cum ai fi martor la un fulger care zguduie pământul. Timp de săptămâni, am încercat să risipesc frica care arăta în mine fără niciun rost.

Poate că o parte din mine bănuiam că se va întâmpla așa ceva - eu stând în fața CO, un om de onoare, cu numele meu de familie care îmi murdărește pielea. Sau mai rău.

Privirea mea îl întâlnește pe colonelul Clarkson în timp ce îmi confirmă temerile. Nu mi-aș pune viața pe ea, dar jur că văd simpatie în ochii lui. „Trebuie să întreb dacă Finnan Rutherford enumerat în dosar este o relație a ta.“

Negarea se ridică pe limba mea. O înghit. "Da. El este ... tatăl meu."

Clarkson înjură lung și greu. „Nu există nicio modalitate de a-l acoperi cu zahăr. E o furtună de rahat care te-a îndreptat, fiule. Există multe lucruri capabile să fie măturate sub covoare de aici până la Ulan Bator. Dar am impresia că acesta nu va fi unul dintre ei.” „Se uită sumbru la mine înainte de a da din cap. „Renunțat.”

Călărețul se oprește în momentul în care ajung la buncăr. Încă complet îmbrăcat, mă întind pe pat și mă uit la tavan.

M-am întors în groapa iadului meu. Doar de data aceasta, este mai profund. Mai închis. Pătat cu moartea lui Crunch. Cu toate acestea, o altă viață a tăiat mult prea scurt. Alături de nenumărați alții ale

căror fețe se vor alătura bătăturii perpetue, știu acum că nu voi fi niciodată liber. Dar acum știu cine este responsabil.

Tatăl meu.

Așa că închid ochii. Și complotez.

Capitolul nouă

PUMN DE CONTRĂ

Ce dracu ai spus? „Vocea mea sângerează gheață pură.

Singurul pop care mi-a ieșit în cap cu o secundă în urmă poate a fost imaginația mea. Sau ar fi putut fi ultima mea legătură cu ceva uman și salvabil care se sfâșie.

Sau, cel mai probabil, s-ar putea ca eu să pun mâna pe ea. Îl ating pe Cleo pentru prima dată în opt ani. Știu în acel moment că mi-am sigilat soarta. La naiba, cine dracu glumesc? Soarta mea a fost pecetluită cu mult timp în urmă, calea mea a fost concretă în momentul în care ochii ei albaștri s-au scufundat în mine chiar prima dată.

La fel, palma mea împotriva brațului ei gol este incendiară. Pumnul la intestinul meu este imediat. Așa cum este și urechea ei audibilă. Un gemu îndrăznește să răsună din adâncul ființei mele. O sufoc și o propulsez să mă înfrunte.

În opinia ei, nu se aruncă în aer și nu încearcă să se îndepărteze de stăpânirea mea pedepsitoare. „Vrea să vorbească despre Taranahar”, repetă ea. „Asta este în Afganistan, corect? Acolo ești tu ..?”

Cu degetul mare, o tac, refuzând să permit netezimea buzelor ei moi de catifea să mă distragă. Mă aplec jos până când fața ei este la o duzină de centimetri de a mea. „Sunt singurul care pune întrebări, dragă. Ce știi despre Taranahar?”

Nările ei tremură de respirația pe care o ia. "Eu nimic. Finnan nu este tocmai grozav la partajare ", spune ea cu o voce scăzută și constantă.

Nu, se pricepe să ia Cel mai mort dintre paraziți, el nu încetează să ia până nu mai rămâne nimic.

Nu știu de ce o cred, dar da. Până la urmă, nu a fost așa cum a tratat-o și pe mama mea? Un corp în patul său și o pereche de mâini pentru a-și livra mâncarea? Atunci nu o bătea.

Ultima amintire nu este una pe care îmi place să o amintesc. Pentru că, indiferent cum o feliez, știu că ar fi trebuit să fac mai mult pentru a-mi proteja mama în loc să fug la casa din piscină la prima ocazie.

Motivul pentru care am făcut-o *acea* se uită la mine, cu fața ei o viziune fără cusur de care nu par să mă uit departe. Sug într-o respirație constantă înainte ca controlul meu să se detoneze. „Nu dau naiba zburătoare despre ceea ce Finnan este grozav. De ce vrea să vorbească despre Afganistan?”

„Nu știu.”

Aflarea tatălui meu a fost responsabilă pentru masacrul de la Taranahar a escaladat întunericul din sufletul meu la un nivel cu totul nou. În cea mai bună parte a unui an după ce s-a întâmplat, am fost târât în fața unor comisii interminabile și am examinat dacă am legături cu contractele militare ale tatălui meu. Audieri clandestine - datorită colonelului Clarkson trăgând fiecare șir disponibil pe care l-ar putea găsi pentru a-mi proteja identitatea, dacă ar fi găsit nevinovat - unde aproape fiecare schelet din dulapul meu a fost târât în lumina zilei. Dar nu m-au deranjat pentru că voiam ca tatăl meu să fie adus în justiție.

Fundația urii mele față de Finnan a fost pecetluită când am descoperit motivul pentru care m-a trimis la West Point. Am fost doar un alt sacrificiu în marele său plan. Tatăl meu se uitase în ochii mei și, recunoscând de ce eram capabil, m-a pus pe calea către profitarea războiului pentru propriul său câștig glutton.

Înarmat cu amintirea vizitei generalului Courtland în Connecticut în acei ani înainte, a fost nevoie de mai puțin de o săptămână de urmărire a traseului pentru a descoperi adevărul. MMFR International a beneficiat, într-un fel sau altul, de fiecare dintre misiunile mele de succes, oferind sprijin suplimentar cu arme sau cu personal, în timp ce încasa Pentagonul milioane de dolari pentru aceasta. De asemenea, nu a fost nevoie de un geniu pentru a rezolva faptul că General Courtland a fost cel care sancționează toate misiunile respective. Anchetele ulterioare au relevat tocmai de ce generalul era ferm în buzunarul din spate al tatălui meu. Bunul general a furnizat cocaină proastă unei prostituate minore din grajdul lui Michael McCarthy, în timp ce el o nenorocise, iar fata a supradozat. Michael McCarthy, văzând ocazia să-l șantajeze pe general, a adus acordul tatălui meu, iar între ei au eclozat planul de a face milioane din moartea fetei.

Incidentul de la Taranahar și criza publică rezultată au pus capăt ceea ce ar fi putut fi un flux de venituri nesfârșit. Am sperat că îl vor bloca pe Finnan în cea mai adâncă și mai întunecată gaură și vor arunca cheia. Dar ancheta s-a destrămat, iar ani mai târziu, încă respira aer liber. Așa că am decis să caut dreptatea în felul meu, așa cum am făcut-o de când am aflat ce om cu adevărat disprețuitor a fost cel care m-a angajat.

A fost o perioadă în care am crezut că merită un sfârșit rapid, fără milă. Dar demontarea lentă a regatului său și vizionarea a tot ceea ce a lucrat pentru a se prăbuși în jurul său a fost și mai satisfăcătoare.

Și acum vrea să vorbească despre cel mai atroce act pe care l-a comis până în prezent. Și o folosește.

Mă concentrez pe fața ei. "Tu stiai?" Întreb.

"Știi ce?"

Îmi arunc mâna și o bag în buzunar. Atingerea ei în timp ce bestia mă călărește atât de greu nu mai este o idee bună. La naiba, a fost vreodată?

„De ce m-a trimis la West Point?„ Întrebarea pe care nu am avut niciodată șansa să o pun pentru că eram prea ocupat să mă salvez de cele o mie de tăieri ale trădării. Mă întreb de ce o întreb acum, de ce cred că este un subiect care merită urmărit.

Deschid gura pentru a-i spune să nu se deranjeze să răspundă, dar trăsăturile ei suferă o transformare uimitoare. Fața ei se slăbește și lumina îi iese din ochi. Este ca și cum aș privi o statuie din marmură. O statuie uimitoare, complet încântătoare.

"Da. Stiam. El și tatăl meu șantajau generalul Courtland pentru a le da contracte militare. Dar te îngrijea și el pentru a deveni micul său soldat perfect." Buzele ei abia se mișcă cu cuvintele.

Atunci de ce nu m-ai avertizat? Întrebarea îmi aprinde limba, îmi arde în carne.

„Și ai fost bine cu asta, desigur.” Îmi amintesc videoclipul care înregistra bătaia mea brutală și grija iubitoare tandră de la ea care a urmat, unde am jurat că nu o las să se alăture armatei. Unde a ascultat,

a dat din cap, apoi mi-a scos creierele, după care mi-a vorbit să petrec patru ani departe de brațele ei. Din patul ei.

Așa că și-ar putea lua reședința în tatăl meu.

„Desigur”, ea este de acord cu un murmur fără viață.

O parte disprețuitor de patetică din mine vrea să înțeleagă insondabilul. "De ce?"

„Avea ceva ce îmi doream.”

„Ai vrut să fii păpușa unui gangster? Ce-i cu asta te-a pornit? Banii? Puterea? Stare? *Sex dur?* ”

Gâtul ei se mișcă într-o înghițire lentă și netedă. "Toate.”

Viziunea mea se estompează pentru o clipă. Îmi dau înapoi fiecare uncie de control pe care o pot aduna doar pentru a nu face ceva stupid și satisfăcător infinit. De parcă o sugrumă. „ *Al naibii de Hristos* , Cleo. Te-am cunoscut vreodată?”

Ceva se mișcă în spatele ochilor ei. Oricare ar fi aceasta care scânteie viața din interiorul ei își înroșește fața cu culoare, iar când vorbește, vocea ei este groasă, crăpată de emoție înfiorătoare. „M-ai cunoscut atât cât te cunoșteam, Axel.”

Gândul nu se formează niciodată pe deplin. Nu este analizat și acceptat. Între o bătaie a inimii și următoarea, acționez.

Nu face zgomot, nici un singur sunet, deoarece o propulsez în jos și înapoi cu o apăsare mai puțin blândă. Picioarele ei se desprind de sub ea. Spatele ei aterizează pe podea cu un zgomot puternic.

Se prinde înainte ca capul să se conecteze cu podeaua din lemn tare. Micul act de autoconservare surprinde ceva liber în mine. Ca și cum confirmarea că poate avea grijă de ea însăși face ca orice dintre aceste lăcomii să fie în regulă. De parcă văzând că aceasta este permisiunea finală, trebuie să dezlănțuiesc fiara teribilă care se rățăcește prin fluxul meu de sânge.

Nimic despre această situație cu mama nu este în regulă.

Și totuși, la doar o secundă după ce i-am așezat apartamentul, mă târguiesc peste ea. Plantându-mi mâinile de o parte și de alta a capului. Înfipt-o cu corpul meu. Picioare lungi, în formă de picioare, sunt între mine. Leagănul moale și adânc al coapselor mă întâmpină în casa ei falsă. Flush-ul pielii ei. Ochii largi, albaștri, nu mai sunt plate și moarte. Fiecare catalog al atributelor sale intoxicante se înregistrează ca o lovitură de lunetist la cap, iar cocoșul meu se întărește, chiar dacă creierul meu pierde toate funcțiile.

Graba de sânge la cocoșul meu aproape mă face să gem. Înghițesc sunetul pentru că timpul în care am gemut pentru această femeie a dispărut de mult.

Respirația ei escaladează și începe să se ridice sub mine. „Axel ...”

Îmi permit un zâmbet. „Cred că pot spune acum diferența dintre tine și fata pe care am crezut că o cunosc. Acesta este cine ești cu adevărat, nu-i așa, Cleo? Curva diavolului se preface că este un înger?”

Mă privește, chipul ei perfect încadrat de maneca bogată și lucioasă care se varsă pe podeaua mea. „Nu am fost niciodată un înger. Cum aş putea fi după tine - Ce ... ce faci?”, Întreabă ea cu un scârțâit distinct, cu mâinile ei încercând să mă îndepărteze în timp ce îi strâng șoldurile și apăs în ea.

Căldura din mâinile ei mă aprinde și mai sus.

Mai tare. Îmi rostogolesc șoldurile până când cocoșul meu este complet așezat în V-ul coapselor. Ochii ei se întunecă într-un albastru profund, fără fund.

„Sex dur”, speculez. „La naiba, iubito, dacă asta voiai, tot ce trebuia să faci era să spui. Știi cât de dificil a fost pentru mine să mă rețin când te-am futut? Cât de greu mi-a fost să mă opresc să-mi bat acea pizdă strânsă de fiecare dată când îți întinzi coapsele pentru mine? Știi câte fantezii întunecate am avut despre a te lua atât de tare încât ai fi dureros pentru nenorocitele zile?”

Ea se liniștește complet, singura mișcare a respirației superficiale. „Nu ai ... nu ai fost ...”

„Capabil de ea?” Râd. „Ești sută la sută sigur despre asta? Gandeste-te inapoi. În noaptea aceea în foișor, după ce am fost prinși în ploaie?”

Respirația ei lovește din nou. „Petrecerea pe plajă a lui Troy. Tu ... erai beat. De aceea am ajuns acolo în locul camerei tale ... ”

„Nu eram beat. Am băut o băutură.” „Îmi cobor capul până când gura ei delectabilă este la un centimetru de a mea. „O singură bere în timp ce mi-ai ridicat fundul acela dulce în poală timp de trei ore la rând. Nu am putut să mă întorc în casa din piscină, deoarece nenorocitele mele bile erau gata să explodeze. Am vrut să vă învăț o lecție, chiar dacă ați perfecționat arta de a pretinde că este atât de nenorocit de fragil. Și totuși, să-ți legați mâinile cu sutienul și să vă fixați gleznele la acea postare cu centura a fost atât de ușor, nu-i așa? Ai fost *în plus* umed în noaptea aceea, nu-i așa??

În timp ce ai împins afară acel mic tush pentru mine să călărească, implorându-mă să te fut? De câte ori ai venit în noaptea aceea?”

„Nu-mi amintesc”, răspunde ea, nările ei fluturând cu agitație, în ciuda vocii ei reci. "Da-te la o parte de pe mine.” „Încearcă să mă împingă din nou, dar nu sunt nicăieri aproape de terminat. Mă cobor pe coate. Stomacul nostru atinge. Respirația îi tremură.

"Eu da. De multe, *multe* ori. Atâta de mult ca ti se scurgea sperma pe picioare.”

Culoarea îi crește în obraji. „Dacă spui asta.”

„Este în regulă dacă nu-ți amintești, dragă. Ai trecut după ultima dată, după ce ți-ai urlat plămânii. Te-am dus înapoi în patul meu în ploaie. Ai fost afară ore întregi. Atunci te-ai trezit și te-ai prefăcut că nu s-a întâmplat.”

„Poate că nu a fost atât de memorabil cum credeți”, șerpuiește ea.

Dacă nu aş patina la marginea nebuniei, m-aş amuza. „Este totul în capul meu? Aceasta este apărarea cu care te duci?”

„Este adevărul.”

Îmi schimb poziția spre stânga ei, cobor capul și iau o altă doză grea de miros. Propulsul animalelor din mine îmi roagă aprobarea, apoi mă poticnește cu nevoia să de a face ravagii. „Ce-i cu câteva zile în urmă? Aveai nevoie doar de o mică apăsare pentru a te îndepărta, nu-i așa?? Ce zici acum? Ai de gând să negi că ești la fel de umed pe cât știu că ești sau este și în capul meu?”

Privirea ei se mătura și se îndepărtează, iar buzele se fixează într-o linie subțire, mutantă.

„Nu o să răspund? Voi afla singur, trebuie??”

Gâfâitul ei dur îmi penește maxilarul în timp ce îi prind ambele mâini și le asigur deasupra capului. Mă dezlipesc între coapse, ignorând scârțâitul demential al cocoșului meu de a fi refuzat și mă uit la ea.

Încearcă să se îndepărteze. Îmi strâng mâna de șold.

Jumătatea de jos a setului ei de lenjerie este deja călărit pe șold. Un remorcher ferm este tot ce este nevoie pentru ca mai mult din jumătatea ei inferioară să fie dezvăluită pe deplin.

Șoldurile ei curbe și picioarele netede, tonifiate, aprind o foame sălbatică în fluxul meu de sânge deja clocotit. Ținându-mi privirea pe fața ei, mi-am lăsat articulațiile să se abată pe partea unei coapse. Un fior delicat se mișcă prin ea.

„Uită-te la mine, Cleo.”

Mă ignoră. Mă mângâiez din nou. Gura îi slăbește o atingere, respirația ei expulzând în cea mai moale.

"Uite. La. Pe mine.”

Privirea ei o întâlnește pe a mea. Încălzit. Defiant.

"Esti ud?”

Bărbia îi crește în mutilă.

Îi împing chiloții mai jos. Degetele îmi alunecă peste stomac, unghiile îmi pășesc pe pielea netedă. Mușchii tremură delicat sub atingerea mea.

În sfârșit mă uit în jos.

La dracu. Materialul se agață de pielea ei tăiată, se mișcă cu respirația și mișcarea neliniștită a șoldurilor.

Chiloți din dantelă neagră cu două arcuri purpurii închise care se sprijină pe fiecare șold.

Violet. Culoarea ei preferată.

Mă disprețuiesc că îmi amintesc. Mă disprețuiesc pentru o mulțime de lucruri acum. Acesta este probabil motivul pentru care mâna mea este puțin prea aspră când strâng țesătura și o smulg.

„Doamne, ești ..!”

„Deschide picioarele.”

"Nu.”

Arunc chiloții sfâșiați. „Crezi că te voi forța? Nu, iubire. Vom rămâne chiar aici pe acest etaj, toată noaptea, dacă trebuie, până îmi arătați acea mică pizdă trădătoare. Până când îți dovedesc mincinosul că ești. Și în timp ce vă gândiți la asta, o să mă îngăduiesc cu altceva.”

Rătăcirea intră în ochii ei. Încheieturile ei se încordează împotriva stăpânirii mele până când recunoaște că am puterea aici. "Ce?"

Înapoi în Connecticut, m-am forțat să rezist. Dar în această seară, degustarea ei a fost inevitabilă în momentul în care am găsit-o aici. Recunosc asta acum. Gustarea ei adâncă și lungă a fost întotdeauna cum am preferat-o. Deși multe lucruri s-au schimbat, felul în care îi iau gura plină de viață, dracului nu este unul dintre ele.

Închid mâna pe gât și îmi fuzionez gura cu a ei, devorând-o cu linguri ravagioase și mușcături lacomi. Ea șoptește, dar știu că nu este fragilă. Nu a fost niciodată. A fost totul o amăgire.

Nu a avut niciodată nevoie de un cavaler blând în armură strălucitoare.

Așa că devin mai năprasnică.

Savurez textura limbii ei, culegându-mă cu șmecherul său dur, înainte să-i sug tare. Păstrându-l prizonier, mușc pe vârful. Ea tresări sub mine, un gemet care ne scapă de buzele ochiuri. Apoi deschide gura mai largă, lăcomia pentru sărutul meu la fel de puternic ca nevoia mea de satire la toate nivelurile. Dintii mei se scufunda în buza ei luxuriantă de jos, desenându-l în gura mea pentru un gust mai complet.

Dulce dracului Hristos, are un gust chiar mai bun decât îmi amintesc. Sau poate acum că știu cine și ce este ea cu adevărat, întunericul meu este gata să se deschidă către a ei. Indiferent de. Îmi rostogolesc limba peste tot pe acea carne suculentă, fiecare linge pompând mai mult sânge în cocoșul meu pulsant. Sunt mai greu decât am fost vreodată în viața mea, capul meu de pula deja saturat de pre-cum. Apas acea parte dureroasă a anatomiei mele în șoldul ei gol, cu gura căscată de nevoia de a gusta ceea ce cocoșul meu nu poate.

Ea se luptă împotriva stăpânirii mele, nevoia ei de mai mult aer transmis în inimă, trântindu-mi sălbatic împotriva brațului meu. Nu renunț.

O parte neîncetată din mine se întreabă dacă cineva a murit vreodată din cauza sărutării. Poate vom afla în această seară. Deschid ochii, nu-mi amintesc să închid. Gaze noastre se conectează și orice vede în ale mele face ca flacăra ei să fie mai largă în alarmă. Respirația ei plină de viață îmi spală fața în valuri frenetice.

Își apasă gâtul în podea, întorcându-se de mine. Urmează, mila mea inexistentă. Dintii vicioși se scufunza în buza superioară. Îmi gust sângele și saliva.

Vârful limbii mele se strecoară peste tăierea aspră. Înțepăturile ei sunt binecuvântate dulce. Dar nu destul. Urmăresc durerea decolorată în timp ce un singur cuvânt îmi trece prin creier.

Din nou .

Îmi ușurez o fracțiune, suficient de lungă pentru a ne strecura între guri, „Din nou.”

Ochii ei sunt bazine enorme de trepidare. Ura feroce. Și anticipare sălbatică.

Privirea ei se fixează pe a mea și îmi trage încet buza inferioară între a ei. Mă surprinde între dinți. Apoi, cu o gemetă, își scufundă incisivul în colțul gurii.

Pielea mea se desparte și plăcerea se răsucesce prin mine.

Senzația care se înregistrează este ca un vârf alb-fierbinte prin creierul meu. Sau ceea ce îmi imaginez că se simte lovit de fulgere. Nu pot respira. Sau gândește. Plutesc deasupra mea ca o nenorocită de fantomă, întrebându-mă de ce fundul inutil la care mă uit se zvâcnește în fericire și agonie.

Dar mă doare că am simțit întotdeauna așa cu ea. Ca doi oameni care trag în centrul meu de gravitație.

Nenorocitul .

O altă creștere a puterilor pre-ejaculate îmi crește cocoșul. Simt că îmi înmoaie șuvițele și mă străduiesc să-mi respir. Viziunea mea arde roșu de sânge în timp ce mă scufund pentru un alt sărut fără minte. O ia. Totul, întregul ei corp, un fir viu, răsucit și desfăcut sub mine.

Senzațiile mă aprind. Pielea ei. Mirosul ei. Flutterul sălbatic al pulsului ei. Timpul încetează să se înregistreze, singura noastră ancoră pentru realitate bătaia inimilor întunecate.

În timp ce mă apuc, un alt gând stăpânește. Am avertizat-o să rămână departe. Nu a ascultat. Acum dețin toată puterea aici.

Așa că decid că poate murind poate aștepta puțin mai mult. Am gustat iadul singur de un deceniu. Este timpul să o gustăm cu ea.

Sparg sărutul și ridic capul.

Gura ei este umflată, roșie rubin, nuanțată de sălbăticia sărutului și a sângelui meu. Din cap până în picioare, este agitată de tremur, prinsă în strânsoarea brutală a poftei neplătite.

Privirea mea scade, zăbovește peste plonj, invitând împingeri ale sânilor, apoi coboară spre stomacul ei scobit pentru a se opri la părul îngrijit, care îi acoperă sexul.

Parfumul ei incredibil îmi umple capul cu fiecare respirație pe care o iau. Chiar și cu picioarele strânse strânse strânse.

„Deschide”, poruncesc, puterea sinistră a sângerării mele excitante prin vocea mea.

Privirea încăpățânată de pe fața ei îmi spune că nu vrea, dar răsucirea subtilă a corpului ei implică altfel.

Acesta din urmă câștigă. Picioarele ei se deschid. Parfumul ei puternic este ca un halucinogen, jefuindu-mă de gândire timp de nenumărate secunde. Ca și medicamentele care schimbă mintea în care am căutat odată uitarea, esența ei mă atrage cu un magnetism de neoprit.

Îi trag mâinile legate în jos pe piept și alunec mai jos pe podea.

„Mai larg”, am înțeles.

Genunchii ei se apleacă în sus și sunt răsplătit cu vederea pășăricăi ei înmuiată și strălucitoare. Îmi aplec capul și inhalez. Mugurii mei gustativi sar cu emoție. Limba mea se îngroașă și saliva îmi inundă gura.

Aveți nevoie de înjunghii la mine cu o brutalitate agonizantă. Ar fi atât de ușor să o gust, să-mi strecur acea bucată de cer fals în gură.

Dar acesta nu este scopul aici.

Așa că îmi alunec degetele între coapse, având grijă să evit, deocamdată, gluga și gaura care mă bate cu ispita unei sirene. Căldura ei se înfășoară în jurul degetelor, labiile ei drenate îmbrățișându-mi cifrele.

O gemetă zdrențuită îi sfâșie lacrimile din gât, îndreptându-mi privirea spre fața ei. Obrajii și gâtul ei sunt înroșite, cu capul aruncat înapoi, cu ochii închiși. Etanșeitatea maxilarului îmi spune că luptă cu senzația cu fiecare atom al ființei sale.

Atat de pacat.

Dacă numai ea ar ști asta, de aici înainte, victoria va fi a mea și a mea singură. Măresc presiunea asupra sexului ei, care la rândul ei îi elimină clitorisul. Nubul umflat pulsează, urlând pentru atenție. Un alt hohot îi scapă de gât. Gura ei se deschide și formează cuvinte tăcute.

„Am ceva de spus, iubito?”

Ochii ei se deschid și clătină în grabă din cap. Mai masez ceva până când clitorisul ei devine la fel de roșu rubin ca buzele și coapsele tremură incontrollabil.

Abia atunci îmi permit degetul mijlociu să se frâie. O ating o dată. De două ori. Șoldurile ei se curăță de podea. Apas impotriva ei. Satisfacția întunecată îmi răsună în timp ce carnea infundată îmi salută degetele. "Acolo este. Există acel mincinos, destul de mincinos. Cum plânge pentru mine ", croiesc răutate.

Pleoapele ei flutură. "Oh... *Dumnezeu* „Vocea ei este o șoaptă înflăcărată și ferventă ca și cum nu ar vrea să admită extazul care se rostogolește prin ea.

Tachin și chin. Șoldurile ei pompează, alungându-mi degetul când mă retrag. Privirea mea rămâne pe fața ei. Nu pot privi departe chiar dacă vreau. Așa că absorb fiecare picătură de plăcere și rușine pe care o dezvăluie.

Presiunea din cocoșul meu a trecut de punctul de agonie. Sunt un fior de a exploda. Dar atunci, la fel și ea.

Astept. Ceas. Flush-ul ei cu corpul complet îmi spune ce trebuie să știu.

Îmi retrag mâna și, cu fiecare ultimă uncie de autocontrol, mă ridic în picioare.

Șocul ei este nedisimulat. Greu pe călcâie este un suspin gros, plin de ură, care tresări prin ea. De parcă sunetul o umple cu o ură suplimentară, îi bagă pumnul în gură și se rostogolește în partea ei.

"Scoală-te."

Zâmbetul de la maxilarul ei încleștat sună ca: „La naiba.”

Mă întind și o apuc de talie, trăgând-o în poziție verticală. Se năpustește ca o păpușă de zdrență pentru câteva clipe înainte să-și câștige picioarele. O mână împinge la a mea în timp ce cealaltă se luptă să-și ridice chiloții.

„Cred că doi sunt doi.“

Capul ei se smulge, ochii turbulenți întunecați care mă alungă prin părul dezgustat. "La dracu.,„De data aceasta cuvintele sunt crude și succinte.

"Nu multumesc. Sau cel puțin nu până când câteva lucruri sunt repositionate spre satisfacția mea.“

Ea încă. „Ce înseamnă asta?“

Îmi întind și îi netezesc părul de pe față, nevoia de a atinge încă o febră furioasă în vene.

„Înseamnă, dragă, că lucrurile se vor juca diferit de data asta. Crede-mă în asta.“

„Ce lucruri?“

Degetele îmi zăbovesc în păr și simt un pumn de satisfacție atunci când nu mă îndepărtează. „Vei afla. Deocamdată, vei fugi înapoi acasă la Finnan și îi vei spune *dracu* ’ Nu voi vizita casa și nu voi avea o conversație despre Afganistan.“.

Ea gâfâie. „Axel, te rog.“

Pentru prima dată, aud o notă marcantă în vocea ei. Pierde ceața groasă a excitației suficient de mult pentru ca eu să mă concentrez asupra altor lucruri, în afară de poftele obscene ale sufletului meu negru

Avertismentul lui Bolton îmi clipește în cap. Fierbinte pe călcâie, cuvintele finale ale lui B înainte de a o respinge. Întrebările pe care le lupt se grăbesc, cererea de răspunsuri este de necontestat de această dată.

Fac un pas înapoi, pumn mâinile care nu doresc altceva decât să o târască aproape, adu-mă oprirea pielii ei.

Fac o întoarcere de un optzeci de grade în jurul camerei, luptând cu un pumn neașteptat de ceva șocant aproape de nostalgie. O înfrunt din nou, observ cât de mică și de apă udătoare arată fără tocurele ei de cinci inci și ura pulsantă. „O să vă pun o întrebare acum, Cleo. Dacă mă minți, voi ști. Deci, gândiți-vă foarte atent înainte de a răspunde.“

Capitolul zece

JOCUL INCEPE

Expresia ei devine lejeră. Apoi hotărât. Ea dă din cap. "Bine."

„În urmă cu cinci zile, când v-am spus să transmiteți mesajul lui Finnan, ați spus că nu știu ce va face dacă v-aș trimite înapoi cu mâna goală. Ce ai vrut să spui?”

Expresia ei se obtura imediat. Încearcă să privească departe. Îi prind bărbia, ridicându-i fața la lumină.

„Nu te vei ascunde de mine, nu atunci când stai în fața mea un miel jertfitor gata și dispus. Spune-mi.”

„Finnan nu-i place să piardă, știi asta.”

„Vă generalizați. Prefer specificul. *Ce a făcut el?* ”

„El ... bea când i-am spus. A spart paharul. Am sunat-o pe servitoare să o mătura. A durat puțin prea mult, a spus el. El a bătut-o ... i-a dislocat umărul.”

Suna ca Finnan. Furia răsuțește prin mine. Urmează să-i dau drumul, îmi accentuez atenția pe fața ei. A ei *cu atenție* fata goală.

"Ce spui despre tine? Nu ai spus ce a făcut *tu* ,"Apresez.

Ea clătină din cap sau încearcă oricum. Stăpânirea mea fermă nu îi oferă prea mult loc pentru a se îndepărta de cerințele mele.

O scânteie de furie îi stârnește în ochi atunci când nu o eliberez. „Ești sigur că vrei toate detaliile gory, Axel? Nu ai auzit niciodată despre discreție fiind partea mai bună a valorii?”Îmi scuipă.

"Am. Dar să nu ne împiedicăm că niciunul dintre noi se apropie chiar de a fi demn de niciunul dintre aceste cuvinte ", am înțeles. „Evident că nu ai făcut-o *dracu* el fericit sau nu te-ar fi trimis înapoi la mine chiar a doua zi.”Cuvintele au gust de cenușă fierbinte în gură, dar, în același timp, vreau ca ea să le confirme exactitatea.

Ea clipește. - Nu, nu l-am futut fericit, șoptește ea.

Alinarea mea este spre deosebire de orice am simțit înainte. Am răspunsul la întrebarea pe care m-am disprețuit că trebuie să o pun. Ar trebui să trec la alte subiecte.

De exemplu, această cameră, de exemplu. Nu o fac. „Aștept să aud ce a făcut.”

„Nu contează!”

„La dracu nu-i așa”

Ea se aruncă în genunchi, rapiditatea acțiunii ei dislocându-mi stăpânirea asupra ei. Mâinile ei îi cad pe coapsele goale, iar ea își înclină fața spre mine, suplicantul perfect. „Asta vrei tu, nu-i așa? Eu, la mila ta? Groveling la picioarele tale?„Privirea ei coboară spre cocoșul meu încă greu. „Asta te transformă acum?”

Nu am fost niciodată în jocul de putere în dormitor. Niciodată nu a fost nevoie să-mi stabilesc dominația asupra unei femei. Am sex așa cum îmi doresc, modul în care oferă plăcere oricărei femei pe care o fut. Sigur, îmi place să controlez procedurile, dar nu este niciodată o rutină planificată în prealabil.

Vederea lui Cleo, atât de ușor supusă, deschisă și vulnerabilă, feliile deschid o venă sinistră de nevoie atât de vorace încât mă îndrept înapoi. Chiar dacă cocoșul meu se umflă la proporții furioase.

Vede reacția corpului meu. Respirația îi lovește și buzele. De data aceasta imaginea de a-mi aluneca cocoșul între buzele ei alimentează fulgere prin fluxul meu de sânge. Abia văd drept.

Un sunet incoerent îmi izbucnește din gât. Nu sunt sigur de ce sunetul o galvanizează, dar începe să se târască înainte. Dar ceva despre modul în care se mișcă nu este corect.

O furnicătură de avertizare pe ceafa mea. "Stop."

De data aceasta, frica din ochii ei este crudă și nelimitată. Orice altă emoție este dezbrăcată. În timp ce mă uit, încercând frenetic să descifrez ceea ce transmite creierul meu peste urletul orbitor al hard-on-ului meu, ea tremură. „Mă ai, Axel. Cerșesc.”

Cuvinte potențiale care ar trebui să immortalizeze flăcările retribuirii mele.

Si totusi...

Picioarele mele mă propulsează înapoi încă un pas. "Stai acolo. Nu spuneți alt cuvânt și nu mișcați un centimetru."

Ieșesc pe ușă, o trântesc închisă în spatele meu. Degetele îmi țâșnesc în păr și mă încurc, confuz de ce sunt confuz.

Este posibil ca un segment al planului meu să fi ajuns la bun sfârșit mai devreme decât se aștepta, dar am vrut să-l spun când am numit-o pion. Ea nu este în niciun caz marele premiu în lupta mea cu Finnan. Nu atunci când a trântit-o dincolo de răscumpărare.

Deci de ce...?

Telefonul îmi sună în buzunar. Distras, îl pescuiesc.

Bolton.

Bolton!

Degetul meu lovește *raspunde* buton.

„De ce îl trimite pe Cleo înapoi la mine?” Am latrat în telefon.

Un mic ciudat ciudat. Apoi o adulmecare aspră. „Bună ziua și ție, frate. Vei fi fericit să auzi că sunt în ... sau afară ... sau oriunde dracu vrei să fiu. Ești încântat să știi că ai treizeci și trei la sută din frăție în favoarea ta? Sau ar trebui să spun treizeci și trei de puncte trei trei trei trei ... ”

„De ce, Bolton?”

„Pentru că este nenorocitul tău călcâi de Ahile, frate. Întotdeauna a fost. Întotdeauna va fi.”

Nu-mi pierd respirația negând afirmația absurdă. "De ce ea continua să te întorci?"

„Pentru că el o face.”

Viziunea mea estompează. Când se limpezește, mâna mea este împletită pe perete. "Cum?"

„Întreabă-o ...”

"Te întreb! Al naibii răspunde-mi.”

Un alt chortle indus de droguri. "De ce? De ce să-ți dau rahat când ai făcut clar că ne-ai tăiat pe toți din viața ta?"

„Nu vreau să te prinzi”

„Boo-the-dracu-hoo. Crezi că ești singurul care sângerează când a fost tăiat? Restul dintre noi sângerează și noi. Cel puțin ai ieșit. Fii recunoscător pentru asta. Unii dintre noi nu au avut șansa. Te-ai oprit vreodată să te gândești la asta?„El adulmecă din nou.

El este înalt ca un nenorocit de zmeu și crește mai sus cu al doilea. Dar îmi amintesc că Bolton a fost cel mai veritabil atunci când a fost înalt. Din păcate pentru el, revărsarea lui este posibil cea mai proastă mărturisire din istorie. Pentru că am nevoie de răspunsuri despre femeia în genunchi în dormitorul din spatele meu mai mult decât vreau să aud plângerile fratelui meu.

„Răspunde-mă, Bolton. Cum o face?"

„Cum crezi? El o ține la coadă la fel cum obișnuia să o țină pe Ma la coadă. Singura diferență este că Ma avea un inel pe deget și teama de a-și păstra în inimă un Dumnezeu catolic. Micuța ta ... piesă ”- chicoti - „ ei bine, nu are cum să pună asta delicat, rămâne pentru rahaturi și chicote.”

Mă uit la mâna mea pe perete. Mâna tremurătoare ..

Îl smulg și îl balonez strâns. „Lasă-mă să fac asta. El o tratează așa cum a tratat-o pe Ma, iar ea rămâne din liberul său arbitru? Ești sigur?"

„Hmm ... așteaptă ... stai.”„Am auzit o clunk, apoi o adulmecare lungă, care spune. Câteva secunde mai târziu, s-a întors. „Da ... unde eram? Nu, desigur nu sunt sigur. Când vreunul dintre noi a fost sigur de ceea ce se întâmplă în capul lui Pa? Vrei să fii absolut sigur, cred că trebuie să o întrebi ”, se aruncă el.

Nu am loc pentru emoția grea care încearcă să mă tragă în jos. - Trebuie să încetezi să sforăie rahatul ăsta, Bolton.”

El tace un minut. „Dacă îți pasă atât de mult, frate, atunci pășește-l pe dracu’.”

Telefonul moare. Îl bag în buzunar și mă încărc înapoi în cameră. Este exact acolo unde am părăsit-o.

"Scoală-te.”

Se îndreaptă spre picioarele ei, o strălucire de durere care îi clipește în ochi înainte de a o masca. Podeaua din lemn tare nu ar fi putut fi confortabilă pentru genunchi. În opinia ei, nu-și freacă pielea și nu-și flexează membrele.

O ia. Ca și cum ar fi obișnuit.

Nenorocitele .

Privirea mea o sondează din cap până în picioare. Fiecare centimetru vizibil este perfecțiunea cremoasă. Nemarred.

"Întoarce-te."

Ochii ei se lărgesc. "Axel-"

- Acum, Cleo."

Încet, se supune. În ciuda emoțiilor volatile care se plimbă în mine, sunt paralizat de vederea ei. De la părul care se prăbușește până la talia minusculă până la fundul în formă de inimă, cufundat cu drag de mătase și dantelă, fiecare centimetru al ei este decadent cu gură. O sărbătoare pentru orice bărbat cu sânge roșu.

O sărbătoare pentru tatăl meu .

Înfășurat de marginea poftelor și înapoi la sarcina mea, îi cercetez corpul cu o precizie ascuțită de bisturiu. Nimic.

Bolton mințea? Nu. Acordat, declanșarea demonilor este asurzitoare în cele mai bune momente, dar nu am greșit. Ceva se întâmplă cu ea.

Îmi scutur capul, încruntându-mă. „Părul tău. Măriți-l din drum. Vreau să vă văd pe toți."

Degetele ei se răsucesc. O acțiune minusculă. Brațul ei drept se ridică și se ondulează în spatele capului. Degetele ei își periază maxilarul stâng înainte de a agăța pielea groasă a părului și de a peria masa într-o parte. O altă întindere de piele mătăsoasă și fără margini este expusă.

Începe să coboare brațul. Atunci am observat că favorizează partea stângă, brațul acela puțin mai puțin flexibil decât dreapta.

- Întoarce-te, Cleo."

Se întoarce imediat, ușurare pe față. "Ai terminat?"

„Nu, iubito, tocmai începem. Scoate-ți hainele."

Pierderea ei imediată de culoare îmi spune tot ce trebuie să știu. „Nu este nevoie."

„Este nevoie de fiecare. Dacă voi lua ceea ce oferiți ... dacă o să fac *dracu* ' diseară, atunci va trebui să fii gol. Sau sperați că mă voi mulțumi să vă urmăresc din nou păsărică?"

Ea clătină din cap. „Eu ... nu ... pot avea grijă de tine."

Câteva zeci de imagini despre cum poate avea grijă de mine îmi trec prin minte, chiar în timp ce scutur din cap. „Pentru ca tu să obții asta spre satisfacția mea, trebuie să scoți ceea ce porți."

Vrea să refuze. O flacără a nărilor se termină cu o răscuire a grimasei cu o secundă înainte ca mâna dreaptă să strângă chiloții, să-i bage în jos pe picioare și să se îndrepte spre o parte.

Pentru a treia oară în mai puțin de o săptămână, pizda lui Cleo McCarthy este legată de mine. Cu excepția, de data aceasta, ferocitatea excitației mele este temperată de ceea ce ascunde sub teddy. Ceea ce pot vedea deja sub dantela neagră care se ridică în partea stângă.

Trei vânătăi purpurii, tăiate în galben bolnav de-a lungul unei părți a coastei. Bile și autodepășirea se ridică împreună cu furia orbitoare. „ *Nenorocitul!* ”

Dintii ei se încleșta, fie din durere, fie din reacție la furia mea, abia aștept să aflu.

Îndreptându-mă, îi scot mâna din drum, apuc materialul dintre sâni ei în ambele mâini și îl rup pe jumătate.

Frumusețe. Frumusețe de nedescris.

Și urățenie.

Mă cutremur la vederea ei. Mă înfioresc la gândul la ce i-am făcut acum câteva minute pe podea, în timp ce purta această suferință pe piele. „ *Iisus Hristos* , Cleo.”

„Arată mai rău decât este”, se estompează.

Ea rămâne pentru rahaturi și chicote .

Ideea că ea îl apără face ca fiecare celulă să urle cu furie omucidă. „De aceea nu poți să ridici brațul nenorocit sau să respiri complet? Sunt un fost soldat, instruit în luptă și alte tipuri de rahaturi despre care probabil nu doriți să știți. Sunt sigur că la dracu știu cum arată un pumn sau un picior până la coaste.”

Buzele ei se comprimă, iar privirea îi alunecă și, din nou, am rămas să încerc să înțeleg de neînțeles. "De ce? Ce dracu este atât de special în privința unui tâlhar de vârstă mijlocie, încât nu te poți îndepărta?"

Pentru că asta este el.

Finnan Rutherford era un comun *tâlhar* cu mult înainte să cumpere un bilet de avion și să lase în urmă străzile accidentate din Belfast. Costumele personalizate și o mie de mese fanteziste nu i-au schimbat ADN-ul. „Are ceva pe tine?"

„Nu am mai avut această conversație înainte?„Încăpătoria și plictiseala pe care încearcă să o injecteze în voce îi spun.

„El face, nu-i așa?"

"Axel-"

"Ce este?"

Ea gădilă. Privirea ei se îndepărtează apoi se întoarce sfidător la a mea. „Nu este treaba ta.”

„Acolo greșești. Nu trebuie decât să-i fac un telefon pentru a-mi face afacerea.”

Frica îi tremură prin ochi, dar strângerea de cap este definitivă. „Nu vă va spune. Ceea ce vrea de la tine nu are nicio legătură cu el și cu mine.”

Nu trebuie decât să apelez la un telefon pentru a-l suna pe bluff, dar nu am încredere în mine să interacționez cu Finnan acum. Depozitul meu pentru prostii se revarsă, iar vederea corpului ei bătut este prea mult de manevrat. Trag lenjeria zdrobită din corpul ei cu o mână în timp ce cealaltă ajunge la telefonul meu.

B răspunde la primul apel. „Trimiteti un kit de prim ajutor. Acum, te rog.” „Mă închid.

„Nu este nevoie ...”

„Am nevoie de tăcerea ta chiar acum, Cleo. Privește-mă și dă din cap acordul tău de a închide dracul.”

Înghițește și dă din cap.

Trusa ajunge în câteva minute. „Minciuna pe pat.”

Când s-a întins, am săpat crema specială și mi-am smuls o picătură mare pe degete. Nu știu unde naiba a descoperit-o B, dar crema amortțește în timp ce oferă o vindecare excepțional de rapidă. O resursă extrem de utilă într-un club BDSM.

Cleo clipește când crema rece îi atinge pielea. Mă străduiesc să nu-mi strâng dinții în timp ce masez ușor medicamentele pe pielea ei abuzată și urmăresc tensiunea să-și părăsească încet fața.

Când sunt sigur că amortțirea este în plin efect, îi sondez ușor coastele. Respirația îi lovește, dar din pieptul rapid al sfârcurilor, sunt sigur că este din altceva decât durere.

Nu a rupt o coastă.

Am capacul tubului, îl arunc și mă ridic. Dulapul care seamănă cu cel din copilărie ține trei rochii. Îl aleg pe cel care va fi cel mai puțin agravant pentru a pune și a reveni la pat.

„Stai sus”, comand.

Se ridică încet și își aruncă picioarele peste partea patului.

"Cum te simți?"

Respirația pe care o ia este puțin mai adâncă. "Mai bine. Mulțumiri."

Țin rochia. „Puteți pune asta singur?” „Mă apropii de limitele atingerii-Cleo-fără-explodare.

O ia și mă privește. „Mergem undeva?”

Mi-am dezbrăcat dinții într-un zâmbet bolnav care îi face ochii să se lărgască. Am înțeles erecția care nu s-a diminuat în ciuda amărăciunii care pătrunde în cameră. Viziunea mea se estompează o secundă.

„Sunt destul de nenorocit ca să vreau să te fut negru și albastru deasupra negrului și albastrului tău. A pune haine pe acel corp ar putea ajuta la această problemă.”

Fața ei se încălzește, iar ochii se întunecă și se fut dacă asta nu-mi crește temperatura și mai mare. Ea trage rochia cu dungi alb-negru peste corp și stă în picioare. Alunecă seducător peste șoldurile ei pentru a se odihni chiar deasupra genunchilor. Jale pierderea vederii păsăricii ei.

Privește spre dulap. „Ce-i cu ... umm ... chiloți?”

Ridic o sprânceană. „Ce-i cu ei?”

"Nu. Va fi o călătorie lungă. Îmi las opțiunile deschise cu privire la acest scor doar în cazul în care am dorința de a vă da degetul la un moment dat în această seară."

În momentul în care intră în călcâie, așez mâna pe micul spatelui și o îndrept spre ușă.

„Încă nu ai spus unde mergem."

„Știi unde dracu mergem. Unde ne-am îndreptat de când v-ați prezentat. Ai împins tare și bravo, dragă, am crăpat. Deci mergem în Connecticut. Să-ți văd ..." Fiecare descriere despre cine este el la ea se lipește în gât. Fiecare amintire despre cine este pentru mine arde o cale de furie prin mine. „Aveam de gând să-l las să toacă un timp mai mult, dar asta", arunc o mână în jos, „mi-a atras atenția. Deci, da, cu siguranță vom vedea Finnan."

O urmăresc cu atenție, căutând semne de triumf.

Dar fie ea a stăpânit fața perfectă de poker în ultimul deceniu, fie orice plan de joc pe care îl urmărește nu este încă realizat. Își mestecă buza inferioară în timpul necesar pentru a ajunge la lift.

- Ar trebui să fii fericit, Cleo, îi șoptesc la ureche. „*Ecstatic*”.

„Sunteți ... Îi va plăcea ce aveți de spus?”

Râd, profund și amar. În toate acestea, încă îi pasă *ei*.

„Asta depinde dacă a devenit mai înțelept și mai inteligent cu vârsta sau nu. Oricum, va fi o ofertă pe care nu va fi în măsură să o refuze."

PARTEA A DOUA

CLEO

Capitolul unsprezece

LOCURI PE RANDUL ÎNȚAI

Videoclipul lui Axel a fost primul pe care Finnan m-a făcut să îl urmăresc. Cele douăzeci și unu de minute din studiul lui Finnan Rutherford când aveam șaptesprezece ani mi-au schimbat viața pentru totdeauna. De asemenea, a pus existența lui Axel în mâinile mele.

Pentru că viața respectivă aparține *pe mine*. Doar eu.

Eu singur voi stabili când și cum se termină viața omului care l-a ucis pe tatăl meu și a încercat să o omoare pe mama mea. Nu se va termina diseară. Nu dacă am ceva de-a face. Până nu se confruntă cu fiecare atrocitate pe care a comis-o.

Îl urmăresc profilul rigid acum în timp ce își accelerează mașina sport pe lungul drum care duce la proprietatea Connecticut. În primele ore ale dimineții, în ciuda traficului greu din Manhattan, unitatea a durat puțin peste nouăzeci de minute, cu puțină conversație pentru o întrebare cu privire la ce marcă de apă am preferat când ne-am oprit la o benzinărie.

S-a întors cu două sticle și a decupat una pentru mine, chiar mergând până să producă o batistă care să mă mopeze când am vărsat câteva picături.

Blând. Monstru sexy. Grijă. Psihopat cu sânge rece.

În mod detașat, mă întreb câte alte personalități ascunde în spatele acelei fețe care strică pulsul, care se îndepărtează de moarte. De când am auzit numele, am mers pe Taranahar de câteva zeci de ori. Toate articolele pe care le-am întâlnit au povestit atrocități de proporții de neconceput, câteva site-uri mai puțin discrete aruncând imagini înfiorătoare ale corpurilor mânjite.

Atrocități Axel este cotul adânc în interior. Nu este un salt să-i punem o asemenea barbarie. Mi-a ucis tatăl, un bărbat pe care îl știa că îmi este drag. A încercat să o omoare pe mama mea, deși habar nu are că nu a reușit. Nu are idee că stă într-un pat de spital la treizeci de mile de aici, ținut în viață de conformitatea mea totală și de capriciul și șantajul lui Finnan Rutherford.

Blând. Sinistru. Devilishly frumos. Criminal.

Îmi trag privirea de diavolul cu multe fațete în timp ce se trage în fața conacului. Grim făcu o privire batjocoritoare asupra casei în care a crescut.

„O diferență marcată față de ultima dată când am vizitat-o. Vom?”

El îmi smulge centura de siguranță și iese din mașină. Îl urmăresc figura impunătoare, îmbrăcată în pantaloni de designer negru, un tricou cu gât în V gri deschis și sacou din piele neagră. În ciuda căldurii din iulie, pare fără efort și sexy în timp ce rotunjește gluga pentru a-mi deschide ușa.

Monstru cavalierist.

Undeva într-o noapte întunecată în urmă cu un milion de ani, am jurat că am terminat să-l descopăr. Dar, în timp ce îi iau mâna și ies, în timp ce îmi ține mâna și îmi fixează corpul spre mașină, mă trezesc disperat încercând să-l citesc, încercând să înțeleg unde a mers totul pentru el. Unde a mers greșit *ne*. A existat vreodată vreo speranță sau am fost întotdeauna complet condamnat chiar de la început.

„Tot atât de serios”, murmură el, respirația îmi mângâie obrazul. „Orice ar ține de tine, trebuie să fii uriaș dacă pari că te-am adus la gârlă, mai degrabă decât la casa în care ești amanta.” În ciuda cuvintelor sale batjocoritoare și a loviturii leneșe a șoldurilor sale împotriva mea, ochii lui sunt ascuțiți, catalogându-mi cu atenție fiecare expresie. „Aveți grijă să-mi spuneți ce este?”

"Nu. Vreau doar ca această vizită să se termine."

„Nu vă faceți griji, va fi.” Ridică mâna încă strângându-l pe a mea, o fascinație curioasă pe fața lui în timp ce ne leagă încet degetele. Palm până la palmă, căldura cântă de la unul la altul, ca și cum ar încerca să ne topim carnea. „Nu plec de aici până nu obțin ceea ce vreau.”

Sunetul unui șurub care alunecă înapoi ne atrage atenția asupra ușilor duble ale casei. Tot strângându-mi mâna, Axel mă trage în zborul scurt al treptelor, situat între două coloane impunătoare, la fel cum Ronan deschide ușa.

Deși egală în înălțime și statură, Axel taie o figură mai imperioasă, pregătirea sa militară adăugând o margine periculoasă unui pachet deja amenințător. Cei doi bărbați se confruntă cu un minut încărcat înainte ca Ronan să treacă într-o parte.

Axel se plimbă, efectuează o inspecție măturată a holului de intrare cu pardoseală din marmură, a scărilor mari și a pereților cu panouri ușoare din stejar. Draperiile care atârnă de o parte și de alta a ferestrelor asemănătoare catedralei sunt monstruos de grele și nu au fost schimbate de ani de zile.

„Îmi detest absolut ceea ce ai făcut cu locul”, atrage el. „Este tendința actuală în aceste zile? Poate că trebuie să-mi reînnoiesc abonamentul *Thug Homes lunar*”.

Un mușchi bifează în maxilarul lui Ronan. „Locul nu s-a schimbat de când a murit Ma și îl știi. Și asta este tot ce ai? Fotografii ieftine la decor?”

Fațada batjocoritoare a lui Axel scade o secundă și pare aproape dezamăgit. - Te-ai blocat, frate, în ciuda avertismentului meu. Vrei să vezi ce am? Tocmai v-ați câștigat un scaun din rândul din față.”

Ronan înjură sub respirație înainte ca privirea lui să cadă pe mâinile noastre legate. „Bine să vezi unde se află nenorocitele tale loialități, curvă mică”, se strecoară la mine.

Într-o secundă despărțită, Axel se transformă de la oaspete plictisit în armă letală, brutalitate feroce care se scurge din fiecare por.

- Sună-o din nou, Ronan. Te îndrăznesc, te invită, copilul său cu voce moale, cu malevolență absolută.

Schimbarea este înfricoșătoare, curios fascinantă. Vreau să mă uit departe, să-l ignor pe cel mai mare fiu al lui Rutherford așa cum am făcut-o de mai mulți ani decât îmi pasă să socotesc. Dar această versiune a lui Axel - apărătorul sălbatic, campion orb - declanșează o memorie îngropată de mult. Unul care îmi captează atenția și refuză să dau drumul.

Axel și cu mine pe o plajă ... o versiune diferită a conversației casual cu subtexturi periculoase pliate în subtexturi maligne.

Adică, Cleo. Văd la fel de mult ca o zgârietură pe tine, cineva o va naiba muri.

Aceasta a fost una dintre câteva conversații în aceeași ordine de idei. I-am ascultat cu o flacără minunată în inima mea, convins că au căzut din buzele iubirii mele adevărate. Cel care m-ar proteja, mă prețuiește mai presus de orice altceva.

Nu aș fi putut greși mai mult.

Axel mi-a spus că va ucide pentru mine. Ceea ce nu mi-am dat seama a fost că el a însemnat literalmente. Sau cu sânge rece. Sau că victima pe care a ales-o ar fi una care m-a contat.

Cel mai rău, că evenimentul care se schimbă viața ar conta atât de puțin pentru el, încât ar putea continua viața ca și cum nu s-ar întâmpla niciodată.

Îl privesc acum cu fratele său, iar inima îmi tremură de deznădejde.

„Nu merită să îndrăznească un dolar”, Ronan aruncă. „Nu a fost niciodată. Păcat că ești prea orb pentru a vedea asta.”

Axel îmi oferă un zâmbet rece pe care îl simt în oase. „Vedeți orbire. Văd actul final într-un scenariu pe care nu l-aș fi putut scrie mai bine dacă aș avea o mulțime de îngeri cerești care purtau stiloul.”

Inima mea se lăuda în ciuda faptului că asta mi-am dorit de-a lungul timpului - Rutherfords la gâtul celuilalt, distrugându-se reciproc modul în care Axel mi-a distrus familia.

Ronan îl privește, războinicul l-am văzut doar expunând în jurul lui Finnan târându-se peste el. După un minut, nereușind să descifreze sensul criptic, ochii i se îngustează. „Ce dracu înseamnă asta?”

„Locuri pe randul din fata”, repetă Axel.

Capitolul Doisprezece

OFERTA

Axel

O ușă se deschide la capătul îndepărtat al holului. Îl privesc pe Ronan întorcându-se pentru a face față pașilor care se apropie, expresia lui transformându-se într-una de conformitate cu frica.

Rămân acolo unde sunt, cu spatele la tatăl meu, cu mâna strânsă pe Cleo. Poate prea strâns. Ea clipește și încearcă să se îndepărteze. Mă întorc spre ea. "Stai."

Orice vede în fața mea îi face ochii să se lărgască și gura aproape.

Ceea ce simt este deznădăjduit atât de depravat încât mă întreb cum nu mă consumă forța letală. Din nou, încearcă să-și dezlege degetele de la ale mele.

Am dat drumul mâinii ei din două motive.

A provoca dureri care nu sunt orientate sexual sau care au plăcere să o echilibreze nu a fost niciodată lucrul meu. Și am nevoie *toate* facultățile mele funcționale pentru a face față lui Finnan.

Mai mult decât frica rece de a merge în prima mea ambuscadă pe câmpurile de luptă urbane din Fallujah, mai mult decât coșmarul înfricoșător de a mă trezi dimineața după ce sângele a fost forțat pe mâinile mele ... aceasta va fi de departe cea mai mortală luptă a mea.

Și este una pe care intenționez să o câștig.

Abs-ul meu se încheștă de revulsie, în timp ce îl simt în spatele meu. În timp ce îl aud respirând aerul liber, încât lăcomia lui a ajutat să smulgă din atâția.

„Deoarece se pare că nu intenționezi să mă graționezi cu prezența ta consacrată, sunt obligat să vin la tine.”

Mă întorc. Faceți față întruchipării fiecărui rău care pândește sub propria mea piele. Nu fac scuze pentru ceea ce sunt.

„Ai de gând să stai acolo ca un mut surd, băiete?„Finnan distinctă irlandeză nordică poartă cu bucle de mândrie în jurul fiecărui cuvânt.

„Consider că mă economisește mult timp și efort pentru a contribui doar atunci când există de fapt ceva util de spus. Să faci o plimbare de la intrarea ta pe holul tău nu constituie un subiect de conversație util pentru mine.”

Blestemul mut vine de la Ronan, șovăiala șocată din partea femeii pe care intenționez să o recuperez chiar în această noapte.

Finnan zâmbește. Un zâmbet alb, amplu, care îi trănțește obraji rezistenți. Dar numai buzele lui zâmbesc. Ochii de aceeași culoare ca ai mei rămân flint tare. Rece toxic. Felul în care au fost de fiecare dată când m-a privit.

Mă gândeam că a reținut în mod deliberat orice spectacol de emoție pozitivă până când a fost câștigat. Timpul și experiența și dovezile din propriul meu ADN răsucit au dovedit că este incapabil de el.

Degetează manșetele tricoului său de rochie cu lovituri aproape plictisite. Dar, deși pare bine pus laolaltă, există o bagajă la hainele sale care sugerează că a pierdut în greutate. Sau a pierdut patronatul producătorului său preferat de costume personalizate. Milioanele pe care le-a cheltuit încercând să se ferească de pușcărie au afectat contul său bancar. Știu asta de fapt.

„Încă arunci pumnii aceia slabi, așa cum obișnuiai când erai copil, iar mama ta, Dumnezeu, își odihnește sufletul, a încercat să-ți facă baie. Face inima bine să vezi că unele lucruri nu se schimbă niciodată.”

Am lăsat un zâmbet al meu ca promisiune familiară a uleiurilor de luptă ale membrilor mei. „Știi ce face *Ale mele* inima buna? *Tu* Gândirea a tot ceea ce a dus la acest lucru a fost o tentă. Te implor să te gândești așa. Credeți că există chiar și un singur scenariu în care triumfați.”

„Nu trebuie. Vei face toată ridicarea grea pentru mine. La fel cum ai făcut întotdeauna.” Privirea lui îi zboară lui Cleo și îi aud inhalarea ascuțită. Orice trece între ele se termină când ochii lui se întorc la mine.

Abia reușesc să-mi împiedic pumnii. "Sigur. Sunt fericit să fac un ultim act de ridicare grea pentru tine. Sună doar întreprinzătorul și alege o cutie.”

În spatele meu, Cleo scoate un alt sunet. Un proiectil răsucit de zgomot. Rupeți, dar puternici în a-mi atrage atenția. Nevoia de a întoarce explozii prin mine. Dar aceasta nu este o opțiune, nu atunci când coarnele mele sunt blocate în luptă. Îmi păstrez atenția asupra lui Finnan.

Mișcarea ta .

„Trebuie să obțineți această dorință de moarte sălbatică din partea familiei mamei tale. Dacă memoria servește, fratele ei, unchiul tău Paddy, a fost, de asemenea, unul care să-și alerge gura fără să se gândească. Chiar până când cineva a pus o armă în ea.” Ochii lui strălucesc cu o lumină sinistră care mă face să cred asta *cineva* era el.

„Este cineva încă în preajmă? Mi-ar plăcea să-i învăț un mic truc pe care l-am învățat în Manila.”

„Axel.” Vocea lui Cleo tremură, avertismentul ei se pierde în maelstromul emoțiilor care se învârt prin cameră.

Ochii lui Finnan se îndreaptă spre ea din nou. Trebuie să-mi încuiesc genunchii pentru a nu păși în fața ei și a-i bloca vederea. Eliminați fiecare imagine a celor doi care s-a atașat de psihicul meu.

Toate urmele de mirt sunt acum drenate de pe fața lui. „Vom continua această conversație în refuzul meu. Singur.”

Ronan înaintează, perișând afront. "Pa-"

Fac o ultimă încercare de a-mi salva fratele. Din ce motiv, nu știu. - Ascultă omul, Ronan. Și dacă ai chef să bei băuturi, voi lua un whisky, îngrijit.”

Maxilarul lui iese afară. „Nu sunt al naibii de chelner.”

Ridic din umeri. „Destul de corect.” Mă întorc la Finnan. „Conduce drumul.”

Nu mă uit la Cleo doar pentru că nu vreau ochii lui Finnan asupra ei. Nu vreau să mă bazez pe vânătași care îi îmbrățișează coastele. Nu chiar acum. Nu dacă vreau să mă opresc să-mi conduc pumnul pe fața lui Finnan până când nu mai respiră.

Ceea ce fac savură este faptul că este goală sub acea rochie. Că atunci când am terminat aici, va fi ușor accesibilă pentru luare. Și intenționez să o iau atâta timp cât mă călărește această nebunie.

Finnan se îndreaptă spre biroul său. Urmez. Îi aud pașii retragându-se și detest că deja îmi lipsește prezența.

Spre deosebire de celelalte părți ale casei, refuzul lui Finnan a suferit o schimbare de când am fost ultima dată aici. Un bar elaborat se află acum vizavi de biroul și scaunul imens de unde stăpânește ce a mai rămas din imperiul său corupt. Nu se apropie de el și nu-mi oferă o băutură. În ciuda a ceea ce i-am spus lui Ronan, nu am nevoie de unul. Am de-a face cu Finnan, rece, sobru.

Se îndreaptă în spatele biroului său și stă pe tronul său. „Acest lucru se termină acum. Știu că ai alergat cu armenii și cu celelalte funduri din Europa de Est. Ți-am permis chiar să conduci micul tău circ de club de noapte suficient de mult. Este timpul să venim acasă.”

„Acest, mic circ ”a fost evaluat la unsprezece cifre la ultimul meu audit. Sunt sigur că unul dintre minionii tăi poate verifica asta pentru tine dacă nu mă crezi. Dar să nu ne bazăm pe asta deocamdată. Sau chiar pe faptul că credeți că mă puteți comanda. Această „casă” la care doriți să mă întorc, care prevedeți scopul meu aici? Exact? „Îmi smulg degetele o secundă mai târziu. „Oh, stai, ar putea fi o idee cu creiere de iepuri cu care te-aș putea ajuta cu ... ceva?”

„Urmărește-te, băiete. Vreau să vă reamintesc despre acel mic videoclip pe care îl am pe tine? „Vocea lui a căzut pe un teren care m-a îngrozit acum o viață.

Acum, nevoia de a râde este oprită doar de permafrostul care țese prin miezul meu. „M-am întrebat când vei juca acea carte. Asta ar trebui să mă îngrozească? „Mă păcălesc.

„Trebuie să vă aducă claritate. Amintește-ți că am dat o mână mai rea pentru insulte mai mici. Vă ofer șansa de a vă concentra mintea asupra a ceea ce este important.”

„Crede-mă, sunt concentrat. Ești totuși? Pentru că aș fi putut jura toată această melodie obositoare și dansul din ultimele săptămâni a fost să mă aduc aici să vorbesc despre un subiect diferit în întregime.”

Ridicarea lui încearcă o nonșalanță care nu atinge destul de mult semnul. "Sigur. Să discutăm despre acea mică afacere de la Taranahar ", spune el.

Respir lent și constant. „Vă referiți la cea în care trupa voastră veselă de tâlhari fără creier a sacrificat peste o sută de oameni?”

„Nu a existat niciodată un număr definitiv.”

„Asta este chestia cu aruncarea a jumătate de duzină de bombe pe un sat de dimensiunea a trei blocuri orașe Pa După un timp, au încetat să mai numere părțile corpului.”.

Buzele lui se ondulează. „Din modul în care vorbești, oricine ar crede că ești de partea lor. Nu uitați că ne-au bombardat mai întâi.”

Inumanitatea acestei afirmații mă uimește o clipă. „Nu am uitat. Dar sunt de partea de a nu arunca oamenii pentru bani sau putere.”

Primul semn că ajung la el este mâna care pune pumnii pe biroul său. „Viața nu este toate pansamentele și Kool-Aid. Am crezut că te-am învățat mai bine decât atât. În mod clar, lecția mea nu a făcut suficient.”

Un tremur se rostogolește din picioarele mele. Respirația se blochează în plămânii mei ca imagini cu lilieci de baseball sângeroși, ploaie de gheare, fier de călcat și alte instrumente de cenușă îmi curg simțurile. Număr până la zece să mă opresc din a face plămâni pe birou și a adăuga la propriul meu număr de corp. „Crezi că este în regulă să înveți copilul tău o lecție de viață, forțându-l să ducă o viață umană?”

„Dacă vrea să aibă succes în această lume, da! Ce fel de lume crezi că trăiești, băiete? Aruncă o privire în jurul tău. Întreaga lume nenorocită se mănâncă singură.”

„Și deci soluția dvs. este să ajutați lucrurile prin șantajarea unui general, astfel încât să puteți baga milioane pe parcurs?”

Fața lui se răsucesc într-o mască de dispreț. „De ce naiba nu? Dacă McCarthy și cu mine nu am fi profitat de ocazie, altcineva ar fi avut. Orice altceva ar fi fost, Courtland era un patriot și nu se temea de un mic sacrificiu pentru a-l lipi de ticăloșii care au bombardat această țară.”

„Și ce zici de celelalte sacrificii care nu aveau nicio legătură cu războiul? Dar fata pe care a ucis-o în bordelul lui McCarthy?”

Nu pare surprins că am toate aceste informații la îndemână. El doar ridică din umeri. „Daune colaterale care au facilitat o relație mai lină.”

O ceață roșie se ridică în fața ochilor mei. „A fost fiica cuiva!”

„A fost o curvă”, clarifică el, ca și cum asta justifică totul. „Singurul lucru care a contat a fost faptul că Courtland a fost un birocrat al armatei de nivel superior, care s-a întâmplat în poziția corectă pentru a ne pregăti pentru succesul pe termen lung. El mi-a înmănat... *ne* afacerea unei vieți. Crezi că ar fi trebuit să plec pentru că o curvă i-a smuls rahatul greșit în nas? Mama mea nu m-a născut pentru a fi un wimp! Ea m-a învățat că supraviețuirea a fost totul. A bătut-o în mine de câte ori a fost necesar pentru a învăța acea lecție. Dar tu, un fiu al coastelor mele, vrei să fii coddled pentru tot restul vieții, după un incident nefericit?”

„Deci supraviețuirea este totul, chiar supraviețuirea împotriva unui inamic care nu există, nu este chiar așa? Vedeai umbre peste tot. În mod clar, acest lucru nu s-a schimbat. Spune-mi, paranoia ta este cea care te-a format acum cu o mamă care nu există? Ai crescut pe străzile din Belfast după ce ai fost aruncat din orfelinat pentru că ai bătut un alt copil, nu uita? Probabil un copil care ajută lumea să mănânce singur?”

„Suficient cu această prostie! Am nevoie de problema Taranahar pentru a dispărea. Mă vei ajuta.”

L-aș putea întreba cum își imaginează că se va întâmpla într-un milion de ani. Dar nu este modul în care se va juca acest joc. Nu zâmbesc. Nu postez. Îl privesc cu un minut înainte să întreb. "Cum?"

Faptul că nu-i spun imediat să meargă în iad îl uimește o clipă. Se regrupă repede, deși privirea lui rămâne prudentă. „Oamenii se entuziasmează atunci când termenul „criminal de război” este aruncat. Am nevoie să lucrezi cu avocații mei pentru a obține emoția de a muri și, de preferință, să scoateți rechizitoriul.”

"Cum?," Întreb din nou.

„Aveți o medalie cu stea de bronz și o medalie de serviciu distinsă, plus o felicitare personală a președintelui și contacte utile în armată. Am nevoie să fii fața publică a cazului meu când va veni vremea. Voi avea grijă de problemele mai mici din culise. Voi ierta chiar această prostie cu armenii și albanezii, atât timp cât veți pune capăt și asta.”

Bile îmi ridică gâtul și îmi inundă gura. Înghițesc și mă oblig să vorbesc. „Ce contează mai mic?”

Se ridică și se plimbă spre bar, încrederea că sunt chiar sub degetul mare, unde vrea să-i ușurez tensiunea. „Nimic de care trebuie să te preocupe.” El întinde sticla de whisky irlandez și revarsă două pahare.

Mă oblig să o iau pe cea pe care mi-o oferă. Îl ridic în nas și adulec marca mai puțin decât premium pe care o bea în aceste zile înainte de a învârti paharul. Interesul meu pentru băutură este suficient pentru a-l satisface. Se întoarce, își dă lovitura și se întoarce la bar pentru a-și reumple paharul.

„Faceți asta pentru mine și aveți cuvântul meu, videoclipul va fi distrus”, spune el în timp ce se așază înapoi.

Cuvântul lui. Mai ieftin decât băutura din mâna mea. Mă prefac că o gândesc.

Trece un minut complet înainte să se aplece, tăcerea mea a fost luată pentru înțelegere. „Există un loc pentru tine înapoi în familie, băiete. Faceți asta pentru mine și este al vostru.”

Dau din cap.

Se așază pe scaunul său. Contrabandă.

„Investigațiile penale de război pot dura ani de zile, ceea ce cu birocrăția jurisdicției internaționale și toate acestea”, mă aventurez. „Au costat și milioane, deoarece sunt sigur că ai aflat cu prima anchetă.”

El ridică din umeri. „Atâta timp cât nu stau într-o gaură neagră a unei închisori de maximă securitate, poate fi nevoie pentru totdeauna de tot ce îmi pasă.”

„O să-mi pună eforturi pe timp. În afacerea mea.”

"Asa de?"

„Deci, o să am nevoie de ... mai mult.”

„A definiți” mai mult.”“

Rampele de tensiune îmi susțin coloana vertebrală, mai groase decât înainte. Ridic capul, îl privesc în ochi. „Cleo.”

Expresia care îi curge pe față îmi face pielea să se târască. Nevoia de a-i vorbi numele în prezența lui mă face să vreau să pun ceva.

„Mi-a spus că îmi pierd timpul trimițându-o la tine”, spune el, un zâmbet respingător care-i curbă gura. „Ai crezut că ar fi luat până acum că știu ce îl face pe propriul meu fiu să bifeze.”

„Este un da?”

„O întorci la mine când se va termina rahatul ăsta. Încă nu am terminat cu ea.”

„Dacă tot o vrei când am terminat cu ea.”

Dintii lui sunt goi. „Dacă nu ești suprauman, nu o vei putea purta atât de ușor. Crede-mă, am încercat.”

Valul maniacal se crește prea repede. Trebuie să plec. Dar am nevoie de răspunsuri. „Vreau să știu și ce ții peste cap.” „La dracu. Îmi dau seama de alunecarea mea în momentul în care întrebarea îmi lasă buzele.

Zâmbetul lui Finnan se lărgeste. „Nu ți-a spus?”

Maxilarul meu se încleștă și rămân tăcut.

„Vă voi spune ce, arătați-mi câteva dovezi că sunteți în cazul Taranahar și vom ajunge la un aranjament despre fata voastră prețioasă.”

Mă îndrept spre cea mai apropiată suprafață și arunc paharul care mai ține lichiorul. Am trecut mult timp de saturație. Nevoia brutală de a lua instantanee de răzbunare la ancorele controlului meu în timp ce mă îndrept spre ușă.

"Plec. Și o iau cu mine." Prind mânerul. Încercați-l larg deschis.

„Vei întâmpina o mică rezistență, dar sunt sigur că o vei aduce în cele din urmă. Oh, și amintește-ți ce am spus. O vreau înapoi.”

Mă uit peste umăr. Expresia lui este încă contrabandă. Nu pot rezista dorinței de a-l șterge de pe față. „Ce te face să crezi că va dori să se întoarcă la tine când am terminat să o folosesc?”

Ridică din umeri, comportamentul său rămânând același. „Poate să-și împartă temporar patul, dar va fi *mereu* fii al meu. Nu am nevoie decât să-mi scot degetul pentru ca ea să-mi troteze partea.”

Creierul îmi țipă să dau drumul la ușă. A smulge și a mora și a zdrobi și a arde. O strâng mai tare, trag ușa mai larg.

„Axel?”

Schimbarea de la *băiat* la numele meu este probabil ceea ce îmi oprește picioarele. Chiar dacă m-ar deranja să-mi amintesc ultima dată când mi-a folosit numele, ar fi un exercițiu inutil.

"Ce?," Vocea mea sângerează neagră, nu voi putea să mă rețin în următoarele zece secunde.

„Avem o afacere. Încercați să iti încrucișezi armele cu mine si o faci spre pieirea ta.“

Capitolul treisprezece

LIVRARE SPECIALĂ..... SAU NU

Cleo

Inutilitatea ritmului mă conduce în sfârșit la duș la jumătate de oră după ce mă retrag în dormitorul meu. Dar stând nemișcat sub torentul apei calde nu-mi oprește gândurile de curse.

Cei doi bărbați care mi-au distrus viața sunt închiși într-o cameră, ciocnind două etaje sub mine. Nu mă amăgesc să mă gândesc cumva că voi scăpa să fiu prins în mijlocul oricărui aranjament sinistru care este eliminat.

Nu plec de aici până nu obțin ceea ce vreau .

Tot ce pot să mă gândesc este cum să supraviețuiesc iadului iminent suficient de mult pentru a termina slujba și a-mi salva mama.

Pentru că naiba *este* veni. Privirea din ochii lui Axel a promis-o. Ferocitatea cu care Finnan a urmărit această întâlnire și modul în care m-a privit la parter au confirmat-o. Voi fi daune colaterale cât mai curând. Sau un îndulcitor care să sigileze acordul în al doilea moment necesar.

Nu știu este cine va ieși învingătorul în această rundă. Finnan are nenumărați ași în mânecă. Inclusiv videoclipul a cărui existență confirmă realitatea solidă a monștrilor.

Dar Axel era .. *este* cel mai viclean om pe care îl cunosc, altfel nu m-ar fi putut înșela atât de complet. Cuplu care, cu marginea în plus, armata s-a arătat în el și fiecare teamă care se ascunde în inima mea este ridicată cu încă o mie de grade.

Am închis apa și ies din duș. Corpul meu este la fel de curat pe cât poate fi cu brutalitatea lui Finnan încă imprimată pe el. Înainte de atac, nu mă atinsese de luni întregi, preocuparea lui pentru Taranahar mă scutește de interesul său. Chiar când m-am aruncat între el și servitoare, știam că este o idee proastă. Dar conștiința și inima mea nu au putut rezista să-l lase să traumatizeze o altă ființă umană. Nu când l-am putut opri.

Degetele îmi urmăresc mijlocul. Crema lui Axel a făcut minuni. Mușchii care urlau înainte acum nu făceau decât să gâfâie cu fiecare bătăi de inimă. Coastele care erau pe foc nu mai oferă agonie cu fiecare respirație pe care o iau.

Apucând un prosop, mă bag uscat apoi stau în fața vanității. Îmi evit privirea în oglindă în timp ce aplic hidratant pe corp. De asemenea, evit să recunosc furnica mică între picioarele mele care a locuit acolo de când Axel a intrat prin ușă la clubul său macabru.

Da, mi-e rușine că am scris la comanda lui erotică și mi-am lăsat momentan obiectivele pentru un gust din ceea ce a promis atingerea lui.

Îmi eliberez părul din nodul său și îl spăl, refugiându-mă în mondenie. Când scalpul meu începe să se furnică, arunc peria, mă ridic, încă dezbrăcat și părăsesc baia.

Axel se sprijină pe peretele de lângă ușa care duce spre dressingul meu, cu brațele îndoite, cu picioarele plantate. Un stăpân întunecat care nu aduce decât haos și distrugere.

Gâfâitul meu se estompează în tăcere în timp ce ne privim unul pe celălalt.

Pot încerca să-l trec, să-mi iau niște haine care să mă acopere. Sau retrageți-vă în baie și apucați un prosop. Nici eu.

Secundele trec și accept că nu are niciun rost să mă grăbesc să mă acopăr. M-a văzut dezbrăcat de mai multe ori în ultima săptămână decât oricine altcineva de mult timp.

Dar totuși arată umplutura lui. Ochii îndrăzneți îmi ard o cale pe față, gât, sâni. El rămâne acolo o vârstă, convingându-mi sfârcurile în vârfuri dureroase până când, satisfăcut de reacția mea, continuă să urmărească un curs pe corpul meu. Maxilarul lui se încleștă când privirea îi scade la vânătași. Dar fanta dintre coapsele mele îl atrage curând.

Axel rămâne cel mai lung la păsărică, cu nările care se aprind în timp ce mă parfumează audibil din toată camera. Natura crudă, animalistă a acesteia îmi slăbește genunchii în timp ce mă ține încuiat în loc. „Am închis dublu ușa. Cum ai intrat din nou aici?”

Este o securitate falsă, închizându-mi ușa într-o casă în care sunt prizonier, dar este una la care mă agăț. Privindu-l, urmărindu-și armele puternice în timp ce se rătăcește, că securitatea se disipează mai repede decât un con de zăpadă în iad.

„Am luat o mulțime de trucuri în timpul meu în armată, dragă. Locurile care infiltrează nu trebuia să fie era o cerință de muncă. Mai ales în ultimul meu an. Amintește-mi să-ți spun despre asta cândva.”

Conotațiile acelei panici de vârf în interiorul meu. „Spuneți că parcă ne vom revedea oricând curând. „Știu că o vom face. Dar intenția mea era ca aceasta să fie în termenii mei.

Nu răspunde imediat. În schimb, privirea lui efectuează o altă scrutin amețitor, de data aceasta de la picioare în sus, zăbovind din nou la sexul meu care acum trănțește.

Apoi se plimbă prin cameră, luându-și timpul să-și dea mâna peste eșarfa de mătase drapată peste fotoliul de lână comoda mea, sticla mea de parfum și cadrul aurit care ține poza Sfântului, câinele pe care l-am pierdut când aveam doisprezece ani.

Atingerea lui este clinică, lipsită de emoție. Nu așa chipul pe care mi-l prezintă atunci când a terminat să-mi pună mâna pe lucruri. O față gravată cu intenție goală, sălbatică. „Ai crezut că nu o vom face? Rușine pentru tine. Mai ales după tot ce ai făcut pentru a asigura acest rezultat?”

Începe să traverseze camera.

Fac un pas înapoi.

„Rămâi”, mârâie.

La parter, pe hol, cuvântul era plin de comandă înghețată. Aici, acum, nu este mai puțin dominant, dar există o inflexiune adăugată la ordin, un avertisment care promite anarhie dacă nu este respectat.

Ucid sunetul torturat care îmi ridică în gât. Și faceți un alt pas înapoi.

Mâna lui biciuiește, prinzându-mi brațul. Reținerea nu este dureroasă sau de neîntrerupt, dar focul de la mâna lui mă marchează, se răspândește ca un foc sălbatic până când burtica mea se stinge cu șocul acesteia.

„Una dintre numeroasele lecții pe care trebuie să le înveți *rapid*, este asta: când spun să rămâi, tu *sta*”.

Panica escaladează. „De ce aș avea nevoie să învăț orice? Nu este afacerea dvs. în această casă încheiată?”

„Afacerile mele cu Finnan sunt. Afacerea mea cu tine abia începe.”

"Nu. Nu avem nimic de făcut ... "

„Chiar vei spune asta, Cleo?” se taie peste mine. „Ți-ai imaginat cu adevărat că tot ce trebuia să faci era să mă livrezi lui și tu și am fi terminat?”

Gura mea se usucă la vederea flăcării nesăbuite din ochii lui. „Ce ... de ce ...” Înghitesc și încerc din nou, urându-mi incapacitatea creierului de a forma propoziții coerente.

„Cuvintele pe care le căutați sunt,, când.,,, Unde.,,Cum.”

Deschid gura, dar nu apar cuvinte. Nu pot decât să privesc cum un deget mare se îndreaptă peste pielea mea, mângâierea leneșă care-i arăta privirea frenetică din ochi.

„Când” este chiar dracului acum. Lăsăm această gaură de rahat în următoarele cinci minute. „Unde” este oriunde am hotărât bine. „Cum” este și alegerea mea, deși ar trebui să știți că prima dată va fi probabil cu voi în genunchi. Să-mi iau o femeie din spate este cel mai sigur și mai satisfăcător mod de a pleca. Și nu-mi este rușine să spun, trebuie să plec destul de curând.”

Inima îmi scade în stomac, chiar și ca rachetele de temperatură. "Axel-"

Dă din cap aprobator, cu capul căzând pentru a adulmeca curba umărului meu. „Asta e, iubito. Continuați să-mi spuneți numele în acea voce mică îngrozită. Chiar dacă este la fel de fals ca dracu, vă garantez că mă va face mereu tare.” El persistă, chiar vârful nasului îmi peria lobul urechii în timp ce mă inspiră.

Mă înfioresc tremurul care se încolățește de la vârful și invoc fiecare uncie de forță în corzile mele vocale. „Nu plec cu tine. Nu pot. I *nu va*”.

Fiecare celulă din corpul său pare să se înclește cu furie rigidă. Nu pot ceda terorii mele, deoarece ceea ce Finnan i-ar putea face mamei mele dacă plec fără permisiunea lui este și mai îngrozitor.

„Mă înțelegeți greșit, dragă. Aceasta nu este o negociere. Am făcut deja asta. Tu ești premiul meu. Deci, vedeți, nu există nicio cale de a pleca aici fără voi.”

Șocul lovește fundul stâncii și sări cu greu, stârnind furie pură. „Ei bine, este prea al naibii de rău. Nu dau naiba zburătoare ce ai fost de acord cu tatăl tău. Nu părăsesc această casă.” Nu atunci când înseamnă să lăsați soarta vieții precare în mâinile lui Finnan.

Ochii lui Axel se transformă în chipsuri de gheață. „Există ceva pe care Finnan îl dorește mai mult decât orice. Chiar mai mult decât tine. Am puterea să-i dau. În schimbul tău.” Privirea lui îmi scade pe coaste,

cu pieptul ridicându-se pe o inhalare furioasă. „Cum crezi că se va juca dacă plec de aici *singur* „Râde cu o voce care abia este umană?

Creierul meu se zvâcnește în alarmă frenetică. Până la urmă tot ce pot face este să apelez la monstru înaintea mea. "Te rog..."

Dacă este ceva, asta trage fiara mai aproape de margine. Genunchii îmi scad. Cealaltă mână îmi strânge brațul, mă ține până la siguranța aprinsă care îi flăcă în ochi. „Încercați pentru el încă o dată”, mă îndrăznește.

Îmi scutur repede capul. Nu pot să o părăsesc pe mama. Nu pot avea încredere că Finnan nu va opri mașinile care o mențin în viață în momentul în care spatele meu va fi întors. „Nu-l cerșesc. Mă rog *tu* “!

Un mușchi sare în obrazul lui în timp ce mă privește. „Spune-mi de ce vrei să rămâi atât de prost. Spune-mi ce are peste tine.”

Deci Axel o poate găsi pe mama mea și poate termina ce a început? "Nu.”

Privirea lui îngheață. „Atunci încetează să pledezi. Pot fi și alte motive pe care aleg să le fac. A pleca de aici fără tine nu este unul dintre ei.”

Mâinile lui se ridică până la umeri, amprenta, marcându-mă, încercând să schimb ceea ce nu poate fi schimbat.

Dar, în ciuda faptului că cunoștințele îmi ard în inimă, corpul meu răspunde mângâierii. Sfarcurile deja strânse se încordează mai departe, sânii mei crescând grei pe măsură ce focul lichid se întinde între picioare. Corpul meu s-a încălzit în momentul în care l-am văzut în cameră. Acum, cu mâinile pe mine, mirosul său de pământ și condimente mă înglobează, păsărică mă umflă, șmecherul ei saturându-mă.

Ochii cenușii ascuțiți îmi urmăresc corpul, absorbind schimbarea. Buzele lui pline se despart, respirația lui un pantalon ușor în timp ce mâinile lui îmi coboară în gât. Degetele lungi îmi urmăresc gulerul, golul în care îmi curge inima. Valea dintre sânii mei.

Apoi, ca și cum nu se poate abține, o mână îmi vorbește în păr, ținându-mă nemișcată, în timp ce cealaltă îmi cupă sânul. Genunchi. Îmi învață sfârscul cu o lipsă distinctă de blândețe.

Zguduitorul meu adânc și neajutorat îi scoate un sunet feroce din gât. "La dracu..„Respirația lui caldă se spală pe fața mea ridicată. „Ați completat în toate locurile potrivite. O să mă bucur să-mi iau fiecare centimetru. O să savurez să recuperez ceea ce a fost odată al meu. Apoi o să te întorc la el, rupt dincolo de reparații.”

Schița clinică a ceea ce intenționează să-mi facă îmi îngheață inima. Suficient pentru a opri frica înfiorătoare. Suficient ca să-l pot privi drept în ochi.

„Nu ți-am aparținut niciodată..„Oricum, nu este această versiune a Axel. Eu aparțin doar băiatului pe care l-am crezut cândva. Băiatul care a fost vreodată real în imaginația mea.

"Poate nu. Dar tu te-ai dat mai întâi. Am fost primul om care a umplut acea pizdă mică, care a intrat în tine, te-a urmărit cu pumnul în toată ziua, cu ochii visători cu sperma mea din interiorul tău. Asta îmi dă drepturi, iubito, indiferent dacă îți place sau nu.”

„Ei bine, vei fi foarte dezamăgit dacă vei conta pe mine că sunt din nou visător.“

„Visele sunt pentru funduri. Prefer mult realitatea de a auzi că îmi urlă numele în timp ce pledați pentru milă. Mila pe care nu o vei primi. Până nu te-am futut până nu poți să te ridici drept. Asta este și realitatea ta cea nouă. Accepta.“

Mintea mea se învâрте cu cuvintele sale și situația din care nu pot să-mi dau seama imediat. Un minut bifează. Două.

Alegerile mele sunt inexistente. Deocamdata.

El urmărește lupta ieșind din mine cu o satisfacție sumbră. Dându-mi sânul o ultimă apăsare, mă eliberează. „Plecăm.“

Aruncă un ochi peste cameră și se învâрте înapoi la mine, maxilarul încleștat, cadrul lui plin de electricitate. „Și nu veți aduce nimic pe care vi l-a oferit. Nici măcar o periuță de dinți.“

Am sforăit. „Vă așteptați să ies dezbrăcată?“

El îngheață o clipă, ochii îngust. În clipa următoare, își ridică din umeri geaca de piele, o aruncă pe podea și își trage tricoul peste cap.

Afișarea neașteptată a pieptului cizelat, fără păr, a abs-urilor rupte și a pielii aurii îmi umple viziunea. Respirația mea se scurtează, dar vederea nu este nimic în comparație cu ceea ce îmi vede tatuajele. Un design elaborat este un amestec fascinant de cuvinte și simboluri, unele celtice, altele japoneze. Ele curg din coasta stângă, în sus și în jurul spatelui și peste umeri. În jurul burticii sale se află un simbol perfect al yinului și yangului înconjurat de flăcări vicioase. Pe brațul său drept musculos, patru litere vrăjesc *Trăi* de sus în jos. În stânga lui, aceleași litere de jos în sus, *rău*.

Maxilarul îmi scade, iar mâinile îmi zboară afară pentru a mă îndrepta de ușa băii. Fiecare promisiune a specimenului fizic pe care avea să-l devină era acolo în adolescența sa târzie. Dar încă nu sunt aproape nicăieri pregătit pentru magnificul produs final. De pe vârful părului dezgolit până la cizmele ucigăse care-și strâng picioarele, sunt neputincios împotriva puterii lui.

Așa că mă uit. Defileu până îmi urlă plămânii pentru a respira.

Auto-conservarea începe și știu că nu pot urmări acea perfecțiune uimitoare fără să ardă spontan, așa că îmi mut privirea spre tricoul pe care mi-l ține. Trebuie să arăt fără creier pentru că scutură țesătura la mine. „Puneți asta.“

„Nu poți fi serios. Nu pot ieși așa.“

El îmi ia mâna și bagă materialul în ea. "Tu poti. Tu vei. Este alegerea dintre cămașa mea sau tu ești dezbrăcat.“

„Dragă Doamne, ești nebun.“

Nu ridică din umeri. Sau râde. El se uită la mine, o lumină ciudată în ochii lui. „Da, sunt“, spune el pur și simplu.

Nu sunt sigur ce să fac din asta. Nu sunt sigur ce să facem din ceea ce s-a întâmplat aici în ultimele cincisprezece minute.

Mâinile tremurând dincolo de capacitatea mea de a le controla, îmi trag tricoul peste cap. Imediat, sunt copleșit de mirosul lui. Sus aproape și personal, mă înec în condimentul cald al lui. Bumbacul alunecă peste sânii mei sensibili, provocând un alt zgomot care trage direct la păsărică.

Săpându-mi repede brațele prin găuri, trag cămașa în jos. Mi se încadrează în genunchi, o acoperire respectabilă nu a fost pentru faptul că totul despre asta este nenorocit. Mai ales lumina din ochii lui Axel în timp ce își trage privirea asupra mea.

Respirația îmi sugrumă din nou, simțurile mi-au pus în evidență ceea ce va face în continuare.

Se apleacă și își scoate geaca. Îmi forțez privirea din mușchii lui ondulați în timp ce ridică din nou în ea și o fermoare la jumătatea pieptului.

Dragă rai, dacă este ceva, pare și mai puternic.

Disperat să scap de nebunia care îmi trece prin mine, încep să merg spre dressingul meu.

„Unde dracu crezi că te duci?”

„Am nevoie de pantofi, Axel.”

“Nu. Unu. La naiba. Lucru.”

S-a îndreptat spre ușă, el o deschide și se uită cu atenție la mine.

Pot face fără pantofi. Destul de absurd. Dar există numere de telefon vitale pe care nu le pot lăsa. “Vă rog. Poșeta mea. Telefonul meu.”

Tensiunea îi sfâșie maxilarul. „Puteți aduce telefonul, dar acesta este. Nu veți avea nevoie de poșetă.”

Este un butoi de pulbere gata să explodeze. Mă grăbesc pe noptiera mea și îmi sap telefonul din poșetă în timp ce el periează și îmi cataloghează fiecare mișcare.

Deoarece pot conta pe degetele unei mâini lucrurile care înseamnă un al naibii pentru mine în această cameră, picioarele mele nu se târăsc la ieșire.

El trântește ușa suficient de tare pentru a trezi morții. Degetele lui îmi înconjoară încheietura și sunt propulsat pe hol până la scări.

Când suntem la jumătatea drumului, Finnan apare în partea de jos a scărilor. Deși nu-și rupe pasul, Axel se mișcă în fața mea, volumul său aproape că îmi întunecă viziunea asupra lui Finnan.

„Am venit să-ți doresc Godspeed. Dar, de asemenea, să vă spun că sunteți bineveniți aici oricând doriți. *Ambii* din tine.”

Ajungem la ultimul pas, iar Axel își așează corpul direct în fața mea. „Nu ar fi trebuit să vă deranjați”, se blochează el. „Leși din calea mea sau voi fi fericit să te ajut.”

Finnan se îndepărtează cu un zâmbet. Una pe care nu am mai văzut-o de ceva vreme. Unul care spune că puterea sa a fost restabilită. Inima mea se cutremură de ceea ce înseamnă pentru mine. Când Axel face piese pentru ușa, mă lasă liber să sondez mai adânc în expresia lui Finnan.

Ce mă va costa să plec aici diseară cu Axel?

Întrebarea îmi arde limba, dar nu îndrăznesc să întreb. Nu în fața bărbatului responsabil de a-mi pune mama acolo unde este. Finnan se uită înapoi la mine, oferindu-mi nimic în timp ce zâmbetul lui crește.

Deschid gura, pregătit să mă condamn singura întrebând, nu, *pledand*, pentru mama mea. "Finnan-?"

O mână îmi surprinde ceapa și spațiul meu personal este din nou umplut cu Axel. „Nu-i vorbi. Și oprește-te *dracului* privindul!” El şuieră cu foc și gheață.

Mâna lui rămâne pe mine până ajungem la ușa deschisă din față. Apoi mă mătura curat de pe picioare într-o mișcare lină. Brațele puternice mă țin strâns de corpul său fără efort, ca și cum nu cântăresc nimic, în timp ce el merge repede pe trepte. Când ne apropiem de mașina lui, ușa alunecă în sus. El mă pune pe scaun, îmi bagă în centură și trănțește ușa înapoi. Rotunjește gluga ca și cum diavolul însuși i se smulge călcâiele.

Două secunde mai târziu, Axel Rutherford accelerează pe aleea. Îndepărtându-mă de o închisoare infernală în alta.

Capitolul paisprezece

CONDUCERE INDECENTA

Ora de pe liniuță citește 3:47 a.m.

Patruzeci și două de minute de când am fost trecut de la un captor la altul. În cea mai mare parte a timpului, Axel nu a vorbit. Afară, peisajul trece prin întunericul prăpădit. S-a lipit de I-95 când am plecat din Greenwich până acum cinci minute, când a ieșit de pe autostradă. Acum, doar cu proprietatea ocazională care clipește, habar n-am unde suntem.

Tricoul lui îmi acoperă coapsele și genunchii, dar picioarele și picioarele goale îmi amintesc de starea mea cu adevărat vulnerabilă. Îmi strâng telefonul mai strâns între mâini. Este singura mea legătură cu medicii mamei mele. Singurul meu mijloc de ajutor ar trebui să am nevoie.

Ideea este de râs. Am telefonul doar pentru că Axel își dorește, dar sunt încă recunoscător. Imaginile corpului meu care se găsesc într-o pădure care purta tricoul sau cerul interzis, nimic, nu-mi luminează prin minte.

Mă uit în jur și nu văd altceva decât copaci întunecați care trec prin trecut. Un fior curge prin mine.

„Nu ți-e frig”, afirmă el de lângă mine, atrăgându-mi atenția asupra lui.

Mâna care controlează roata este relaxată acum, celălalt braț propulsat împotriva ușii. Este mult mai puțin încordat decât a fost când am părăsit Greenwich, dar nu mă păcălesc să cred că totul este calm.

În schimb, mă concentrez asupra declarației sale. „Nu mi-e frig.” Scaunul moale cu unt este cald, temperatura din mașina sport este plăcut ambientală.

„Atunci trebuie să tremuri din alt motiv.”

Afirmația, cu voce blândă, ține totuși oțel și cere un răspuns.

Nu primește conținutul celei mai întunecate frici a mea. „Nu în fiecare zi sunt răpit din casa mea și aruncat într-o mașină purtând altceva decât un tricou împrumutat. Mi se permite un fel de reacție, nu-i așa??”

Gura îi răsuțește pentru o nanosecundă. „Tricoul este al tău de păstrat.”

„Și răpirea? Vom aborda asta?”

„Ce trebuie să abordăm? Ești a mea acum. Sfârșitul poveștii.”

"Axel-"

„Și dacă te uiți la telefonul ăsta încă o dată, iese pe fereastra nenorocită. Tu chiar *gânde* despre chemarea lui, te voi zdrobi atât de tare încât vei înceta să mai existe. Este înțeles?”

Cuvintele stricte mă jefuiesc de respirație. De data aceasta, zguduirea mea provine din frică, mai degrabă decât din conjurarea macabră a creierului meu.

„Răspunde-mă, Cleo. Și de dragul meu, încetează să tremure!”

"Da. Înțeleg. Vocea mea este puțin mai mult decât o șoaptă.

Simt privirea lui înclinată spre mine. Sonda-mă.

„Motherfucker!” El înfășoară mașina pe un drum întunecat și alimentează gazul timp de o jumătate de milă înainte de a frâna brusc înainte de un semicerc de arbori de arțar roșu. „Ce dracu e cu tine?” cere după ce ucide motorul.

Privesc frenetic în jurul meu. Suntem singuri, fără alte semne de viață. „De ce ne-am oprit? Unde suntem?”

Ochii cenușii îngustați se schimbă de pe față suficient de mult pentru a înjunghia un deget în mijlocul navigației prin satelit a mașinii. Pinul de pe hartă mărește. Ne aflăm la marginea unui parc din apropiere de New Rochelle.

„Cleo?”

Îmi scutur capul, mâna încleștată strâns în jurul telefonului. „Nimic nu este în neregulă. Putem ... putem merge te rog?”

Crescând, el îmi smulge telefonul din mână și îl aruncă în spate. „Nu până nu primesc câteva răspunsuri.”

„Ți-am spus, nu e nimic rău”

„Ce dracu îți dă că niciun alt om nu poate, Cleo?” Întrebarea se aruncă de la el ca o rachetă, direct în pieptul meu. „Ce este atât de nenorocit de special pentru el, încât ți-ar face asta”, apucă tivul tricoului și îl aruncă până la coaste, „și tot rămâi?”

Nu știi că mama ta a supraviețuit. În ceea ce îl privește, a terminat treaba în noaptea aceea. Dacă aveți creiere în capul vostru, păstrați-vă asta.

Cuvintele lui Finnan îmi sfâșie mintea.

„Ceva ce nu îmi poți da niciodată.”

Ochii ascuțiți de scalpel se rup în mine, întregul său corp s-a lăsat din nou de tensiune letală. „Și ce este asta?”, întreabă el. În vocea lui există o notă ciudată pe care, de la orice alt bărbat, aș atribui-o vulnerabilității.

Axel Rutherford este incapabil de acea stare de a fi. La fel, am mâna superioară aici. O dată, am ceva ce pare să-și dorească. Ceva ce nu intenționez să-i ofer.

Îmi permit un zâmbet lent și misterios să-mi curbe buzele. „De ce să vă spun? Parcă crezi că ai toată puterea aici. Acesta este secretul meu de păstrat. Dar ia-mi cuvântul pentru asta. Poti *nu* dă-mi ce poate.”

Creșterea mutată a unui prădător de încărcare umple spațiul întunecat cu o secundă înainte de a se arunca. Centura mea de siguranță este biciuită din corpul meu și mă scoate din scaun. În momentul în care sunt împrăștiat în poală, degetele îmi strâng părul.

El îmi aduce fața în sus. Mă ține acolo, nas în nas, în timp ce respirațiile lui dure se spală pe față. În timp ce îmi arată nebunia răscolitoare care îi tremură prin ochi. „Poate că nu, iubito. Dar îți voi da un întreg *dracului* mult mai mult.”

Buzele calde și ferme se înclină peste ale mele. Furia. Foame. Pofa de calitate nucleară se hrănește în sărut cu mult înainte ca limba lui să ceară intrarea. Odată ce îl primește, se ramifică mai adânc, trecând pe volatilitatea volatilă la un nivel cu totul nou.

Este nevoie de un minut pentru a realiza stânca la care mă agăț în această furtună nebună este umerii lui, că chiar refugiul meu este și distrugerea mea.

Încerc să scormonesc liber. Mânerul lui se strânge până când scalpul meu se furnică. „*Stau. La dracu. Încă* „Cuvintele sunt zdrobite pe buzele noastre ochiuri, puțin mai mult decât un zgomot din piept.

Ar trebui să ascult avertismentul. Dar mintea mea este în cădere liberă, întunericul atât în interior cât și în exterior îmi umflă temerile până la dimensiuni de neconceput. Folosind umerii lui ca pârghie, mă trag înapoi. Gurile noastre se despart cu o aspirație puternică și nepoliticoasă care, absurd, conduce nevoia carnală drept între coapse.

„Nu”, reușesc, chiar în timp ce corpul îmi țipă *da*.

Monstrul meu nebun doar rânjește. „Nu trebuie să-mi spui nu, dragă. Nu când pot mirosi deja cât de rău mă vrei.”

Gura lui recapătă mina, limba și dinții care oferă plăcere atât de concentrată încât frica mea începe să se topească. Alte gânduri se încurcă.

Este atât de bun la asta.

Cum?

Cine?

Unde?

Când?

Un volt vicios de disconfort îmi trece prin mine chiar și când feromonii lui mă bombardează. *Ce naiba...*

Reamintind mica mișcare nebună care l-a pus în aer în apartamentul lui, i-am înfipt gura. El tresări sub mine, rupând sărutul pentru a-mi privi adânc în ochi.

„Există mica mea bombă de cireș. *Din nou* ,” el mârâie.

Mă scufund înapoi, mâinile care i-au împins umerii în urmă cu un minut răsucindu-se în piele, pliându-se în păr la ceafă.

O mână mă apucă de șold, încercând să mă situeze mai ferm în poala lui. Capul îmi bate acoperișul, iar fundul lovește volanul. Sunt încă lateral, partea superioară a șoldului meu leagă monstruoasa erecție care-și tentează pantalonii.

"La naiba." Apătă un buton și ușa lui se ridică în aer. El iese din mașină cu mine încă în brațe. Îndreptându-se, el doar se uită la mine. În noaptea liniștită, întunecată, singurul sunet este respirația noastră zdrențuită și scurgerea creaturilor forestiere. În aer, mirosul de arțar se amestecă cu condiment pământesc și un motor bine uleiat.

Stând în jurul meu, mă așează deasupra acoperișului jos. O briză plină de șoaptă îmi șoptește în timp ce gluga mașinii scumpe îmi încălzește fundul.

În jurul meu, umbre. „Ce ... ce faci?”

O mână fermă mă împinge înapoi pe capotă și mă ține jos. Strălucirea ambientală care se varsă din interiorul mașinii aruncă suficientă lumină pentru a vedea foamea chel pe fața lui și hulk-ul amenințător al corpului său.

Mi-a sărit inima în gât. „Axel ...”

Mâna lui liberă îmi trece corpul de la umăr până la coapsă, cufundându-mi sânul pe parcurs. Un fior neputincios de poftă trage prin mine.

„Aveam de gând să aștept până ne vom întoarce la New York. Dar atunci ai decis să mergi mai departe și să te futi cu mintea mea. Nu-i așa, dragă?” Mâna lui se strecoară sub tricou pentru a-mi strânge coapsa superioară. Degetele lui conduc un cerc leneș la centimetri de miezul meu arzător.

Senzația mi se strecoară. Întunecat și carnal și atât de puternic încât nu pot decât să scutur din cap.

Ochii străpunși m-au fixat, îmi trage piciorul încet, inexorabil, peste un umăr. Tricoul îmi cade în talie, expunându-mi jumătatea inferioară unei nopți de vară și privirea unui monstru.

"Stai."

De data asta am ascultat avertismentul. El mă apucă de celălalt picior și îl aruncă peste umăr. Mâinile lui îmi captează talia, degetele lui săpându-mi în hipbone. Acțiunea face ca șoldurile mele să tremure în sus, oferindu-mi mirosul și sexul. Se uită în jos, cu buzele despărțite într-un pantalon dur.

„O să-mi bărbieresc fiecare păr de pe păsărică. Măine, „se apucă. „Chiar înainte să-ți mănânc din nou pizda chel. Atunci vei petrece fiecare moment în care ești cu mine fără chiloți. Vreau ca această păsărică să fie disponibilă de fiecare dată când starea de spirit mă ia.”

Un sunet strangulat de nevoi brute îmi izbucnește din piept. Mâinile mele alunecă deasupra mașinii elegante, zburând inutil cu nimic de care să mă țin. Îi privesc capul coborând. Încet. Tortur.

Apoi suflă ușor asupra sexului meu. Senzația este atât de neașteptată, atât de intens palpitantă încât întregul meu corp se cutremură. Înainte ca capătul cozii să-mi moară tremurul, limba lui se strecoară spre mine.

Bold. Posesiv. Complet-on.

Sărutul larg mă devorează de la gaură la fanta, apoi limba lui ascuțită se aruncă cu expertiză de topire a minții asupra clitorisului meu. Apoi repetă acțiunea.

Senzația mă deschide larg. "Oh... Oh ..."

Mâinile lui îmi lasă talia, alunecând sub corpul meu pentru a-mi ridica fundul de pe acoperiș. El mă ține fără efort, cu degetele alunecate de o parte și de alta a pizdei mele pentru a mă despărți.

El adâncește sărutul, mă savurează atât de amănunțit, nu pot opri gemetele care îmi izbucnesc din gât. Corpul meu, neobișnuit de plăcere la un nivel atât de intens, se înfășoară cu anticipare acută, deoarece Axel continuă să mă placă cu decadență neîngrădită.

Când umezeala pre-orgasm îmi taie corpul, îl simt încordat o secundă înainte ca un zguduitor să se strecoare prin el.

„*La dracu!* „Blestemul îi este sfâșiat din gât. Dacă ar avea suflet, mi-aș imagina că provine și de acolo.

Mișcările lui cresc mai feroase, gura și nasul îngropate adânc, mirosind și aruncând fiecare picătură de plăcere de la mine. Nodul din pelvisul meu se înfășoară mai tare, spatele îmi arcuie de pe acoperiș și sunt gata să detonez. "Oh Doamne!"

Capul lui se smulge.

„Cleo., „Numele meu este o scoarță ascuțită. Îmi ridic capul greu de pe acoperiș. "Privește-mă. Nu-ți scoate ochii de la mine pentru o secundă când vii."

„Eu ... bine ... te rog ... Axel."

"Asta e corect. Nu spui nimic... *țipăt* nimic altceva decât numele meu."

"Da. Nu te opri. *Vă rugăm să nu vă opriți* ".

Mă linge din nou, gemu adânc în timp ce îmi sugă toată păsărică în gură. „*lisus* , ai gust ... dracu."

Graba și urletul se construiesc până la un punct de rupere. Știu că voi fi pentru totdeauna blestemat de plăcerea pe care o iau de la monstrul care mi-a stricat viața. Dar nu pot să cred, nu pot funcționa dincolo de fericirea care mă afectează.

Ochii lui mă fixează, absorbind fiecare răsucire și tremură, gâfâie și gemete.

„Axel., „Nu este un țipăt, ci o șoaptă.

„La naiba să mi-o dai. Tot."

"Oh ... Oh .. *Axel* „Cel mai profund, mai întunecat și mai cap de orgasm se rostogolește prin mine, cântându-mă din cap până în picioare. Membrele îmi tremură ca niște marionete, coapsele strângând fâlcile captorului meu psihopat.

„Da ... dracu sfânt., „Limba lui se grăbește împotriva mea, rămânând fidel cuvântului său și ridicând tot ce am de dat. Când privirea lui scade din a mea, mă întorc pe acoperiș. Nu sunt sigur dacă stelele de deasupra mea sunt adevăratul lucru sau un produs secundar al fericirii mele.

Trece un minut. Două. În cele din urmă își urmărește buzele de-a lungul unei coapse interioare, apoi de cealaltă.

Măinile lui îmi părăsesc corpul și îi aud fermoarul coborând. Privirea mea scade în timp ce geaca lui se desprinde și este aruncată pe capotă. Corpul său rupt și supratela este expus și încadrat împotriva copacilor umbriți.

"Rândul meu."

Capitolul Cincisprezece

P SAU A

Oh Doamne .

Îmi spun că nu există nicio modalitate de a opri acest lucru. Că sunt prins între stânca unui tată fără milă și locul greu al unui fiu demon. Dar o parte din mine se răzvrățește împotriva acelei nenorociri complete. Partea din mine care amintește de aspectul lui Axel de angoasă când mi-a văzut vânătăile mai devreme. Măinile lui blânde în timp ce tindea spre coastele mele.

Urăsc amintirea. Nu vreau să explorez vocea minusculă care spune că se va opri dacă spun nu. Deoarece probabilitatea este mare că, dacă se întâmplă asta, soarta mea se va agrava. Inima mea se grăbește să îmbrățișeze acel raționament. Pentru că, având în vedere alegerea dintre un diavol și altul, cu siguranță diavolul care își face timp să atragă plăcerea din corpul meu înainte de a-l lua este mai bun decât cel care folosește violența?

Îmi scutur capul, strigând vocile disidente din cap. Știu ce parte câștigă. Partea care mă are deja gâfâind deasupra mașinii sale ca o cățea de căldură.

O clapă a centurii sale, apoi sunetul distinct al unui alt fermoar coborând.

El îmi trage genunchii în sus și în afară, expunându-mă mai larg la aerul de noapte și la privirea lui. O clipă lungă, se uită în jos la mine, cu o mână împingându-și pantalonii și boxerii de pe șolduri.

Privesc în jos cum cocoșul lui izvorăște liber. Gura mea se usucă. Nu sunt sigur dacă timpul și distanța mi-au denaturat memoria, dar băiatul pe care îl cunoșteam și omul pe care îl privesc ar putea fi două ființe separate.

Pentru că acolo unde Axelul tinereții și al imaginației era serios impresionant, omul dinaintea mea este copleșitor de copleșitor.

Chiar și fără beneficiul unei iluminări adecvate, lungimea și grosimea lui declanșează o adâncime în burtă. În timp ce mă uit, apucă și își lovește cocoșul cu mâna stângă, încet, leneș de la rădăcină până la vârf. Picătura de pre-cum care se adună la coroana lui se prinde pe arătător și este răspândită de-a lungul lungimii sale pe o lovitură descendentă, lăsând partea inferioară a tije sale grele.

Cuvântul tatuat pe braț se sfâșie cu intenție în timp ce ochii cu glugă îmi urcă corpul pe față, mâna lui încă pompându-și pe îndelete cocoșul.

„Scoate cămașa”, ordonă el, cu vocea pulsând cu putere și nevoie.

Măinile mele sunt grele pe măsură ce mă mișc să mă supun. Cumva o scot, simt că alunecă pe capotă pentru a-i alătura jacheta de piele.

Complet expuse elementelor, sfârcurile mele se întăresc până la nuburi dureroase.

Buzele lui se despart, iar eu îi prind pe buza lui flămândă peste buza inferioară, în timp ce privirea îi prinde. „Cupă-mi țâțele alea”, apucă el. „Oferă-mi. Vreau să gust.”

Mâinile mele alunecă sub globurile grele, iar gemetul mă prinde de sub pază. O existență plină de frică și sângerare neîntreruptă nu lasă prea mult loc explorării propriului corp și abia pot

conține noile senzații care mă îneacă. Inima trântindu-mi coastele, mă strâng și îmi ridic sânii spre el.

El cade înainte, cu o mână împletită pe capotă în timp ce coboară capul. Limba lui se învâрте peste areola mea pentru secunde încărcate, fără minte, înainte de a-i suga vârful tare în gură. Puterea aspirației sale îi scobește obraji. În gura lui caldă, își trage limba de vârful sensibil, izgonindu-mă din mintea mea.

Când îmi imaginez că sunt pe cale să explodez, el își transferă atenția către celălalt vârf, repetă nebunia. Înainte și înapoi, îmi face ravagii în sâni. Gura, limba, dinții se ciocnesc pentru a mă înnebuni. Între picioare, șmecherul meu se intensifică, clitorisul meu urlând cu nevoia de atenție.

De parcă îl simte, cocoșul lui se năpustește împotriva mea. Înțelegerea se ridică sus. El este mare. Prea mare.

„Axel ... eu ...”

El dă drumul unui sfârc, își sărută drumul către celălalt vârf încordat. „Shh. Asta se întâmplă, iubito. Nu se întoarce acum.”

În ciuda promisiunii întunecate, el nu intră. În schimb, își alunecă lungimea largă prin crema mea de adunare. Venele înfundate care înconjoară partea inferioară a cocoșului său se bat peste clitorisul meu. De multe ori, până când simt că mizeria mea lichidă îmi acoperă fundul.

Atunci el trage înapoi o fracțiune, iar degetele mă găsesc. El îmi mângâie gaura timp de câteva secunde înainte ca un deget să alunece în canalul meu.

Mă apuc de senzația extraterestră în timp ce, deasupra mea, rezistența considerabilă pe care o întâlnește produce un şuier vicios.

„*Al naibii de Hristos* , ești mai strâns decât un tambur nenorocit.” El scoate și se împinge înapoi.

Respirația îmi sugrumă în gât și ochii încep să se rostogolească.

„Ochii pe mine”, poruncește între dinții încheștați în timp ce trage înapoi.

Gaze noastre se blochează. Privesc foamea răpitoare. Control abia scurs. Și o întrebare viitoare la care nu vreau să răspund.

El mă înnebunește cu intenție cu o singură minte, cu ochii care îmi consumă fiecare reacție. Gura lui se întoarce la sânul meu, limba lui trântindu-mi rău sfarcurile în timp ce adaugă un deget și încearcă să le alunece pe amândouă în mine.

Corpul meu tresări la presiune.

"Stai nemișcat."

Înghițesc o doză proaspătă de trepidare. „Eu ... nu pot.”

Încearcă din nou. Slickness-ul meu îi ușurează drumul, dar presiunea îmi bate respirația.

Dragă rai, dacă nu poate intra în mine cu degetele, cum de pe pământ o să-i iau cocoșul?

De parcă aude gândul meu sălbatic, el înjură din nou. „ *Sa nu te fut* nu e o opțiune, Cleo. Deci trebuie să încetați să vă întindeți.” Busca de frustrare din vocea lui îmi spune că ajunge la marginea rezistenței sale.

Degetele lui se mișcă din nou. Adânc. Mai adânc. Își răsucesc cifrele și lovește în sus. Electricitatea mă îndepărtează de gleznă la templu, iar mâinile îmi cad de sâni.

O strălucire nesăbuită îi intră în ochi în timp ce repetă acțiunea. Strigătul meu uluit precede o senzație grăbită care se simte ca un orgasm. Dar nu.

„ *Nenorocitul* , ai făcut doar *Gush* „Vocea lui este sugrumată, nările i se stingeau mai mult decât le-am văzut vreodată?

O căldură diferită îmi înghite fața. „Nu ... nu știu. Nu am ... niciodată ”

"Tu ai *nu* „Ochii rabiți sapă în mine, cerând adevărul?

Îmi scutur imediat capul, strigându-mă când simt că lichidul se răspândește. "Nu. Îmi pare rău, șoptesc.

Un râs aspru, incredibil, se lătra de el. „Te naiba *îmi pare rău* “?

"Vă rog.. *Argh* “!

O răsucire vicleană a degetelor și a electricității se strecoară din nou, punându-mă la foc. Butoaiele de grabă prin pelvisul meu din nou. Înmoaie degetele.

„Iisus Hristos.” Ochii lui se strâng închise o secundă înainte ca capul lui să cadă între sâni mei. Corpul său se extinde pe respirații dure și agitate.

Ce se întâmplă? „Axel?”

Sunetul pe care îl scoate în timp ce ridică capul este un animal sălbatic pur, privirea în ochii lui frenetică în timp ce fiara lui se ridică. Mâinile dure se agăță sub genunchi și îmi strâng șoldurile pentru a mă trage până la marginea acoperișului. Cu fundul atârnat deasupra marginii, își sprijină cocoșul din oțel împotriva mea.

„Îmi pare rău, dragă. Acest lucru va face rău.” Scuzele sunt cuplate în intenție brută și de neclintit.

Chiar și cu o duzină de armate, știu că nu voi putea să-l opresc. Vocea strigătoare din interior batjocorește încercarea mea slabă de a nega că vreau și asta.

Capul lui lat se împinge în mine, cu mâinile care mă duc în jos pentru a-l primi. Durerea se strecoară prin plăcere, fier-fierbinte și înăbușirea coloanei vertebrale. Țipetele mele se strecoară noaptea.

"La dracu!”

Capul îmi tresări dintr-o parte în alta și arunc mâinile care se împletesc. - Nu, Axel. Nu pot.”

El îngheață, respirații puternice rupându-i din gât. Apoi se apleacă înainte până când buzele noastre sunt la un centimetru una de alta, ochii ne-au topit. „O să mă iei, Cleo. Chiar aici. Vă las alegerea dacă rămân în păsărică sau vă iau fundul. Dar într-un fel sau altul, vin în interiorul tău.”

Înainte să pot răspunde, mă sărută. Adânc, carnal. Topirea minții. Șoldurile lui nu se mișcă, iar vârful cocoșului rămâne îngropat în mine. Măinile mele sunt împletite pe pieptul lui în timp ce sărutul adânc, încărcat erotic continuă.

Nu-mi amintesc să le poruncesc, dar mâinile mele se mișcă. Explorați mușchiul fierbinte și care se încolăcește. Gâtul lui puternic. Părul gros, mățos la nivelul lui. Abia mă pot gândi când își sărută drumul de-a lungul maxilarului, în gât și până la ureche.

"Pasarica.,,Voce profundă înfășurată cu excitare dură. „Sau fund.“

Ideea de toată acea putere neobosită din canalul meu din spate mă face să mă cutremur cu o emoție pe care nu o pot jura este o sută la sută de teroare. Păsărică deja întinsă se încleștă strâns în jurul lui, o undulare șocantă și lacomă începând adânc în interior.

Dintii lui se scufunz în curba umărului meu. Destul de greu pentru a lăsa o amprentă. „La naiba face asta din nou și toate pariurile sunt oprite”, avertizează el cu o zmeură guturală.

"Axel-"

"Pasarica. Sau fund.“

Desprinderea se intensifică, ajutată de clădirea foamei cu fiecare secundă. Un hohot îmi cade din buze. El o devorează cu propriile buze, apoi ridică capul pentru a mă străpunge cu ochii înverșunați.

Timpul meu s-a terminat. Nu sunt nicăieri aproape de gata să-l iau cu orice altă parte a corpului meu decât acolo unde este deja.

„P ... păsărică”, bâlbâie.

El bate cuvântul, sărutându-l direct din buzele mele.

Îmi țin respirația. Dar încă nu este mulțumit. Pentru că secunde se târăsc și nu se mișcă.

„Wh-ce?“

„Spune-l din nou, Cleo. Rugați-mă să-ți iau pizda.“

Ecourile trecutului stropesc prin mintea mea febrilă. Dar, unde cererea lui de cuvinte murdare era glazurată cu mirt când eram mici, fiecare atom al ființei sale este mortal serios acum.

Nu vreau să cerșesc. O parte din mine vrea să privească înapoi acest moment și să mă absolvesc de această nebunie.

Dar unde a domnit disconfortul, anticiparea murdară și foamea crudă se sparg, săpându-și ghearele vicioase. Când șoldurile mele se rostogolesc de acordul lor, șuie.

Brațele agățate sub genunchi mă întindeau mai larg. "Spune-o!"

"La naiba! Vreau să-mi futi păsărică ", am înțeles într-o grabă predată.

Durere înfășurată într-o plăcere de neuitat înfășurată în fulgere crude. Acesta este singurul mod în care pot descrie senzația de Axel arătând în mine.

Țipătul îmi clipește gâtul. Animalul său mormăie bestia. Așteaptă o mână de secunde pentru ca eu să mă adaptez la dimensiunea sa monstruoasă înainte de a se retrage și a se arunca înapoi în mine.

„Mamă dulce, te simți ireal”, gemu el printr-o zguduire.

Vreau să mărturisesc că da, mă simt ireal. Că nimic despre asta nu ar trebui să se simtă bine. În inima mea, știu că nu este. Deznădăjduirea care mi-a alimentat existența atât de mult timp nu a dispărut. Este doar îngropat sub tsunami-ul monumental al plăcerii care se rostogolește prin mine.

Imediat ce va termina, imediat ce îmi voi găsi din nou vocea și creierul, totul va fi bine. Pana atunci...

El mă înnebunește cu o expertiză sălbatică și rafinată, fiecare tracțiune care mă aruncă într-un plan superior de fericire. Corpul meu alunecă peste capotă până când capul meu atârână peste ușa șoferului. Cu un mârâit, mă trage înapoi până când fundul meu este din nou peste margine. El îmi încleștă fesele și mă ghidează asupra puterii neobosite a cocoșului său.

Prin ceața plăcerii, mă uit în jos și respirația îmi atrage vederea cocoșului alunecând în mine.

Sunetul strangulat pe care îl fac pare să-l pornească. Incredibil, el se îngroașă mai departe în mine. O mână alunecă între capotă și spatele inferior, ținându-mă nemișcat.

„Îți place asta, iubito? De parcă ai vedea păsărică strânsă care îmi devorează cocoșul? Îți place să mă vezi transpirând doar ca să-mi bag jumătate din cocoș în tine?”

Deși sexul a fost fenomenal, discuția murdară nu a apărut niciodată în cuplajul nostru pentru adolescenți, cu excepția acelei nopți în foisor, în noaptea în care am primit un gust al adevăratului Axel și am ales să-l ignor. Auzind cuvintele vulgare îi cad din buze, îmi este rușine de lovitura suplimentară de electricitate pe care o livrează corpului meu.

Îmi prind buza între dinți înainte de a exploda *da* scrâșnindu-mi gâtul.

„Nu o să răspund, nu?”, întreabă el după ce o duzină de pompe letale mă aruncă la margine.

„Urmărește-mă atunci. Urmărește-mă să fac asta, ca să nu poți să te plimbi mâine fără să mă simți în interiorul tău.”

El mă trage cu mâinile inferioare, urgente, care îmi scutură șoldurile pentru a-i satisface pătrunderea aspră.

„Axel!”, Mâinile mele care se înroșesc îi găsesc umerii. Unghiile mele săpate, disperate de ceva de care să stea în timp ce lumea mea începe să se dezintegreze în jurul meu. „O, Doamne ... vin ... vin!”

"Da.", Cuvântul unic este strigat prin dinți încleștați, orchestrarea sa rapidă cu piston a corpurilor noastre inferioare care ne rănesc cu viteza fulgerului spre ardere. Extazul izbucnește din mine într-un milion de scânteii de energie, trăgând din sufletul meu un țipăt nesfârșit.

Secunde mai târziu, el trânteste în mine, un gemet furios care-i smulge capacul de sub control. Căldura înflăcărată îmi vede părțile interioare în timp ce își trage materialul seminal în mine. Puternic. Fără sfârșit. Întregul său corp tremură odată cu eliberarea lui.

Sunt slab ca un pisoi nou-născut. Dar, evident, el deține exces de energie, deoarece îmi trage picioarele în jurul taliei, mă scoate din capotă, ne inversează poziția și mă înfășoară în brațele lui, păstrându-și cocoșul complet încorporat în mine.

Se apleacă înapoi de mașină, cu capul îngropat în gâtul meu. Îmi țin corpul petrecut pe pieptul lui.

Deasupra capetelor noastre, cerul începe să se lumineze. Păsările ciripesc, creaturi scormonesc prin tufisuri, care apar într-o nouă zi.

O secol trece fără cuvinte rostite înainte de a se îndrepta, ducându-mă cu el până unde i-am aruncat tricoul.

El mi-o înmânează, dând din cap spre mine pentru a o pune. Trag materialul care-și ține mirosul peste cap, în timp ce mâinile lui mă țin strâns de el și continuu să-l gâdilă în jurul lui. Încă în tăcere, ne plimbă spre partea pasagerului.

El ezită lângă ușă, cu ochii străpungându-i pe ai mei. Este ca și cum nu vrea să se descarce. Când o face în cele din urmă, amândoi suflăm gemetele.

El mă plasează pe scaunul meu fără ca picioarele mele să atingă pământul. El se ghemuiește lângă mine, iar efortul necesar pentru a nu privi sau a-și inspira în mod hungily corpul umed de transpirație îmi face ochii să udă. El îmi trage centura de siguranță pe corpul meu inutil de slab, apoi îmi trage o mulțime de păr în spatele urechii înainte să-mi sărute templul. „Uită-te la mine, iubito.”

Nu vreau. Vreau doar să închid ochii și mă voi întoarce într-un timp înainte ca McCarthys să-și imagineze că implicarea cu Rutherfords a fost o idee bună. Înainte de setea tatălui meu și a mamei mele *Mai Mult* ne-a dezrădăcinat din iadul mundan până la locul de joacă al diavolului.

Dar vocea lui joasă, corpul său, sângerează imuabil, autoritate sălbatică. Și deocamdată, sunt al lui.

Așa că întorc capul și privesc ochii bântuitori.

„Numele meu pe buzele tale, sperma mea în interiorul tău, în fiecare secundă din fiecare zi. Așa va fi pentru tine de aici înainte.”

Capitolul șaisprezece

PANTOFII ALTEI FEMEI

Nu mă poți ține pentru totdeauna, Axel.“

Pofta răcită. Scopul restaurat. Flacăra retributiei mi-a reapărut inima. Cuvintele cutremurătoare, dar controlate, nu provoacă un răspuns imediat. Nici nu se deranjează să închidă geaca de piele în care ridică din umeri. El stă, își trage cocoșul semi-tare înapoi în boxerii săi și se închide cu o compunere bolnavă.

Alunecând la volan, el învârtă motorul gât, puternic, execută o întoarcere perfectă în U și accelerează înapoi pe drumul pustiu. Corpul său acum slăbit și relaxat, își sprijină încheietura pe vârful roții.

„Nu te amăgi, iubito. Nu vreau pentru totdeauna. Ce vreau sunt răspunsurile. Răspunsuri pe care mi le vei da înainte de a se termina acest lucru.” Vocea lui începe de o asigurare arogantă.

„Sunteți foarte sigur despre asta.“

Ridică din umeri, o fantomă a unui zâmbet care îi șoptește peste gură. „Eram sigură că mă vei lăsa să-mi iau naiba când m-am întors pe acel drum. Și acum stai acolo, purtând o glazură tocmai bine înfăptuită în ochi și înroșită superb cu mirosul meu peste tot.“

Căldura îmi întinde gâtul. „Dacă răspunsurile sunt tot ce îți dorești, ar fi trebuit să spui asta și să ne scutim de mult timp.“

„Cred că tocmai am stabilit că răspunsurile nu sunt *toate* Eu vreau.“

După întunericul parcului, luminile strălucitoare ale autostrăzii mă orbesc o secundă, dar ochii îmi se reglează și mă uit la profilul bărbatului din spatele volanului.

„Poți avea orice femeie pe care o dorești, Axel. De ce eu? De ce să forțezi asta .. *lucru* pe mine?“

Întrebările par să-i dea o pauză. Sau poate că nu intenționează să răspundă. El schimbă benzile și pășește mai greu pe gaz, o nesocotire flagrantă a regulilor drumului ștampilate în fiecare schimbare a angrenajului.

Abia când traficul ușor îl obligă să se ușureze, îmi aruncă o privire strălucitoare. „Pe lângă faptul că mă faci la fel de tare ca o nenorocită de rock doar respirând în direcția mea, există câteva lucruri pe care trebuie să le ispășești.“

„Lucruri de genul?“

Un alt blithe ridică din umeri, în ciuda încheștării dure a maxilarului său și când vorbește, vocea lui este tare de granit. „Mica chestiune de opt ani din viața mea.“

Șocul îmi alimentează respirația din mine. "Ce?„Vocea mea este o strâmbă zdrențuită.

„Nu ești surd, dragă.“

M-am încruntat, întrebându-mă dacă nebunia care pare să ne câine ne-a adăugat în sfârșit creierul. "Cum...?" Ma opresc. Scutură-mi capul. *Regrupare* „Cum dracu ai ajuns la acea concluzie sălbatică și uimitoare.“?

"Foarte usor. Cu dovezi video irefutabile. Îl cunoști."

"Video...? „Un bloc de gheață se află în pieptul meu. Asta sună cam prea mult ca o versiune a iadului făcută de Finnan pentru a fi o coincidență. Deschid gura pentru a cere verificarea, apoi absorb întregul său răspuns. „Ce vrei să spui, îl cunosc pe unul?”"

Omul leneș care a alunecat la volan ca un prădător satinat a dispărut. În locul lui se află fiara înfiorătoare pe care o recunosc. „Știai micul său joc bolnav de filmare în fiecare moment Hallmark. Știați că înregistrează ceea ce a avut loc în biroul său în ziua în care a aruncat petrecerea pentru a-l convinge-Axel-cu-un-mic-greșit-bodily-harm pentru mine. Ce, ai uitat să oprești camera după ce ai terminat?"

Gheața se răspândește mai departe, amortindu-mă din cap până în picioare. „Doamne, crezi că mi-a plăcut să știu că ți se întâmplă acolo? Că l-am condamnat?"

Gura îi răsuțește într-un zâmbet macabru. „Încercați frumos, dragă."

"Axel-"

"Te-am vazut! Pe video, oferindu-mă să „ai grijă de mine.” „Vrei să-l recit cuvânt cu cuvânt pentru tine? Sau poate că preferați să o urmăriți din nou, cu floricele și un cocktail uriaș aruncat înăuntru?"

Sângele îmi scurge din cap, iar mâna pe care o ridic spre cap se agită incontrolabil. „A filmat asta?" *Sigur că a făcut-o* .

Un râs grăbit se lătra de el. „De asta vă îngrijorează? Că ai fost prins cu aparatul foto?"

Mă grăbesc să vorbesc înainte să pot gândi. „Axel, pot ..."

"Explica? Într-adevăr? Aveți o scuză pentru a vă lipi de cuvântul dvs. și pentru a-mi oferi un sanctuar fals de trei zile de pizda și simpatie înainte de a-l ajuta să mă trimită în West Point? „Vocea lui este un pumnal mortal înfășurat în catifea moale.

Deschid din nou gura, apoi îmi dau seama că nu, nu pot explica. Afirmând motivele pentru care voi aduce tot ceea ce lupt pentru un final brutal. „Eu ... nu voiam ca el să continue să facă asta ... asta pentru tine.” „Un adevăr parțial. În ciuda faptului că știa amplexarea sângelui său rece, vederea lui Axel a fost bătută la o pulpă încă rătăcită din partea mea care a insistat să rămână nevinovat.

Opri autostrada. Se oprește la o lumină roșie, ștampila mai puțin netedă pe frâne care atestă controlul său de mărunțire. Ochii culoarea chipsurilor de gheață înghețate o găsesc pe a mea în întuneric. - Ești un mincinos, Cleo."

Nu există nicio modalitate de a scăpa de rechizitoriul rece și chel. Dar nu pot să tac. „Ai prosperat în armată, naiba, ai excelat pozitiv. Poate că nu știu prea multe, dar știu că nu predau medalii dintr-un capriciu. Poate că nu ai vrut să mergi, dar până la urmă, a fost totul atât de rău?"

Șuierul lui zdrențuit îmi oprește respirația. Cunoștințele că am atins un nerv, poate unul atât de crud, este o grenadă vie, mă sparge o secundă prea târziu.

Un corn se aprinde în spatele nostru. Ochii lui nu se îndepărtează de mine și nici nu încearcă să se miște. Nu pentru alte zece secunde încărcate. În acele secunde, văd o mie de demoni urlând care îi sar prin ochi.

„Bătăile nu au fost nimic. Aș fi putut rezista de zece ori mai rău.” Mâna lui se ridică și două degete se jucăresc cu părul meu, răsucindu-se, netezit, tucking, toate în timp ce coarnele se aruncă și mașinile trec pe lângă noi, iar șoferii aruncă abuzul. „Dar tu ai folosit asta”, îmi urmărește buzele, atingerea lui șoptește moale, „și asta”, mâna lui scade în poală, se scufundă sub tricou pentru a-mi bate pizda, „pentru a schimba cursul vieții mele. Asta merită o socoteală, nu credeți?” Se retrage și pune calm mașina în mișcare.

De parcă nu mi-a arătat doar subfundarea psihopatiei sale. De parcă nu m-a lăsat să gâfâie.

„Axel ...” Mă opresc, mintea mea se aruncă în fața acelei nenorociri întâmplătoare. Îmi limpezesc gâtul, încerc să vorbesc. „Nu poți pune vina pentru ... toate acestea pe mine.”

„Nu, nu toate. Dar tu ești unul dintre colectivi, dragă. Toți ceilalți vor primi ceea ce le vine.”

Oh Doamne. „Ce înseamnă asta?”

Nu răspunde.

„Așa că spune-mi ce ai fi făcut dacă nu ai fi ... dacă armata nu ar fi ...”

„Mi-a bătut gâtul? E în regulă, poți să o spui.”

Doar că nu este în regulă. Nu printr-o lovitură lungă dacă mâinile încleștate strâns pe volan sunt o indicație.

„Același lucru pe care l-ai fi făcut, bănuiesc, dacă pofta de putere nu te-ar fi făcut să decizi că a fi curva lui Finnan a fost mai mult viteza ta; Mi-aș fi ales propria cale.”

Mă apuc. „Nu sunt curva lui.”

„Atunci ai făcut ceva cu acel grad de design interior pe care erai atât de obraznic să-l obții?”, Întreabă el.

Buzele mele sunt ferme, rușine și furie care îmi fierb părțile interioare. „Ți-ai fi găsit propria cale? Într-adevăr? Când voi doi sunteți forțați de același foc blestemat, puteți fi la fel de bine o singură persoană? Nu tocmai de aceea sunteți atât de intenționați să vă distrugeți reciproc? Deci nu poate exista decât unul care să-și asume toată puterea?”

Coapsele lui se îngheșuie în agresiuni latente, în timp ce navighează în traficul din New York dimineața devreme. „Nu sunt nimic ca el.”

Golul din inima mea spulberată mă batjocorește în timp ce stau acolo, știind că este *exact* ca tatăl său, în timp ce își dorea că nu era.

„Ai puterea de a face *asa de* mult, Axel. Și totuși aici suntem”, spun eu, vocea mea sângerând emoții pe care nu le pot provoca.

Aruncă mașina printr-o lumină chihlimbară, apoi transformă brusc o rampă într-un garaj subteran. El trage într-un slot privat și ucide motorul. Tăcerea înglobează mașina timp de secunde tensionate până se întoarce spre mine.

„Nu, dragă. Suntem aici pentru că *tu* avea puterea. Și ai ales să o abuzezi. Ai ales nenorocita de echipa gresita.”

Nu am ocazia să întreb despre ce putere vorbește, pentru că își scoate telefonul, conduce o conversație cu cineva numit B, apoi se închide. Își întoarce trupul incontestabil magnific spre mine. Chiar așezat, perfecțiunea cizelată a abs-urilor sale este afișată complet prin geaca deschisă. Gâtul rușinos care nu se mai răcește niciodată se lovește din nou între picioare. Îmi trag privirea departe, sperând că nu-l privesc va ajuta să-și diminueze efectul asupra mea.

Nu pot face nimic în legătură cu mirosul său intoxicant, care umple mașina. Așa că caut o distragere. Amintindu-mi telefonul, mă întorc și îl caut. Mașina este un două locuri cu foarte puțin spațiu în spatele scaunelor. Dar telefonul meu nu este nicăieri la vedere.

„În căutarea acestui lucru?”

Mă uit să-l găsesc înfundându-mi telefonul.

Îmi țin mâna. "Da. Pot să-l am?"

Îl bagă în buzunarul jachetei. "În timp util."

Am accelerat panica care se ridică. „Nu-mi poți reține telefonul de la mine, Axel.”

Ochii gri se îngustează cu intensitate ascuțită. „Pe cine suni la cinci dimineața?”

"Nimeni. Dar nu este ideea.”

„Nu-i așa? Imaginarea că ai vreo putere aici, nu va face decât să-ți aducă dezamăgire, iubito. Vă sfătuiesc să vă formați așteptările.”

„Nu mă învârt înainte de a vă oferi doar un fior ieftin”, mă retrag.

Un deget leneș îmi coboară obrazul, lăsând o cale de căldură. „Nu vă vindeți pe scurt. Nu acum. Nu atunci când am plătit un preț atât de greu pentru a vă avea din nou.”

"Ce ai plătit?"

El mă atinge pe nas. „Nu vă preocupați de asta. Știi doar că nimic din ceea ce îmi dai nu va fi considerat ieftin.”

Un suspin obosit izbucnește liber înainte să-l pot opri. "Axel-"

Clicul tocurilor îmi oprește răspunsul. Mă răsucesc pe scaunul meu pentru a vedea o figură familiară care se îndreaptă spre noi. Femeia care a aprobat cererea mea de a se alătura clubului Axel. Clubul care acordă indivizilor cele mai întunecate ispășiri fantastice pe o farfurie.

Când Finnan mi-a înmănat dosarul, eram prea deranjat să-l privesc. Nu i-am citit conținutul decât douăzeci și patru de ore mai târziu, când avertismentul său că trebuie să-mi intensific jocul *sau altceva* m-a obligat să. La început, depravarea din spatele conceptului mi-a transformat stomacul. Până la investigarea ulterioară mi-a atenuat concepțiile.

În primul rând, nimeni nu este obligat să facă nimic din ceea ce nu doresc.

În al doilea rând, nimic care riscă viața sau siguranța nu este permis.

În al treilea rând, toate actele care se îndreaptă spre neconvențional sunt efectuate într-un mediu supravegheat. Deși nu știam ce presupune asta, imaginația mea și-a oprit învârtirea sălbatică și disperată.

Sunt pe deplin conștient de cât de puține locuri scrupuloase decât funcționează Clubul de pedepse. Tatăl meu fusese proprietarul a două dintre acele cluburi când locuiam în Boston, înainte de a fi ademenit în Connecticut de Finnan Rutherford. Finnan i-a furnizat fete. Știu despre asta pentru că l-am auzit certându-se cu mama mea despre ce s-a întâmplat acolo. În cele din urmă, a vândut clubul când un client s-a strangulat accidental în timpul asfixierii autoerotice.

Centura mea de siguranță se desprinde, trăgându-mă înapoi în prezent. Privirea lui Axel se sprijină de mine, dar nu face nicio mișcare pentru a ieși. Când pașii se opresc lângă fereastra lui, el coboară geamul și ia geanta pe care i-o înmânează.

Ea se apleacă și îmi cercetează fața cu ochi verzi ascuțiți și inteligenți, care țin o notă de îngrijorare. Urmează să vorbească când sună telefonul. Săpând în buzunarul din spate al pantalonilor strâmți din piele, scoate un telefon elegant și pleacă.

Axel ajunge în geantă, scoate o haină și o aruncă în poală. "Pune-l."

Privesc hainele, un foc rebel care se aprinde în mine la gândul de a purta ceva care aparține unei alte femei. Femeia lui? "De ce?"

„Pentru că ne plimbăm printr-un club plin de funduri depravate și desperate. Corpul tău nu se va arăta pentru ca ei să se saliveze.”

Vreau să-l întreb de ce m-a adus aici, dar știu deja răspunsul. Aceasta trebuie să facă parte din pedeapsa mea. Lucrul ironic este că am setat mingea să se rostogolească.

Iau haina și ridic din umeri în ea.

În sfârșit iese afară și vine să-mi deschidă ușa. Observ celelalte lucruri pe care le ține. Cea mai înaltă pereche de pantofi dracu-mă pe care i-am văzut vreodată. Sunt piele neagră cu știfturi de argint cu aspect letal în spate.

Nu sunt atrăgătoare, dar focul din interiorul meu, care ia o tentă hotărâtă de verde, rampe mai mari. „Acestea sunt ...”

„Probabil cei mai inofensivi pantofi pe care îi deține B. Are dimensiunea ta, așa că ar trebui să se potrivească.” Se ghemuiește lângă ușa deschisă, așa cum a făcut-o în parc și întinde piciorul.

Respirația mea prinde în timp ce leagă o gleznă și alunecă pantoful apoi repetă acțiunea cu cealaltă. Deși casual, aproape blând, atingerea lui încă îmi trage picioarele până la miezul meu.

Încă mă lupt să trag aer în plămâni când se ridică la picioare și își ține mâna. O iau, luptă cu încă o dimensiune a sizzle care decurge din atingerea lui, ieșesc și mă străduiesc să nu se răstoarne în pantofii înalți din cer. El mă prinde în timp ce urc înainte, mă ține cu ambele mâini la talie.

"Esti bine?" se întreabă cu o sprânceană ridicată odată ce îmi recapătă picioarele.

Dau din cap, temporar incapabil să vorbesc, deoarece tocurile mele împrumutate mă ridică mai aproape de privirea lui aprigă și neobservantă. Și la această înălțime, gura lui plină, senzuală, este atât de tentantă, încât mintea mea se furnică sălbatic.

Înghetăm în loc, privirea mea pe gură, a lui pe a mea, timp de câteva secunde. Sau minute. Până când sunetul călcâielor agitate care se apropie mai mult spulbește standoff-ul încărcat erotic.

Măinile de la talie se mișcă. El fixează haina elegantă de vară cu un singur buton și, deși nu sunt încântat să port hainele altei femei, sunt recunoscător pentru coperta oferită.

"Haide..", Mâna lui o prinde pe a mea, iar el mă conduce la liftul de așteptare la douăzeci de metri distanță.

„-Nu! Nu este nimic de discutat. Stai dracu 'departe de mine. Sunt serios.“

Amândoi ne întoarcem în timp ce B se spânzură și se traversează pentru a ne alătura. Face un pas înăuntru și telefonul îi sună din nou. Degetele ei îngrijite elegant se încolăcesc în jurul dispozitivului și o privire îi trece peste față, dispărută repede înainte să o pot descifra.

"Vii?" Axel cere cu o mușcătură de nerăbdare.

Ea îl privește. Atunci eu. Apoi se uită în jos la telefon. Scuturându-și capul, se întoarce de la uși. "Nu. Voi doi mergeți înainte. O să-l prind pe următorul.“

În timp ce se întoarce, nu pot să nu observ că este mai palidă decât a fost când s-a apropiat de mașină. Dar umerii și coloana vertebrală poartă reperele unei femei enervate atunci când se îndepărtează cu tocuri chiar mai înalte decât ale mele.

„Ce-i cu ea? Este în regulă?" Întreb.

Axel apasă butonul pentru primul etaj fără să-și scoată ochii de pe mine. Ochii întunecați plini de intenție. „B se poate descurca singură. Ceea ce îmi este foarte ușor să nu dau dracu.“

În momentul în care ușile alunecă, mă sprijin de perete. Parfumul lui, dimensiunea lui, căldura care emană din pielea lui expusă se aglomerează în mine, hrănind nebunia frenetică care pare a fi o fire de păr.

„Îmi place de tine mic ... O mână delectabilă pe care o pot manipula pe cocoșul meu, în orice mod pe care îl aleg. Dar îmi plac și în aceste tocuri.“ El ridică mâna și îmi plantează un sărut cu gura deschisă în palmă înainte de a-l trage în jos pentru a se sprijini pe erecția lui tare de fier. El îmi acoperă mâna cu a lui, apăsându-ne degetele, așa că simt fiecare creastă groasă.

„Te simți cât de dracu sunt acum? Îmi imaginez cât de ușor va fi să-mi strecur cocoșul în tine. Nici nu va trebui să vă aplecați pentru a mă primi.“ Cuvinte calde, vulgare, croite pe colțul gurii înainte de a linge curba. O lovitură casual a încheieturii și haina se deschide. Ochii încălziiți îmi trag în sus și în jos picioarele și un sunet răgușit îi scapă de gât.

"Nu ești ... nu fac .. *acea* cu tine în timp ce port pantofii altei femei.“

O frunte se ridică și în ochii lui se amuză fragil. „Gelozia arată ... interesantă pentru tine.“

Pulsul de satisfacție întunecată în vocea lui îmi face dinții să se încleșteze atât de tare durerile maxilarului meu. „Nu sunt gelos.”

Mâinile lui îmi urmăresc coapsele, tachinându-se prin umezeala încă foarte prezentă între picioarele mele din eliberarea noastră reciprocă. „Îmi amintesc greșit un incident în care ai amenințat că„ bate rahatul ”dintr-o chelneriță care mi-a zâmbit în timp ce ne-a luat comanda? Sau când una dintre prietenele lui Troia *accidental* m-am aruncat într-o piscină pentru a-și spăla țâțele împotriva mea la o petrecere la piscină?”

În urmă, o perioadă șocant de nechibzuită din viața mea vreau să mă întorc și să mă zdrobesc spre uitare pur și simplu pentru că face tot ceea ce a urmat atât de mult mai devastator în comparație.

„Da, ei bine, asta a fost cu mult timp în urmă, înainte ...” Îmi apăs buzele împreună pentru a nu mai spune ceva care să revină să mă bântuie.

Degetele care se joacă periculos aproape de labiile mele îngheață. "Înainte de?„Satisfacția a dispărut, în locul său, o bombă de cluster strâns înnodată, care poate dispărea în orice secundă.

Înainte să cunosc adevărata adâncime a întunericului din sufletul tău. Înainte să află că ești capabil de omor cu sânge rece.

„Înainte ca viața reală să intre în cale.”

„Viață reală”, respiră el și jură că văd focul dragonului care se aprinde din aura lui. „Și ceea ce am avut înainte de această„ viață reală ”a fost...?”Vocea lui este înșelător de întâmplătoare.

În spatele nostru, ușile liftului se deschid, dar el nu se mișcă. Peste umăr, văd patru oameni care așteaptă să se imbarce.

„Axel, suntem aici. Există oameni care așteaptă ... ”Mă aventurez.

Ochii lui nu se mișcă de pe fața mea. „Ți-am pus o întrebare”, scuipă el. „Ce am avut?”

„Nimic mai mult decât vise nesustenabile învărtite de idioți adolescenți excitați?„Șir sub respirația mea. Adunăm o audiență și, deși corpul său mare îl ascunde pe cel mai mult al meu, nu este nevoie de un geniu pentru a afla unde se află mâna lui.

Am auzit șoptind înainte ca un bărbat îmbrăcat într-un costum de cazan din PVC strălucitor să-și limpezească gâtul.

Axel își scoate mâna, îmi scoate fără grabă haina înainte de a se întoarce. Fața lui este masca tăiată a unui străin, iar mâna care-l apucă pe a mea este dureros de strânsă, controlul său abia scurs.

Bărbatul din costum primește un aspect ofilitor care îl face să facă un pas în grabă înapoi, odată ce își dă seama pe cine a îndrăznit să deranjeze.

Intrăm în zona principală de recepție a clubului și primul gust adevărat al ceea ce se întâmplă aici mă lovește în față. Chiar și dimineața devreme, scena este atât de șocant decadentă, maxilarul meu se deschide.

În orașul care nu doarme niciodată, se pare că nici pofta de pedeapsă.

Într-o alcovă privată, două femei puțin îmbrăcate se aruncă deschis între ele, înțepăturile biciilor desenând suspine cu fiecare lovitură livrată; un bărbat de vârstă mijlocie, în costum de trei piese, se târăște pe podea, clătinând din cap și mormăind *rușine* de mai multe ori; un tânăr, abia peste douăzeci și unu, este așezat în fața unui joc video, ochii lui puternic plini de sânge lipiți de ecran în timp ce degetele îi zboară peste consola de mână. Ocazional, sorbe dintr-o cană etichetată *Otrăvire de șobolan*.

Spre deosebire de ultima dată când am fost aici, nu există clienți nud sau acte sexuale îngrozitoare, pentru care le mulțumesc vedetelor mele norocoase.

Îl urmăresc pe Axel în timp ce merge spre un alt lift privat. Uimitoarea femeie neagră din spatele biroului îl înnebunește în timp ce trecem. Nu o recunoaște. Privirea ei se schimbă spre mine și orice vede în fața mea îi face ochii să lărgască o atingere.

Amintirea lui batjocoritoare a posesivității mele asupra lui se ridică odată pentru a mă pălpi în față. Vreau să-i spun că nu am pretenții asupra lui. Nu îndrept încruntarea pe care o simt pe față și, atunci când cuvintele îmi blochează în gât, îmi spun că este pentru că nu-mi pasă suficient de mult pentru a le rosti.

Intrăm într-un alt lift. De data asta nu se uită la mine și nu se mișcă asupra mea. El se confruntă înainte, maxilarul încuiat, deși mâna lui nu-l eliberează pe al meu.

Nu sunt sigur de ce sunt surprins când apasă butonul pentru etajul doi și mă întoarce înapoi la suita pe care am închiriat-o.

Mi-am imaginat, la un anumit nivel subliminal, că mă va bate în domeniul său personal acum, după ce sunt presupus al lui?

Nu, aceasta este o potrivire mult mai bună. Motivul pentru care am făcut ca clubul să facă o replică a dormitorului casei sale din piscină a fost așa că am avut o amintire inevitabilă a trecutului meu periculos de naiv. Durerea și groaza care îmi ard în inimă sunt amintiri adecvate, dar dovezile vizuale sunt un stimul util.

El lovește în cod și împinge ușa deschisă. Intru și pieptul se strânge în timp ce sunt trântit de ceea ce mi-am dorit acum o clipă.

În spatele meu, Axel se aruncă într-o liniște neplăcută. Când devine prea mult de suportat, mă întorc și îl înfrunt.

Fața lui este tăiată din piatră, cu ochii atât de întunecați și furtunoși încât griul pare aproape negru.

"Acum ce?," Vocea mea este o mizerie răgușită și cutremurătoare pe care o detest cu atenție.

Lovește ușa închisă cu piciorul și ridică din umeri geaca.

El rătăcește înainte, aruncând pielea fără să privească unde aterizează.

„Vom face un duș. O să te fut din nou. O să te hrănesc. Atunci vom vorbi despre asta.” Indică camera cu un vârtej lent al degetului.

Capitolul șaptesprezece

POSTURI DE LUPTA

Axel

Nimic altceva decât vise nesustenabile învârtite de idioți adolescenți excitați .

Nu pot scoate cuvintele din cap. Ceea ce este absurd, având în vedere că am dovezi nesfârșite despre duplicitatea ei lipsită de inimă. Acesta este motivul pentru care este aici, până la urmă.

Așadar, de ce dracu vreau să-mi bat pumnul în acea pictură blestemată pe care am iubit-o atât de mult?
De ce vreau să distrug fiecare piesă de mobilier din cameră?

Inhalez. Încet. Steady. Încet-.

La naiba.

Cizmele mele se desprind cu lovituri vicioase. Micul ei nasol este muzica pentru urechile mele. Vreau mai mult. I *voi* au mai multe. De preferat când sunt bile adânc în corpul ei trădător.

„Scoate-ți hainele.”

Fie că și-a dat demisia din soarta ei, fie că este dornică să scape de hainele împrumutate. Nu-mi pasă în niciun fel. Paltonul este aruncat, iar tricoul și pantofii ies mai repede decât au continuat. Cu bății de inimă, este goală. Frumusețea ei mă lovește în intestin.

Hristos , este dincolo de superba. De la părul ei care se prăbușește până la buzele umflate până la acel mic triunghi imoral din vârful coapselor netede și ascuțite. Triunghiul meu arde de umplut. Și sânii ei. La naiba, țâțele alea erau subiectul viselor mele umede cu mult înainte să ajung să gust ceea ce era între picioarele ei.

Mă oblig să nu privesc vânătăile de pe corpul ei.

Mă oblig să nu întreb *De ce* .

Mă oblig să nu mă întreb, pentru a milioncea oară, cum am greșit-o atât de greșit.

M-am înnebunit prea mult timp.

În această seară, cocoșul meu anulează fiecare gând. Îmi desfac pantalonii și îmi împing hainele rămase.

Privirea ei se aruncă spre erecția mea, cu gura căscată pe un pantalon mic drăguț, care are bilele mele strânse cu nevoia furioasă de a dracu. Coapsele ei fac acel lucru twitchy, glisant, care mă alungă. Închid distanța dintre noi, alunecându-mi degetele în părul ei.

Capul ei se înclină, se ridică și îmi dau seama, în ciuda a ceea ce am spus în lift despre tocuri, că o prefer așa. Mlcuta. Fragila.

A mea .

Îi pumn părul, desenându-și capul înapoi, expunându-mi fața. Nările ei tremură de o vulnerabilitate falsă și ochii ei albaștri vrăjitori se întunecă cu o lumină ciudată care îmi amintește de inima veselă cu care mă ocup.

Îmi arunc mâinile pe umeri și o întorc. "Baie. Acum, „zgârcesc.

Ea se supune. Fundul ei plin de inimă, în formă de inimă, îmi zăpăcește cocoșul în timp ce merge. Rezist dorinței de a transforma acea piele glorioasă roz și tulpină după ea.

Ca în fiecare suită din club, baia alăturată este dotată cu orice amenajare și lux. Taxele pe care le percep nu necesită nimic mai puțin decât cele mai bune. Ocolesc baia Jacuzzi și mă îndrept spre cabina mare de duș. Dușul este prevăzut cu o jumătate de duzină de capete, de la un spray blând până la jet stream. Selectez o gamă de mijloc și mă întorc la ea.

Își adună părul la coroana ei, mișcările ei încet și agitat, cu ochii atenți.

"Lasă-l. Se udă indiferent dacă îl legați sau nu."

Ea dă drumul și se întoarce înapoi, pe jumătate întunecându-și fața și sânii.

Ne-dracului-satisfăcător .

Stau cu spatele la spray, jeturile bătându-mi pe umeri, lingându-mi fața. Vreau ca limba ei să facă linsul. Cu o concentrare specială pe organul palpitant între picioare. "Vino aici."

Așeză un picior tentativ în fața celuilalt, mișcarea șoldurilor ei rostogolindu-se în torsul ei subțire. La naiba, chiar și felul în care se mișcă mă aprinde.

Cleo McCarthy este construit pentru nenorocit. La naiba murdară, care se rupe de pat. Genul pe care am reușit să-l livrez o singură dată în timpul nostru *idioti adolescenți excitați* .

Nu te gânde la asta .

Ajunge în fața mea și îmi încheștez intestinul de nevoia de a o deseca complet. Acum naiba.

Mă întind după ea și o întorc, astfel încât apa să-i lovească corpul. Părul ei este plin de câteva secunde, tencuind șuvițele inferioare până la sâni. Îmi mut tresurile umede din drum și îmi trec degetele peste sfârcurile ei erecte. Sunt roz închis de când le-am supt mai devreme. Căldura îi spală pieptul, iar gâfâitul pe care îl râvnesc izbucnește din buzele ei.

"Iti place asta?"

Capacele grele se mătura. „Hmm”, geme ea.

Am lăsat-o să scape cu ascunderea ochilor de mine și să ajungă la gelul de pe raft. Există și alte amestecuri speciale cumpărate de B pe care le-aș putea folosi pentru a-i îmbunătăți starea de spirit, dar rezist dorinței de a juca murdar. Deocamdata. Poate că a fost toată noaptea, dar nu o las să dea ochii peste cap până nu sunt satul de futut și gata.

Îmi frec gelul între palmele mele, apoi îi mângâiez gâtul și umerii, brațele și spatele. Când palmele mele îi cupesc sânii încă o dată, mă răsplătește cu o altă gemetă, cu capul înclinându-se înainte, în timp ce plăcerea se spală peste ea. Îi spal fața, scufundându-mă pentru a-i spăla coapsele și vițeei.

"Întoarce-te."

Îmi prezintă spatele. Din poziția mea, sunt la nivelul ochilor cu fundul ei umed și scârțâit. Palma mea furnică cu nevoia de a o călca. Dar vreau să fiu în interiorul ei când o fac. Așa că mă concentrez să-i împletesc pielea.

Când am terminat, trag capul de duș detașabil de pe perete și îl antrenez pe corpul ei. Privesc cum apa alunecă peste ea și o durere întunecată se spală prin mine. La dracu, sunt gelos pe nenorocita de apă.

Vreau să râd.

Vreau să urlu de furie.

Vreau să mă fut până când explodez într-un milion de bucăți.

Asta îmi face.

Ce a făcut mereu.

Cu ea, sunt la fel de schimbător ca mercurul. Singura constantă este nevoia de a o avea. Verdictul este la fel de amăgitor acum ca acum un deceniu. Salivez până când ajung la pizda ei. „Brațează-ți mâinile pe perete și deschide picioarele.”

Încă o dată, se conformează fără să vorbească. Tăcerea ei nu mă îngrijorează. Corpul ei îmi spune tot ce trebuie să știu când țintesc capul de duș între picioare și ea se cutremură. Când degetele mele o găsesc, este la fel de alunecoasă ca o anghilă.

Gata. Deci, naibii de gata.

Ridicându-mă în picioare, am dat drumul capului de duș, schimb pozițiile și îmi strecur mâna pe burtă pentru a-i potoli clitorisul.

"Oh..."

Un deget îi tachinează gaura, îi testează căldura înfiorătoare. O hohote puternică o scapă.

„Te simți gol, iubito. Ați dori să vă umplu din nou?”

Un gemut îi smulge pieptul. „Hmm.”

Mâna mea se încleștă pe fundul ei, frământându-și carnea. „Am nevoie de cuvinte, Cleo.”

Ea împinge în atingerea mea. „Da, umple-mă”, se aruncă pe perete.

Oricât de mult am savurat tentația de a o lua din spate, amintirea modului în care s-a simțit deasupra mașinii mele, cu picioarele strânse în jurul taliei mele, câștigă miza poziției. O prind în jurul taliei și o duc la banca din interiorul cabinei. Lasand-o jos, mă mișc între picioarele ei, cocoșul meu supraagil deja a apărut la deschiderea ei.

Promisiunea de fericire deja îmi tremură, o deschid mai larg.

O mână mică îmi aterizează pe stomac. „Axel, stai.”

Interioarele mele se încleștă. „Iad nu.”

Fața ei se zgârie și respiră. "Vă rog."

Fenomenul cerșetului Cleo este un concept nou, dar delicios delicios. Imaginile cu ea făcând-o în timp ce în genunchi se grăbesc prin mintea mea. Aruncați prin cocoșul meu. O mărgele de scurgeri pre-cum de la mine, gustă insolent pizda ei. Ne conectează la nivel chimic. Vederea ei aproape mă bate de pe picioare.

„Te rog, Axel.” Repetă. Nota curioasă din vocea ei mă oprește.

Îmi trag atenția între picioarele ei. "Ce?"

„Eu ... nu porți o ... prezervativ.”

Am un milion de defecte, dar nu sunt iresponsabil din punct de vedere sexual. Nu am mai luat niciodată o femeie fără protecție, nici măcar Cleo când eram *idioti adolescenți excitați*. Am cecuri lunare, cum ar fi ceasornicar. Și am avut protecție în portofel când ne-am futut în pădure astăzi. Protecție nu am făcut-o. *nu* folosește pentru că am uitat.

Nu am înțeles pe deplin această nevoie zeloasă de a o juca crudă. O parte din mine nu vrea să o analizeze de teamă că un alt strat de manie se va prezenta cu glee rău intenționate.

Oricare ar fi, am trecut linia. Am gustat maximul care se află între picioarele ei. Nu se mai întoarce.

„Sunt curat. Îți pot dovedi dacă ai nevoie. Și ești pe pastilă.”

Ochii albaștri se lărgesc. „Cum ... de unde știi?”

„Am avut puțin timp pe mâinile mele în dormitorul tău în timp ce îți făceai dușul.”

Respirația ei prinde. „Ai trecut prin lucrurile mele?”

Privirea mea se aruncă spre pizda ei roz, deschiderea ei delectabilă înflorind în jurul capului meu de cocoș nerăbdător. În imposibilitatea de a rezista, îmi trag degetul mare peste clitorisul ei excitat. Zguduitorul ei fierbinte cimentează decizia mea.

"Da.” Nu simt nici o remușcare, iar vocea mea nu are scuze.

Pare nedumerită o clipă în timp ce se luptă să vorbească prin mângâierea mea continuă, chiar dacă sfârcurile ei ies mai tare, țipă pentru gura mea. „Dar, nu sunteți îngrijorat că veți ... Nu sunteți îngrijorat pentru mine?”

„La o scară largă de lucruri, nu. Am locuit în cea mai aspră parte a Manila timp de nouă luni și m-am antrenat cu tâmpenii care se încântă să smulgă membrele doar pentru sport. Am servit în fiecare gaură a iadului imaginabilă în Afganistan. Sunt încă în viață. Dacă modul în care sunt destinat să părăsesc această lume este amabilitatea acestei rafinate bucăți de cer în iad între picioarele tale, sunt *toate* pentru asta.”

"Nu vei ... nu am ..." Se oprește și își mușcă buza.

Îmi fac satisfacție pentru faptul că este reticentă în a aduce *el* aici. Începe să înțeleagă că nu o voi respecta. Asta îi va face tranziția mult mai ușoară.

Îmi face destul de mult să mă aplec și să-i gust buzele. „Spune-mi că ești curat și te voi crede.”

Privirea care se grăbește pe fața ei este neașteptată. O atingere de ușurare. „Sunt curat.”

„Mă bucur să aud. Dar chiar dacă nu ai fost, toți trebuie să murim de ceva, iubito”, mă aplec și mormăiesc în ureche, neputând ajuta întinericul care îmi scurge din suflet. Ea expiră brusc, iar fața îi palidează. Ochii ei cresc bântuiți, precauți în timp ce se sprijină pe mine. Poate că este o perioadă nefericită, dar trebuie să știe. Este inevitabil ca ea să fie atinsă de o parte din ea. „Unii dintre noi s-au predat în acest scop fiind mai mici decât merită pașnicii inocenți. Așadar, fiți siguri că asta ...” O sondez cu o apăsare superficială,, va fi o izbăvire nenorocită.”

Îi apuc umerii și mă cufund în ea, nedorind să aștept, neputând rezista.

Țipetele ei răsună în aburul în creștere și mâinile ei mici îmi strâng bicepsul. Mă retrag, șmecher și ud cu esența ei, îmi înfășoară picioarele mai strâns în jurul taliei și mă lupt înapoi în interiorul ei.

O iau cu lovituri lungi și sublime. Strigătele ei îmi umplu urechile și încercă să sondeze cele mai întunecate colțuri ale existenței mele. Este cel mai pur medicament, cel mai înalt nivel. Nimic din ce am avut în viața mea condamnată nu se apropie de ceea ce experimentez cu ea.

Fața ei nu mai este palidă, dar ochii ei se strâng strâns. Deschid gura pentru a-i porunci să se arate, dar sunt răsplătit într-un mod diferit.

„Axel, Doamne ...”

Gush-ul ei cald îmi scurge cocoșul și bilele. Aspirația decadentă când mă arunc înapoi în interior mă propulsează până la margine.

"Da. O da. La dracu!„Stelele explodează în viziunea mea. Iisuse dulce, intensitatea ei, *din ea*.

Vreau ... nu, ai nevoie de ea mai aproape. Ridicând-o, ies din duș și în dormitor. Cădem, udați și modificați iremediabil, pe patul meu din copilărie. Încă conectat, dar destinat să nu se potrivească niciodată.

Îmi dau cu gândul străin și mă plimb cu răpirea care îmi stârnește coloana vertebrală. Mâinile ei se mișcă din brațele mele în umeri, în părul meu. Unghiile îmi trag peste scalp și un gem fără lacrimi.

Picioarele ei sunt întinse larg. Apas un genunchi în pat și trântesc în ea. Dintii mei se grabesc, neputând trece peste cât de fierbinte, cât de glorioasă este. „La naiba, ești atât de mic. Strâns ca un pumn nenorocit.”

O privire vitrată intră în ochii ei. „Tu ... umple-mă.”

„Nu este suficient, iubito. Nu este suficient”, răspund, vocea mea este un strâmb inutil. Mai am de dat, dar mai mult și risc să o rănesc. Am prea multe planuri pentru ca ea să permită asta.

Dar ce poate lua, dau din belșug. Până când respirațiile ei încep să se fractureze. Până când brațele îi cad înapoi și capul îi tremură pe pat. "Simt ... cred că vin ... oh.”

O strângere fermă în părul ei oprește mișcarea frenetică, centrând-o pentru atenția mea. „Rămâi nemișcat, iubito. A respira.”

Gâfâitul ei escaladează. „Nu pot.” Fața ei se contorsionează în timp ce răspândesc ambele genunchi și mă arunc în ea. "Oh Doamne."

„Dă-i drumul, Cleo. Uită-te la mine și dă-mi ce vreau."

Gura ei se desprinde pe o O finală de fericire. Apoi, convulsiile sălbatice și dulci se strecoară prin corpul ei. Simt că punctul culminant se strecoară de-a lungul lungimii mele, mușchii ei strecurându-se în cercuri tot mai strânse până când explodează.

„La dracu”, gem. Căldura albă se aprinde în fiecare capăt nervos. Presiunea glorioasă îmi trage bilele pentru un moment delicios de lung. Apoi izbucnesc ca un furtun de foc.

Sunt scurs în câteva secunde, mintea mea trăgând cu un milion de stele înainte de a se goli. Vin cu fața îngropată în umărul ei, trupurile noastre culcate una lângă alta. Sunt încă încorporat în ea. În ciuda faptului că știu că există alte lucruri importante, care trebuie să tindă până acum sexul este în afara drumului, continuu să stau acolo, pe foi familiare, dar extraterestre, greutatea ei moale în brațe, pulsul meu încă sălbatic.

„Axel ...”

Mă încordează, instinctul avertizându-mă că nu îmi va plăcea ce are de spus.

„Mic dejun”, o previn. „Voi comanda serviciu în cameră.” Țin o echipă de bucătari în incintă, astfel încât mâncarea să poată fi îngrijită cu ușurință.

Ea clătină din cap. "Nu-i foame. Prea obosit. Mai târziu, murmură ea, cu vocea înclinată.

Nu. Răspunsuri. Ai nevoie de răspunsuri .

„Cleo."

Dar ea doarme deja. Îmi grăbesc dinții și scot din ea. Se cutremură și gemete în somn, dar nu se trezește.

Și în lumina de dimineață devreme, mă întorc lângă ea, cu mintea plină de întrebări și mai multe.

Capitolul optsprezece

REALIZARE TOTALĂ

În ciuda epuizării leneșe care se rătăcește prin mine, nu adorm lângă ea. În primul rând, somnul este cel mai îndepărtat lucru din mintea mea. Pentru altul, nu am încredere în mine atât de multe niveluri când vine vorba de ea.

La naiba, chiar și acum nu-mi pot smulge privirea. Imposibil, este mai superba în somn. Poate că se datorează faptului că nu-i văd ochii, nu pot auzi acea voce care i-a promis *ai grijă de mine* pentru Finnan. Cu părul ei glorios bogat, umed și pur și simplu nenorocit, genele lungi care-și înfășoară obraji și fața lipsită de machiaj, caut o șoaptă a fetei semi-nevinocă, sexy, timidă pe care o cunoșteam cândva.

Dacă ar fi fost vreodată acolo? A fost totul o copertă?

Dă o gemetă joasă și mormăie ceva în somn. Numele meu? *A lui* Nume?

Răsturnarea reînnoită în creierul meu mă lansează din pat. Stau pe margine, dinții strânși de nevoia de a crește. Sau trezi-o pentru a cere răspunsuri la întrebările care mă plâng.

Mâna pe care o întind să fac doar asta se ridică peste umăr o secundă lungă înainte de a schimba direcția și de a trage capacele peste ea.

Există alții care îmi datorează răspunsuri. Răspunsuri nu voi sta aici, privindu-l ca pe fundul excitat pe care mi l-a etichetat.

Tăcut, mă îmbrac, părăsesc camera și mă îndrept spre etajul șase.

Nu există semne de viață pe hol în această perioadă a dimineții, pentru care sunt recunoscător. Ajung la suita mea și comand luminile.

Spoturile cad peste scaunul metalic.

Este într-adevăr doar câteva zile scurte de când m-am îngăduit cu acel bender inutil de șase ore? Privirea îmi scade la încheietura mâinii. Este complet vindecăt, deși rămân câteva cruste aici și acolo.

Toate ecranele sunt goale. Nu intenționez să le activez pe toate. Doar unul. Mă îndrept spre bara ascunsă așezată în perete și apuc o sticlă de apă. Apoi îmi verific telefonul pentru mesaje. Nimic.

Sunt conștient de faptul că am întârziat să ocup un loc pe scaun, întârziind inevitabilul. Beau sticla întreagă, privirea mea în sfârșit sprijinindu-se pe ecranul din extrema dreaptă.

Stând pe scaun, ridic telecomanda. Mâna îmi tremură. Nu-l încleștez și nu-l înăbușesc pentru a opri tremurul său blestemat.

Merit asta. Totul.

Începutul videoclipului este laughably banal.

Căderea timpurie în Connecticut este cea mai frumoasă perioadă a anului. Potrivit lui Cleo McCarthy, cel puțin. Ceea ce înseamnă că a fost în mod natural și perioada mea preferată din an.

Soarele de după-amiază târziu strălucește de piscina de douăzeci și cinci de metri care se află în fața casei mele din piscină. Persoana care conduce camera nu se întrerupe pentru a aprecia frunzele cu nuanțe de ruset sau începuturile unui apus glorios.

Pașii lui grăbiți se apropie de sanctuarul meu, izbucnind fără să bată. El ocolește camera de zi dezordonată și deschide ușa dormitorului.

Sunt împrăștiat cu fața în jos pe patul zbuciumat, gol, cu excepția unei perechi de Calvin Kleins.

El lovește partea patului cu un picior puternic pornit. „Hei, gaura Axului, este aproape prânz. E timpul să te ridici. Pa are o slujbă de care vrea să ai grijă.”

Mă ridic, fața mea încăpățânată mergând de la uimită la enervată într-o nanosecundă. Mă îndepărtez de vizitatorul meu nociv, neinvitat. „Nu mai arătați camera aia nenorocită în fața mea sau vă voi face să o mâncați.”

Râsul batjocoritor al lui Troia. „Arăți ca o prostie. Ai mai dat drumul la tequila asta, nu-i așa??”

Privirea mea alunecă de pe cameră și sar de pe pat într-o încercare zadarnică de a-mi ascunde adevărata stare. „La naiba, Troia.”

Urmează ca un nenorocit de sânge. "Oh, așteptați! Ce ascunzi, frate copil? Continuă, spune-mi. Pot păstra un secret.”

Mă învârt asupra lui, furia mea care îmi curge în ochi. „Iisuse, te avertizez. Renunță la chestia asta. „Pieptul meu se ridică și cade cu o respirație necontrolată pe care nu o pot regla, probabil datorită celorlalte substanțe ilegale care îmi curg venele.

Se retrage câțiva pași până mă îndrept spre baie. În momentul în care trântesc ușa, el întoarce camera pe el însuși și își bagă sprâncenele. „Methinks the baby bro protestează prea mult. Fie a) este timpul lui al lunii, fie b) ascunde ceva. Nu știu despre tine, dar votez numărul ușii ... două. Vom afla ce ascunde?” El dă din cap cu nerăbdare să fie de acord cu propria sa întrebare.

Începe să deschidă și să închidă sertarele, dulapurile. În noptiera cea mai apropiată de locul în care dorm, el descoperă o grămadă de prezervative și se aruncă în cameră. Pernele sunt aruncate, iar geanta mea de sală este întoarsă cu capul în jos. El dă din cap conținutul, mormăind în dezamăgire atunci când nu găsește nimic. Înconjoară camera cu aparatul foto, apoi o indică spre ușa băii, dincolo de care circulă dușul.

„Bine ...”, musește el. „O ultimă încercare și, din păcate, voi fi obligat să recunosc că este la fel de plictisitor pe cât m-a rugat să cred.” Încă o dată, se apropie de patul meu. El urcă pe ea cu o singură lună. Acum, la nivel cu pictura uriașă a surferului atârnată deasupra patului meu, el aleargă o mână de-a lungul vârfului cadrului, în părțile laterale și în partea de jos. El ridică cadrul din lemn și se uită în spatele lui.

Găsind nimic, călcă peste pat în partea dreaptă.

Urmează să scape, ezită, se apleacă, apoi lasă un râs triumfător. „La naiba, jackpot!”

Lampa neagră mare de pe noptiera mea are o nuanță cilindrică. La interior se află un baggie tapetat într-o parte. Troia pornește lampa și poziționează camera pentru a-mi surprinde perfect ascunzătorul. Ajungând înăuntru, își smulge punga care conține pulberea albă și o ține corespunzător la obiectiv.

„Oh, Axeeeeeeeel!”

Deschid ușa, văd ce ține în mână și mă repez din baie. „La dracu te descurci, trecând prin lucrurile mele? Dammit, dă asta înapoi.”

El îmi ține stash-ul la îndemână. „Nu Nu NU. Posesia este de nouă zecimi din lege sau de o nenorocită, nu?”

- Nu când ești în camera mea, tâmpit.„Mă apuc de cocs, dar el se întoarce în mijlocul patului.

"Spune-ți ce. Vrei asta înapoi, trebuie să o câștigi.”

Fața mea se congelează cu furie clocotită. "La dracu!”

„Ah ... nu. Cred că livrarea dracu este acum fermă în curtea ta. Mișcarea ta, soare.”Scutură geanta în fața camerei.

Îmi strâng prosopul în jurul taliei mai strâns, privirea mișcându-se de la cameră la cocs.

„Ce dracu vrei?” Am auzit în vocea mea tonul conform al unui dependent în plină expansiune.

„Așa cum am spus când am ajuns aici acum zece minute - zece minute din viața mea nu mă voi întoarce niciodată, apropo - Pa are un loc de muncă pe care vrea să-l îngrijească.”

„Iad, nu. Spune-i mulțumiri, dar nu mulțumesc.„Mă întorc și mă întorc în baie.

El urmează. Îmi apuc briciul și mă uit în oglindă. Gaze noastre se ciocnesc.

„Nu sunt băiatul tău mesager.„Pentru prima dată, jocularitatea scade din vocea Troiei. „Sunt și mai puțin înclinat să acționez ca porumbelul tău purtător când am încercat ultima dată când am primit acest lucru. „În reflectarea oglinzii, el atinge gash-ul cu o lățime de centimetru pe bărbia care încă se vindecă. „Vii naibii sau o să-i spun prietenei tale despre noul tău obicei urât. Haideți să vedem cât de fierbinte este Cleo Spitfire pentru dvs. când își dă seama că vă smulgeți nasul. Știți că două supradoze în cluburile tatălui ei sunt unul dintre motivele pentru care au ridicat-o aici, corect? Nu vei mai fi băiatul ei drag când va afla. De fapt, o să ies pe un membre și să vă prezic că vă va arunca ca o piatră nenorocită.”

Furia proaspătă îmi țâșnește corpul. „Du-te și spune-i. Te îndrăznesc să te îndrăznesc.”

El ridică din umeri. „Allty, atunci.”Își scoate telefonul din buzunar. Se deschide.

Renunț la brici și mă apuc de telefon. "Iisus. Bine! Voi rula orice naiba este această misiune. După aceea, schimb lacăturile în acest loc.”

Când Troia își trage telefonul înapoi în buzunar, mă întorc la vanitate. În reflecție, prind un val de amărăciune care îi traversează fața. „Nu poți. Poate credeți că ați scăpat în propriul paradis personal, dar sunteți foarte mult o marionetă pe șirul său. La fel ca ceilalți dintre noi. Așa că omul dracu și încetează să mai plângi la fiecare lucru mic.”

„Nu sunt o marionetă a nimănui. Și toate acestea vor fi în spatele meu. Foarte curând.”

Prin oglindă, privesc camera coborând o atingere și ochii lui Troia se îngustează asupra mea. „La dracu’ asta înseamnă?”

Pe scaunul din Clubul Pedeaptionului, închid ochii pentru o clipă, dorind nechibzuit să mă pot întoarce în timp și să închid dracul. Că eul meu cocoșat, cochet și agățat de nouăsprezece ani poate găsi un pic de autocontrol și nu poate renunța la nevoia de a se întrista.

„Jocuri de noroc online. Biletul meu nenorocit din această gaură de slime.”

„Vrei să spui că prostiile de poker pe care le continui?”

Ochii mei de contrabandă îi întâlnesc. „Am făcut peste treizeci și șapte de mii în cinci zile făcând,, acea prostie de poker.„Și tone de bani care fac alte,, prostii ” „Într-o lună, pot face o jumătate de mil. Și știi cel mai bun lucru? Nimic din ea nu necesită ruperea degetelor artritice ale unui bătrân. Sau punând un proprietar de băuturi alcoolice în spital.”

„Încă încalci legea. Ai nouăsprezece ani, Ax-hat. Nu puteți juca în Connecticut până la douăzeci și unu de ani.”

Ridic din umeri și îmi ridic briciul. „Este o mică tehnicitate cu care pot trăi.”

Privirea lui rămâne asupra mea, ochi cenușii, asemănătoare cu ai mei, devenind gânditori. "Ei bine ... orice. Grăbește-te dracu’ înainte ca Pa să-l trimită pe Ronan. Ornerul acelui tip decât o cutie plină de broaște înțepate cu viespe.”

„Scoate-mi dracul din păr și o voi face.”

„Mai bine, sau această pungă veselă de rahat aterizează pe ușa lui Cleo Baby.”Începe să facă backup, apoi se oprește. Știu că orice va veni îmi va arunca vârful capului chiar înainte de a vorbi. „Hei, știi că părinții ei lipsesc și Pa pășind să o adopte, va fi sora noastră, nu? Asa de *tehnic* , încurcându-te cu ea, comiți incest?”

Îmi pierd tot interesul pentru bărbierit. „Hristos, te-ai născut un tâmpit cu drepturi depline sau ai practicat cu adevărat, cu adevărat greu?”

El ridică din umeri. „Mai degrabă ar fi un tâmpit decât un nenorocit de perv.”

„De ce nu te duci și faci ceva util atunci, tâmpit. Ca și cum ai găsi un dicționar nenorocit?”

„Nah, aș prefera să-i spun bătrânului că vei fi acolo în trei minute și să-l urmărești cum îți face fundul.”

El pleacă.

„Și FYI (*pentru informațiile dvs.*) , Încă nu am făcut nimic cu ea ” , sun după el. Nu răspunde.

Filmările sunt transmise biroului Finnan. Este așezat în spatele biroului său, cu Ronan stând într-o parte, ca de obicei. Instrucțiunile sale sunt suficient de simple. „Bolton, te duci să ridici Ferrari-ul din New Jersey cu Axel. Ronan și Troia vor avea grijă de Camaro.”

Finnan aruncă o privire spre Ronan. O privire trece între ei.

"Asta e? Tocmai ridicăm o mașină?„Relieful din vocea mea este palpabil. Nu trebuie să stau în preajmă și să-l privesc pe Ronan să livreze un sandwich cu un vârf de ospătar unui ospătar care a degresat o sută de dolari din o seară. Sau Troy ducând un trântor la un camion alimentară, deoarece proprietarul întârzie cu două zile cu „stipendul” său lunar.“

Privirea din ochii lui Finnan mă batjocorește. "Da baiete. Asta e. Este doar o mașină clasică în valoare de trei sute cincizeci de mii de dolari, așa că, prin toate mijloacele, tratați-o ca pe o nenorocită plimbare de bucurie duminică după-amiază.“

Temperamentul meu se aprinde. Buchetul meu de pumni. În partea îndepărtată a biroului, unde face tot posibilul să pară invizibil, Bolton îmi atrage atenția și clătină din cap înainte ca privirea lui sticloasă să se întoarcă pe covor. Mă aglomerez și respir adânc din două motive.

Unul, dacă reușesc să-l enervez pe bătrân în modul în care mor, va găsi ceva mai neplăcut pentru mine, ceea ce, în funcție de ceea ce este, ar putea însemna că nu ajung să-l văd pe Cleo în seara asta. Lipsa șansei de a o vedea nu este o opțiune.

În al doilea rând, s-ar putea să fiu vânzător și să fiu încă puțin înalt de liniile de cocs pe care le-am făcut aseară, dar chiar și din toată camera, pot să spun că Bolton este atât de sus, că este la jumătatea drumului până la nenorocita lună. În niciun caz nu se poate descurca conducând o mașină sport cu un motor puternic ca un Ferrari fără să-l zdrobească într-un copac și să ne omoare pe amândoi.

Fac un pas înapoi, cobor capul și îmi îndrept mâinile în fața mea. Gestul conform îl satisface pe Finnan. El emite instrucțiuni finale, iar eu dau din cap.

În timp ce ne întoarcem să plecăm, el își curăță gâtul. „Un ultim lucru, Troia?”

„Da, Pa?”

„Luați camera cu voi. Asigurați-vă că veți obține totul pe film. Dacă trebuie, îl vom folosi pentru a învăța alte funduri o lecție pe care nu o încurcați cu Rutherfords.“

„Da, Pa.“

Următorul clip, cel cu doar Ronan și Troia, clipește pe ecran. Ochii mei refuză să clipească, stomacul meu întorcându-se asupra privirii de pe chipul lui Ronan în timp ce face ceea ce savurează.

Un depozit cu ferestre sumbre și piese de mașină ruginite.

Un bărbat în genunchi, o pânză neagră peste cap ascunzându-și identitatea. Costumul pe care îl poartă este murdar și rupt și de două dimensiuni prea mari. Fie că a pierdut în greutate, fie hainele nu îi aparțin.

Ronan îl înconjoară încet, o figură amenințătoare purtând o bătă de baseball.

„Este sfârșitul liniei pentru tine, mă tem. Mi s-a spus că ați devenit o încordare a resurselor noastre, iar în aceste zile suntem cu toții *eficientizarea* “.

Sunetele înăbușite care vin de sub geantă îmi spun că este gâfâit.

"Ce a fost asta? Scuze, nu te aud.“

Mai multe zgomote incoerente.

Ronan suspină dramatic. "E în regula. Nu trebuie să avem o conversație. Suntem străini până la urmă. Nu te cunosc și nu mă cunoști." Se uită la aparatul foto și se aruncă cu ochiul. „Acesta este doar un dans necesar înainte de adio finală. Dar kudos pentru tine pentru că ai făcut ceea ce trebuie pentru familia ta.” Atinge liliacul ușor pe umărul stâng al bărbatului. El iese din drum. „Deși nu știu prea bine ce a fost asta. Mi s-a cerut să vă spun că numerele contului și sumele corespunzătoare sunt toate verificate. Și pentru asta, niciun alt membru al familiei tale nu va suferi. Este o veste bună, nu?”

Sunete dure, urgente.

„Îmi pare rău, asta îmi iese din mâini. Urmează instrucțiunile. La fel cum ar trebui să ai.”

O scuturare frenetică a capului. Se agită repede în genunchi, ca și cum ar avea vreo speranță de a se îndepărta. Pentru o secundă, Ronan pare aproape remușcător. Apoi chipul lui se întărește. „Ai adus asta pe tine și pe familia ta. Chiar crezi că poți scăpa fără să respecti Rutherfords?”

Bărbatul geme și clătină din cap continuu timp de un minut complet. Apoi, probabil că știind că soarta lui este sigilată, se strecoară pe călcâie.

Prima lovitură din liliac îi rupe brațul, un țipăt gutural răsunând prin depozit. Al doilea este o casă rotundă la piept. El cade gemând în agonie. Al treilea lovește templul său.

Nu mai mișcă.

Ronan aruncă liliacul și îl apucă pe om de umeri. Aparatul foto urmărește în timp ce îl trage într-o mașină albastru-cer cu linii clasice.

Un Camaro.

Portbagajul este deja deschis. Și mai e ceva acolo. Ceva mai puțin rănit decât bărbatul, dacă ridurile frenetice de sub prelată sunt vreun indiciu. Forma corpului și pasul gemetelor îmi spun că este o femeie.

Bărbatul, care acum gem din nou, este aruncat cu ea, iar Ronan trânteste portbagajul închis. Camera nu mai înregistrează.

Următoarea lovitură pâlpâie în viață, iar telecomanda scade din mâinile mele amortite până la podea. Indiferent de câte ori mă uit, agonia, furia și remușcărilor sunt la fel de proaspete ca prima dată când Finnan m-a făcut să o urmăresc.

O parcare pustie în spatele unui bloc de proprietăți îmbarcate într-o parte rahată a Bridgeport. Troia se apleacă de Camaro, din nou gestionând camera blestemată.

Ies din SUV-ul condus de unul dintre paznicii de securitate ai tatălui meu. Expresia mea este dincolo de enervat. „Ce dracu facem aici? Am crezut că ar trebui să-l conduc pe Ferrari înapoi la Greenwich?”

„Trebuie să predau acea călătorie dulce unuia dintre caprele lui Finnan pentru a alerga *inca* un alt fir îmi prăjește ultimul nerv.

„Nu vă faceți griji, acest lucru va fi rapid”, spune Ronan. Dă din cap șoferului, care pășește în spate și se întoarce cu o canistra.

Miroase kerosenul de la cinci pași distanță. „Ce dracu faci? Mașina respectivă valorează șaptezeci de mii. Ușor.”

„Nu totul este despre bani, frate copil. Este vorba despre principii ”, răspunde el.

Mă întorc când șoferul îmi ține în tăcere combustibilul. „La naiba. Acesta este un Camaro din 69. Dacă vreunul dintre voi neștiutori dorește să torceze o piesă de artă americană primordială, o faceți pe sine.”

- De dragul meu, Axel. Torch the la naiba mașină și hai să scoatem deja dracul de aici.„Acest lucru de la Bolton, care a găsit motive să se îndrepte spre toaletă cu toate șansele pe care le are. Din păcate, el nu a reușit în ultimele nouăzeci de minute și este mai twitchier decât o boabă săritoare.

„Da, gaură de topor. Toată această mușcătură îți ține bucata de fund în așteptare.„Troia.

Mă uit la mașină. La frații mei. Îmi scutur din cap, întrebându-mă pentru a optsprezecea oară dacă sunt adoptat. Apuc kerosenul și mă îndrept spre mașină.

"Aștepta!"

„Pentru ce naiba? Nu de asta sunt aici ..?”

Mă opresc când Ronan își ține mâna în avertizare. El apare scanerul ilegal de poliție pe care îl desfășurăm cu toții ca acestea. Apoi blesteme sub respirația lui. Troia aruncă atenția, starea lui de spirit glib dispărută.

„Două mașini de patrulare sunt îndreptate către o proprietate din următorul bloc. Un foc este sigur că rahatul le va atrage atenția.„Se întoarce spre mine. „Schimbarea planului. Ieșim de aici.„El îmi aruncă ceva și îl prind la mijlocul aerului.

Cheile. „Conduc? De ce eu?”

„Pentru că ești nenorocitul de benzină cu un hard-on pentru„ arta americană primară ”, se pare. Și pentru că am spus așa.”

Din nou, vreau să mă cert. Dar toată această chestiune a durat deja prea mult. Și Cleo mi-a trimis texte din ce în ce mai descriptive în ultima oră. Ultimul a fost deosebit de murdar, implicându-mi patul, tricoul meu preferat de baseball și un indiciu greu că nu purta altceva.

Deschid ușa și alunec la volan.

„Cap la Lacul Bearwood. Vom urma ”, spune Ronan.

Lacul Bearwood. La naiba loc stupid pentru a torcea o mașină, dar și cel mai probabil loc pentru a fi pustiu în acest moment al zilei - imediat după apusul soarelui, când este prea devreme pentru nocturne și mosquitos sunt în vigoare deplină.

Am pus mașina în viteză, iau o secundă pentru a aprecia motorul dulce și plec din parcare. Ajungem la lac douăzeci de minute mai târziu. Salcii plângători oferă o acoperire bună în timp ce încercuiesc spre partea îndepărtată a lacului mare. Rar folosit din cauza băncilor abrupte care îl înconjoară, a fost totuși un loc bun de ieșire în timpul verii, dar pustiu în alte perioade ale anului. În spatele meu, SUV-ul se oprește. Îmi urmăresc exemplul puțin mai departe pe bancă, nuanța mea cu dracu știe ce ies. Camera lui Troy este încă antrenată asupra mea.

Când telefonul îmi vibrează în buzunar, sar. "Da?"

Troia. „Bărbatul cel mare spune că nu o vom torcia. O să o conduci în lac.“

„De dragul dragului!“

„Hop to it, frate. Timp și maree și toate astea.”, Tonul lui sună forțat, obișnuita tavă rezidentă lipsită.

Îmi iau un moment să admir liniile clasice ale mașinii și să-i plâng în tăcere dispariția iminentă. Apoi, după ce am pus-o în neutru, îi dau o singură apăsare uriașă și o urmăresc să se rostogolească spre apa salubre.

O a doua cameră de care nu fusesem conștientă filma din piesele SUV Troy și Ronan în timp ce merg pe ambele părți ale mele. Camera lui Troia este antrenată pe mașina care se scufunde. Fața lui este lipsită de emoție, maxilarul lui se balansează tare. Încep să mă încrunt. O secundă mai târziu, rezoluția sumbră îi strânge fața, iar el întoarce camera asupra mea.

Mă îndepărtez. „Mi-am făcut partea. Putem să mergem acum?”, Mă prind.

Ronan urmărește ca bulele să înghită mașina până când este aproape scufundată. Apoi se întoarce să mă privească. „Da, frate. Putem merge.“

Când ajungem la SUV, Bolton nu este nicăieri la vedere. Se pare că atragerea unei toalete din cealaltă parte a lacului era prea puternică pentru a rezista.

Am trântit ușa și nu mă gândesc la mașina care se scufunde.

Tot ce vreau este să ajung acasă la Cleo.

Am mințit când i-am spus lui Troia că nu suntem dracului. Sufletul meu a fost blestemat în iad în ziua în care am pus ochii asupra ei, deoarece a fost ziua în care am promis să o fac a mea chiar de la prima ocazie. Așteptarea până când legea ne-a dat permisiunea de a transforma relația noastră fizică nu avea să se întâmple niciodată. Dețin de câteva luni pizda strânsă a lui Cleo McCarthy.

Ignor privirile comune dintre Ronan și Troia în timp ce părăsim Lacul Bearwood.

Când părăsesc locul unde am devenit un dublu criminal.

O jumătate de oră mai târziu, sunt în brațele ei.

Lucrurile au o atmosferă ciudată după acea zi. Bolton își îmbrățișează dependența și se află într-o stare aproape constantă de euforie alimentată cu droguri. Ronan își dublează eforturile pentru a deveni Mini-Me al lui Finnan. Troia rămâne Troia, doar mai rău.

Trei săptămâni mai târziu, Finnan anunță că îl duce pe Cleo la locul ei de naștere din Boston pentru a termina procesarea tranziției sale pentru a fi secția sa. Cererea mea de a o însoți este refuzată. Ceva legat de nenorocitul de nenorocit, dar mă gândesc că, odată ce se va întoarce în brațele mele, nu o voi lăsa niciodată să plece.

În plus, intenționez să folosesc timpul în care este plecat pentru a dubla cele două sute de mii stând destul de mult în contul meu de jocuri de noroc. În clipa în care împlinește optsprezece ani, mă căsătoresc cu ea și las în urmă această gaură de rahat.

A plecat șase săptămâni agonizante. Ea se întoarce cu două săptămâni înainte de a douăzecea mea zi de naștere.

Iar fata pe care am iubit-o de când aveam doisprezece ani a dispărut.

În locul ei este un străin rece, fără inimă.

Capitolul Ninteen

ESTOMPARE SPRE NEGRU

Axel

Ecranul se estompează, iar viziunea mea se întunecă odată cu ea.

Nu mă pot mișca. Nu mă pot gândi la altceva în afară de străinii fără chip, al căror sânge îmi scurge din mâini.

Dintre familiile care nu vor ști niciodată adevărul. Faptul că / nu voi ști niciodată că este o pedeapsă pe care o suport împreună cu nenumăratele mele păcate.

Dar, în timp ce nu pot contempla niciodată închiderea, o doresc pentru victimele mele. Au dorit-o aproape un deceniu.

Deschid ochii, privesc umbrele care trăiesc în mine și fără. Ajung în jos spre telecomandă. Încă o dată pentru tați, mame, surori, frați, fii și fiice cărora le lipsește două persoane suficient de nefericite pentru a fi prinse pe web-ul Rutherfords.

Înainte să pot lovi *redare*, telefonul meu sună.

Organul mort din pieptul meu încearcă să sară. Există un singur apel telefonic pe care îl aștept în acest moment al zilei. Orice altceva a fost redirecționat prin asistenți executivi, avocați și minioni.

"Orice știre?"

Detectivul Mac Malone face o pauză înainte de a răspunde. „Nimic nou pentru care merită să desprindem un singur malț.”

Sângeroasă nu am nicio speranță de a-mi strecura gheare prin mine. „Atunci de ce să suni?„Mă prind.

„Nu, astfel încât să poți avea satisfacția de a împușca mesagerul, asta este sigur. Am spus că mă voi înscrie. Asta fac.”

„Vă plătesc să faceți mai mult decât să faceți check-in, detectiv.”Lama rece a dezamăgirii mele este pregătită să lovească. Și având în vedere cât am cheltuit pentru polițistul îndoit, tratamentul a fost meritat.

"Da. Sunt conștient de asta.”Tonul lui este mai puțin voinic.

Îmi iau un moment să-mi reamintesc de ce l-am ales.

Creșterea într-o familie precum a mea m-a expus realității lăcomiei și corupției de la o vârstă fragedă. Când aveam zece ani, puteam observa un polițist îndoit de la douăzeci de pași; Aș putea negocia, mita sau amenința ieșirea din aproape orice situație până când am lovit pubertatea. Abia când am înțeles adevărata întindere a nemiloasei lui Finnan, numele meu de familie a devenit o ancoră în jurul gâtului meu.

Dar acei ani de pregătire au venit la îndemână atunci când a fost nevoie. Rezultatul final a fost Mac Malone. Cântat cu două plăți de pensie alimentară și datorii de jocuri de noroc inactiv, el a fost copt

pentru smulgere când am avut nevoie de o muncă serioasă făcută după ce patru anchetatori privați au lovit un punct mort.

"Asadar?„presez.

„Contactul meu la Birou atrage în continuare un semifabricat pe aceste conturi. Fără numele unei bănci sau detaliile titularului de cont - ”

„Dacă aş avea aceste detalii, credeţi că v-aş fi căutat serviciile?“

„Uite, spun doar că am început acest lucru cu un ac îngropat cu un milion de ace într-un cătun a cărui locaţie nu o cunoaştem.“

„Şi cinci ani mai târziu, în ciuda nenumăratelor promisiuni, nu aţi găsit fânul. Dacă nu credeam că ştii mai bine, aş crede că mă foloseşti ca bancomat. ”

Omul de vârstă mijlocie suspină obosit. „Banii sunt grozavi, sigur, dar să-mi bat capul de acest zid special de cărămidă începe să-mi ofere o emoţie.“

„Spune cuvântul şi voi împărţi legăturile”, răspund rece.

"Nu! Nu este nevoie de asta. Dacă m-ai lăsa să vorbesc cu ceilalţi indivizi prezenţi ... ”

"Nu. Finnan este cel care a emis acele comenzi. Eu sunt cel care a condus maşina în acel lac. Aceasta este pe noi doi. Nimeni altcineva. Bărbatul şi femeia au fost ridicaţi în New Jersey într-un Camaro albastru-cer. Cu siguranţă, asta ar fi trebuit să dea rezultate până acum? Aveţi data şi punctul de plecare.“

„Presupuneţi că a fost ridicat în New Jersey. Am săpat prin filme de cameră de trafic pentru locul în care spuneţi că Camaro a fost ridicat. Dar trebuie să permiteţi faptul că au trecut aproape zece ani ”, spune el, aşa cum a spus de prea mult timp.

Temperamentul meu negru se prăbuşeşte în timp ce mă uit la ecranul gol care ilustrează conversaţia pe care o am.

„Ce zici de Lacul Bearwood? Este un parc public. Cu siguranţă cineva ar fi văzut un Camaro de două tone fiind dragat de pe albia lacului şi luat?“

Primesc o chicotire întunecată, cinică. „Cu respect, domnule, aţi fost soldat odată. Eşti şi un Rutherford. Deci ştiţi că orice rezultat dorit poate fi obţinut cu ajutorul unui stimulent adecvat.“

„Şi totuşi nu pari să fii stimulat să-l realizezi pe al meu. Ai o săptămână să-mi găseşti ceva, detectiv.“

Mă agăţ şi glis telefonul înapoi în buzunar. Degetele mele se periază de metal. Telefonul lui Cleo.

Îl scot şi apăs butonul de pornire. Imaginea de pe pagina ei de pornire mă surprinde. Frumuseţea lui Camilla McCarthy a fost fără cusur şi atemporală, dar nu a deţinut niciodată vivacitatea sau corpul de oprire a traficului fiicei sale. În plus, nu a zâmbit niciodată. Nu cum ar face în această imagine.

De asemenea, Cleo nu s-a descurcat niciodată cu mama ei, natura controlantă a lui Camilla împingându-şi constant fiica din casă. Şi mai des, spre mine. Ceea ce a făcut-o pe Camilla să mă urască mai mult decât a făcut-o deja pentru interesul meu flagrant pentru fiica ei.

În lunile anterioare Camilla și Michael McCarthy au plecat la Boston să nu se mai întoarcă, Cleo și mama ei au luptat constant. Mai ales despre mine. Am făcut greșeala de a încerca să vorbesc cu ea o dată pentru a netezi lucrurile s-au terminat. Mi-a spus că intenționează să plece din Connecticut pentru bine. Ia-l pe Cleo cu ea. Conversația nu s-a încheiat bine. Poate am amenințat-o puțin. Sau multe.

În anii următori, am descoperit că McCarthys a ajuns pe radarul lui Finnan, deoarece Michael McCarthy se prăbușise pe teritoriul Rutherford, făcând tranzacții cu armenii, la fel cum fac acum. Numai că nu distruge drogurile. Le tăia cu alte substanțe ieftine și periculoase și le vindea în propriile cluburi. Michael și Camilla s-au luptat pentru acele cluburi, pentru că Michael nu le-ar lăsa să plece și pentru că fetele din cluburi erau conforme cu drogurile. Transgresiunile generalului Courtland au ajuns într-un moment critic, o modalitate prin care Michael a renunțat la retributie de la Finnan, oferindu-se să împartă acordul de contract militar privat.

Dar drogurile au început totul. A fost motivul pentru care mi-am păstrat micul obicei urât de la Cleo. Și motivul pentru care l-am dat cu piciorul în bordură în noaptea de după incidentul Camaro. În niciun caz nu mă dovedisem ca Bolton.

Din fericire, nu am fost suficient de agitat pentru a fi o problemă. Sau poate că dependența mea de ea era mai puternică.

* * *

Telefonul se întunecă și îl bag înapoi în buzunar. Revin telecomanda în fanta ei, arunc o altă privire pe ecranul gol și îmi strâng dinții.

Ce dracu a contat ceva când victimele mele rămân fără chip? Când mi se sună penitența?

Potența trage prin mine în timp ce stau. Sunt la jumătatea drumului până la ușă când sună telefonul meu. Apelantul nu este cunoscut. Hackles-urile mele se ridică în timp ce răspund. „Axel.”

"Domnul. Rutherford, cererea dvs. pentru o întâlnire este acordată. Să spunem clubul tău într-o oră?"

Vocea este diferită de cea a locotenentului Bratva cu care m-am întâlnit ultima dată. Acesta deține mai multă autoritate. În mod clar, am primit un alt rang.

„O oră. Voi fi acolo.”

„Foarte bine”, răspunde solemn, apoi se spânzură.

Arunc o ultimă privire la ecranul gol. Închiderea de a ști cine sunt victimele mele ar putea fi blocată deocamdată, dar dacă îmi joc cărțile corect, o altă oportunitate s-ar putea deschide înainte de sfârșitul zilei.

Mă întorc la parter și alunec liniștit în cameră. Cleo este încă adormit, părul ei uscat este o masă sexy, încurcată pe pernă. Foaia a alunecat pe jumătate de pe ea și un sân este tăiat. Gustul amintit al ei mă

umple de foame proaspătă. Îmi încheștez maxilarul și mă întorc. Foamea mea va trebui să fie satisfăcută mai târziu.

Mă întorc și mă îndrept spre birou. Pentru că am stat în club peste noapte în multe ocazii, păstrez o grămadă de haine spălate într-un dulap. Mă îmbrac într-o cămașă neagră și un costum negru cu prindere și mă îndrept spre parcare.

Este încă destul de devreme pentru ca traficul să fie suportabil. Ajung la un XNYC pustiu cu zece minute mai devreme și dau din cap la paznicul de la ușă.

Nu mă miră când intru în clubul gol pentru a-l găsi pe Sergey Yurinov, șeful New York Bratva, așezat în cabina din salonul meu privat, cu o jumătate de duzină de locotenenți înfocați într-un semicerc în jurul lui.

Îmi țin brațele pentru căutarea obligatorie înainte ca Sergey să dea din cap o demitere la oamenii săi. Cinci dintre ei se plimbă, lăsând omul pe care mi-l imaginez este numărul doi.

Deschid gura pentru a oferi băuturi, dar văd sticla Stolichnaya Elite de cinci mii de dolari și am împușcat sticlă pe masa de lângă el.

Sergey îmi prinde privirea și ridică din umeri. „Sper, nu te deranjează? Este încă miezul nopții din Sankt Petersburg.”

Mă plimb pe trepte și mă așez la capătul cabinei. Nu-mi țin mâna pentru o strângere de mână și nu le țin pe ale lor. "Deloc. Simțiți-vă liber să păstrați sticla.”

Se apleacă înapoi, jumătatea zâmbetului jucându-se la buze, nu diluând aspectul în ochii flint-hard studiindu-mă. „Câtă generozitate ne va ajuta bine în negocierile noastre, cred, Oleg, *da* ”?

„*Da* ", Este de acord Oleg, cu ochii tăiați în spatele ochelarilor fără margini care mă examinează la fel de tare ca șeful său.

Îmi pun în evidență anticiparea prematură a victoriei prin tăierea inimii problemei. În primul rând, nu intenționez să fiu departe de Cleo mai mult decât este necesar. „Vom discuta termeni?”

Sergey ridică sticla, toarnă vodka refrigerată și ridică paharul împușcat, fără grabă, pe buze. „În primul rând, explică-mi, așa cum ai făcut emisarului meu, de ce ai nevoie de arme pentru a-ți conduce clubul de noapte.”

Respir, joc jocul și dau răspunsul de care este deja conștient. „Nu am nevoie de arme pentru a-mi conduce cluburile de noapte. Nu am nevoie deloc de arme. Nu vreau să le aibă Finnan.”

Șeful și asistentul său fac schimb de priviri.

„Și înainte de a-l menționa, da, este personal. Va fi o problemă?”

Sergey stă și se plimbă până la marginea ringului de dans gol. „Nu, nu prevăd o problemă.”

Respir mai ușor. "Bun. Propun o plată unică de ... ”

„Nu mă interesează banii dvs., dle. Rutherford.”

Tensiunea îmi strânge nape, dar mă oblig să rămân calm. „Ce te interesează?”, întreb.

„Ai foarte mare succes în afacerea cluburilor de noapte.” „Se uită în jur, învârtindu-se încet pe călcâie.

„Acesta, de exemplu ...”

„Este în afara mesei”, interjectez înainte să poată termina. „Nu mă interesează să-l las să plece. Am și un partener tăcut care s-ar putea opune aranjamentului nostru.”

Un alt schimb de priviri. Oleg dă din cap confirmarea.

„Clubul de pedepse este, de asemenea, un neconținător”, adaug, sesizând direcția conversației.

Sunt conștient că arunc o afacere foarte profitabilă, dar amintirea vânătăilor urâte ale lui Cleo și strălucirea lui Finnan asupra atrocităților sale au stârnit furie reînnoită. Șansa de rambursare mai devreme decât mai târziu este prea bună pentru a respinge.

Sergey Yurinov își face timp să cântărească oferta mea. El se ajută la alte două focuri de vodcă premium înainte ca ochii să-i tragă lui Oleg. Al doilea la comandă ajunge la un liant de piele pe care nu l-am văzut pe bară și extrage un document, pe care mi-l ține. Îl iau de la el și îl deschid pentru a găsi un document de transfer de proprietate. Suprim un zâmbet.

„Îl voi face pe avocatul meu să arunce o privire la asta și să vă revină până la prânz.”

Sergey își înfige capul și își întinde mâna. Când îl scutur, îl ține ferm, cu ochii negri fixați pe ai mei. „În schimb, ai cuvântul meu că interesele de afaceri ale tatălui tău și ale lui Bratva nu vor uni niciodată forțele.”

Dau din cap, elația întunecată se extinde prin mine.

Când pleacă, mă încrucișez spre bară, turn un deget de whisky Balvenie și îl arunc înapoi.

Licoarea care se împletește încălzește spațiile întunecate din mine. Mă simt mai ușor decât am avut-o în ani.

Până la sfârșitul zilei, ultimul bastion al lui Finnan va dispărea și pot să bag unghiile finale în sicriul său.

PARTEA A treia

NOI

Capitolul douăzeci

S-A ÎNTÂMPLAT PE O NOAPTE PLOIOASĂ

Cleo

Mi-am pierdut virginitatea în patul lui.

M-am îndrăgostit de el în patul lui.

Am trasat viața glorioasă pe care am avea-o împreună în patul său.

L-am numit pe copiii noștri și mi-am imaginat nepoții care ne-ar îmbogăți viața și ar face mărturie despre dragostea noastră în patul său.

Am aflat că bărbatul pe care îl iubeam mai mult decât propria mea viață era capabil de crimă ... în timp ce eram în patul lui.

S-a întâmplat într-o noapte ploioasă.

Din câte știu, Finnan Rutherford nu pășise piciorul în casa din piscină de când s-a mutat fiul său. Nu până în ziua aceea.

Axel scoate o pizza, mâncarea noastră de bază după ore de sex maraton. Mă întind în patul său îngrijorându-mă de scrisorile colegiului care se îngrămădesc pe noptiera lui. A renunțat la facultate când mama sa a trecut anul trecut. L-am ajutat să jeleze mama care nu a fost niciodată cu adevărat acolo pentru el, în timp ce am fost în secret încântat să-l am pe mine pentru un an întreg. În ciuda nevoii noastre obsesive de a fi unul cu celălalt, el a reaplicat în momentul în care tatăl său a început să-i vorbească despre aderarea la afacerea familiei. Știu că a regretat decizia sa pripită în momentul în care a postat cererile. La fel cum știu că de data asta, *Sunt* motivul pentru care renunță la răspunsurile la scrisorile de ofertă care se revarsă de la școlile Ligii Ivy.

Ar trebui să fiu dezinteresat. Gândiți-vă la fundamentul pe care îl punem pentru viitorul nostru. Axel susține din toată inima pasiunea mea pentru designul interior. Mă simt ca cea mai murdară că nu a vrut ca el să mă părăsească. El crede că este pentru că nu am văzut sau auzit de la părinții mei de când au zburat la o nuntă din Boston în urmă cu patru luni. Și asta era parțial adevărat. Mă doare inima pentru argumentul vicios pe care mama și cu mine l-am avut dimineața când a plecat, când a menționat din nou mutarea înapoi la Boston. Însăși ideea de a părăsi Connecticut, de a părăsi Axel mă umple de teamă, așa că în secret mă bucur că nu s-au întors.

Dar tatăl lui Axel mă asigură că nu va lăsa nicio piatră neîntreuptă până nu-și va găsi părinții, iar sinele meu de aproape șaptesprezece ani este consumat cu Axel, așa că a fost ușor să-mi dau permisiunea inimii să nu-mi fac griji. Să mă bucur de orice oră am cu Axel. Părinții mei vor fi întotdeauna în preajmă - odată ce își vor întoarce capul de oriunde au dispărut. Nu este prima dată când au făcut acest lucru de când ne-am mutat în Connecticut.

Dragostea vieții mele va fi însărcină într-un campus undeva departe. Mai ales dacă nu este de acord să rămână în Connecticut și să-și câștige diploma de finanțare a afacerilor la Yale.

Nu am nevoie de cărți de tarot pentru a ști că îl refuză pe Yale din mână, pentru că nu vrea să fie în preajma tatălui său.

Urmându-mi degetul peste colțul unui logo distinctiv al colegiului, îmi mușc buza. Capul meu vrea să-i spună să-și urmeze visele oriunde dorește, dar inima mea vrea să-mi bage capul cu o bătă de baseball. Gândul ca Axel să fie departe de mine, chiar și pentru o zi, îmi oferă nopți serioase de somn. Ca cel mai rău pesimist din lume, inima îmi plânge chiar și atunci când sunt cel mai fericit în brațele lui.

Nimic scurt dintr-un jurământ de sânge obligatoriu pe care îl vom face împreună în fiecare zi pentru tot restul vieții nu îmi va schimba starea de spirit. Tunetul răsară dintr-un cer încărcat de furtună, adăugându-se melodramei melancoliei mele. Îmi îmbrățișez perna care îmi poartă mirosul lui Axel pe față și inhalez profund. Chiar dacă port tricoul lui Yankees preferat, nu pot să-mi iau mirosul. Mă îngroapă mai adânc și suspin de starea mea patetică.

Întorcându-mi capul, văd un fulger. Și un corp siluetat împotriva ușilor franceze.

Ar fi trebuit să-l văd pe diavol pentru ceea ce era. Ar fi trebuit să sară în sus și să fug cât de repede am putut în direcția opusă.

În schimb, mă așez și trag perna în poala mea, în timp ce Finnan Rutherford își trage articulațiile pe ușă și intră fără să aștepte un răspuns.

Trebuie să arăt ca un cerb prins în faruri pentru că clătină din cap. „Nu trebuie să te sperii, Cleopatra. Nu de mine, cel puțin.”

Privirea mea îl urmărește în timp ce se plimbă prin dormitor ca și cum deține locul. Ceea ce face, tehnic vorbind, dar totuși.

Îmi pun buzele când ridică și zâmbește la ursul umplut Axel a câștigat pentru mine la un târg în urmă cu două săptămâni. Vreau să sar în sus și să smulg jucăria de la el, dar asta ar însemna să lăsăm siguranța patului, siguranța mirosului lui Axel în jurul meu. Așa că stau, cu picioarele încrucișate și aștept ca el să-și termine examenul ocazional.

Când se întoarce și își fixează ochii asupra mea, vreau să mă cosesc sub copertine. În schimb îmi ridic bărbia. „Vă pot ajuta, dle. Rutherford?”

„Sper că vei învăța să mă suni Finnan. 'Domnul. Rutherford sună ca bunicul meu organist al bisericii, bunul Domn își odihnește sufletul.’”Încearcă un zâmbet coaxant.

Hackles-urile mele se ridică mai sus decât valul bătându-se la moarte pe plajă. Când se prinde pe marginea patului, vreau să mă prind de el pentru a se mișca. Acest pat este sanctuarul nostru din familiile noastre, deși în privat îl invidiez pe Axel pentru frații pe care pretinde că îi detestă.

Ronan este super înfricoșător, fără îndoială acolo. Dar Troy, în ciuda limbii sale caustice, poate fi fermecătoare atunci când i se potrivește. Deși nu am văzut prea multe dovezi în ultimele două săptămâni.

Dar Bolton este un softie la inimă. M-am încruntat spre interior. Un softie mare cu o problemă de droguri care îi va juca viața dacă nu este atent.

„Cleo?”

Vocea lui Finnan mă concentrează. Nu s-a mutat de unde stă, dar privirea lui este în derivă peste mine într-un mod care mă incomodează.

"Da?"

„Nu știi cum să acoperi zahărul, așa că o să ies și să o spun. Au apărut știri despre părinții tăi.”

Inima îmi scade în stomac. „Ce știri? Sunt bine?”

„Asta este doar. Încă nu știu povestea completă, dar am oameni care lucrează să afle. Nu ești orb de genul de afaceri cu care tatăl tău și cu mine am fost aliniați în trecut, dar am făcut pași pentru a pune toate acestea în urmă. Din păcate, nu toată lumea este receptivă la această mișcare.”

„Sunt în regulă? Sunt ... vii?” *Axel, unde ești? Am nevoie de tine!*

Zâmbește un zâmbet menit să fie compătimitor. Cade laughably scurt. „Orice s-ar întâmpla, asigurați-vă că voi continua să am grijă de voi. De parcă am avut grijă de tine în ultimele luni. Nu suntem sânge, dar vă consider deja o parte a familiei mele.”

Sunt conștient că nu mi-a răspuns la întrebare. "Eu ... bine. Mulțumiri.”

El dă din cap și stă în picioare. Se uită în jur. „Și dacă ar trebui să se întâmple ceva care supără status quo-ul pe aici, să știi că nu va afecta promisiunea pe care i-am făcut-o tatălui tău de a avea grijă de tine, dacă i se va întâmpla ceva.”

Mintea mea se revarsă din ceea ce nu spune. "Ce vrei să spui?”

„I-am spus că întoarcerea la Boston nu a fost cea mai bună idee. Am fost destul de dezamăgit de această decizie. Dar el nu va fi balansat.” El clipește un zâmbet sumbru care îi ocolește ochii. „Și când a vorbit despre a te lua cu ei, știu că nu toată lumea de aici a fost încântată de asta.”

M-am încruntat „El a vorbit despre a mă lua?”

El dă din cap. „Mama ta nu era prea fericită de relația ta cu Axel.”

Pumnii îmi încheștă în poală. Din orice motiv, mama a luat o neplăcere instantanee față de Axel în momentul în care s-au întâlnit. Ani mai târziu, relația lor nu s-a încălzit. Dacă este ceva, s-a agravat. Nu mă miră că mama a făcut eforturi pentru asta. „Deci de ce nu m-au luat?”

El ridică din nou. „Le-am vorbit temporar. Deși ... ” se oprește și pare puțin dureros. „Nu sunt sigur dacă am luat decizia corectă.”

"De ce nu?”

„Axel a fost puțin ... în ultima vreme.”

„Nu, nu a făcut-o”, apăr fierbinte.

El întinde o mână. Mă apuc de ea. Se așază pe spate, expresia lui neutră.

„Și ce are de-a face cu părinții mei? Ce este el am de-a face cu ei?” „Apsez.

„Poate nimic. Poate, când tu și cu mine mergem la Boston săptămâna viitoare, totul va fi bine. Am auzit că părinții tăi se aflau în New Jersey întâlnindu-se cu șeful familiei Manzino acum câteva săptămâni, dar nu cred că este adevărat. Contactele mele din Boston vor clarifica totul, sunt sigur.”

Nu vreau să mă gândesc să merg nicăieri cu Finnan. „Îmi pare rău, l-ai menționat pe Axel. Ce are de-a face cu el?” Întreb din nou, deși acum mi se bate inima. Din ce motiv nu știu. Nu, asta este o minciună. Se lovește din cauza mențiunii New Jersey. Axel a petrecut cea mai bună parte a unei zile acolo acum trei săptămâni. A crescut cuget când l-am întrebat de ce a mers acolo cu frații săi.

Dar nu se sustrage întotdeauna când întrebi despre „necazurile” pe care le conduce cu frații săi?

Îmi scutur capul pentru a-mi dispersa gândurile și imaginile pe care le-am găsit odată întâmplător pe camera lui Troia. Lucrurile oribile pe care Ronan le făcea acelui om m-au făcut să-mi pierd micul dejun ..

Sari când Finnan se apleacă înainte și îmi bate genunchiul. Stomacul meu face o scufundare lungă. „Nu este nimic, sunt sigur. Vrei să spui multe pentru băiatul meu. Și sunt sigur că va face orice pentru a vă agăța. Chiar dacă, cu acel temperament al lui, mă întreb uneori de ce este capabil. El nu ar face niciodată nimic pentru a face rău celor de care te interesează.”

Mă apuc de faptul că el a presupus că Axel era capabil de violență. Sau mai mult.

... îmi aparții. Nu-mi pasă cine te-a creat. Tu ești al meu. Nimeni altcineva nu are voie să te atingă. Nimeni nu are voie să te îndepărteze de mine, mă auzi?

Nu sunt sigur de ce îmi amintesc cuvintele pe care Axel mi le-a spus pe plajă în această vară. Sigur, m-au emoționat atunci. Acum, o emoție diferită punctează acea emoție.

Nu. Axel mă iubește. Este un tip bun. El mă iubește și îl iubesc .

Sfârșitul poveștii.

- Nu, nu ar fi făcut-o, îi răspund lui Finnan, cu capul ridicat.

El face o pauză apoi zâmbește. „Ești o tânără înflăcărată, Cleopatra. De asemenea, ești loial. Îmi place asta despre tine.” Începe să se îndrepte spre ușă. „Voi finaliza aranjamentele pentru călătoria noastră la Boston în următoarele zile. Am deja permisiunea de la școala ta. Vă voi anunța când să împachetați o geantă.”

El pleacă cu o ciocnire similară de tunet cu cea cu care a intrat. Stau în mijlocul patului, neputând înceta să tremure. Mă simt ca un trădător de teama că nu sunt în stare să mă îndepărtez din inimă.

Axel. Parintii mei. New Jersey.

Părinții mei au trecut radioul tăcut înainte. Dar numai o lună sau ceva când au plecat în Armenia. Nu am aflat niciodată aspectele din călătoria respectivă, deși am ghicit.

De data aceasta au trecut luni. Și cum știe orice familie de crime organizate, prima regulă este de a lăsa autoritățile din treburile lor. Chiar și în cazul unui cuplu dispărut care nu a fost auzit sau văzut de mult timp.

Fulgerul clipește din nou. O altă siluetă împotriva ușii. Mi-a sărit inima în gât. Dar Axel este cel care merge într-o secundă mai târziu, blestemând și scuturând picăturile de ploaie din haina lui. Se întoarce pentru a pune cutia de pizza pe jumătate tăiată în jos, iar respirația mea prinde asemănarea în statură între tată și fiu. Axel este foarte mult propria sa persoană. Și totuși, la fel de mult ca Finnan, este înfricoșător.

„Rahat, urăsc aceste furtuni fulgerătoare. Ei ... Hei, ce nu e în regulă? Parcă ai văzut o fantomă.“

„Eu ... Da, furtuna stupidă m-a speriat puțin. Și tu făcând o impresie Freddy Krueger împotriva ușii nu te-ai ajutat.“

Fața lui se golește imediat. Desfăcându-și haina, o aruncă pe un scaun în timp ce se îndreaptă spre pat. O secundă mai târziu, sunt cuprins în brațele lui și mă învâрте pe spate. "Scuze draga. Aici, lasă-l pe Freddy să facă totul mai bun!"

Râd. Ne sărutăm. Devorează pizza. Atunci facem dragoste.

Dar temerile îmi rămân în inimă.

Și două săptămâni mai târziu, sunt confirmate.

Capitolul douăzeci - unul

IMPAS

În momentul în care Finnan mi-a arătat videoclipul și o fotografie cu corpul tatălui meu, viața mea a alunecat pe o pantă descendentă spre o reședință permanentă în al șaptelea cerc al iadului. Într-o stare de neîncredere amorțită, am citit o copie a raportului de autopsie care confirmă că s-a înecat. Abia am auzit sau am recunoscut reasigurarea lui Finnan că va avea grijă de aranjamentele funerare sau va fi scos din starea mea de fugă suficient de mult pentru a mă întreba de ce suntem singurii doi oameni care stăteau lângă mormântul tatălui meu din Boston. De ce, într-o răsucire șocant de groaznică a sorții, celelalte două persoane pe care le-am iubit cel mai mult nu au putut fi aici.

Axel.

Mamă.

Axel.

Axel.

Mamă .

Finnan nu a avut răspunsuri pentru mine în ceea ce privește locul unde se află mama mea. Nu a fost găsită în portbagajul Camaro cu tatăl meu. Am crezut că posibilitatea ca trupul ei să nu fie găsit îmi va aduce speranță. În schimb, tot ce mă gândeam era ce va face Axel când va afla că știu.

Omul pe care îl iubesc mă va ucide și pe mine?

Mâinile alea care mă venerau cu dragoste îmi vor smulge viața din mine când va ieși secretul său? A fost o alegere ușoară când Finnan m-a avertizat să-l anunț pe Axel că l-am găsit și l-am îngropat pe tatăl meu. Alegerea nu atât de ușoară a fost să mă întorc în Connecticut pentru a trăi sub același acoperiș ca criminalul părinților mei.

Dar la șaptesprezece ani, la fel de înfricoșător cum va fi, nu am avut nevoie decât să îndur coșmarul timp de un an. Apoi mi-am propus să pun o jumătate de distanță de glob între mine și omul care era acum întruchiparea fiecărei oroare pe care mi-am imaginat-o vreodată.

Așa că am fost de acord cu solicitarea lui Finnan.

Apoi, cu o seară înainte să ne întoarcem în Connecticut, și-a aruncat următoarea bombă. Mama era în viață. Pentru ca ea să rămână așa, a trebuit să predau viața mea lui Finan.

Acea bombă s-a dovedit a fi una dintre multe.

Inhal șiret cu agitație și trag mai strâns foaia de bumbac în jurul meu în timp ce merg pe fereastra largă.

Deși am vizitat New York City de multe ori, nu am petrecut niciodată o perioadă neobișnuită de timp aici. Câteva excursii de o zi pentru cumpărături sau mese în care am jucat gazdă la întâlnirile de afaceri ale lui Finnan sunt suma totală a experienței mele.

Acum întreaga mea existență este redusă la un dormitor de două sute de metri pătrați într-un club din Hell's Kitchen. Buzele mele se răsucesc la numele de locație corespunzător. Spre deosebire de casa din

Connecticut, nu am paznici de securitate care să-mi umbrească fiecare mișcare, dar sunt chiar mai prizonier aici decât eram acolo.

M-am trezit acum o jumătate de oră, singur în pat. Singurul indiciu al prezenței lui Axel a fost mirosul său care zăcea pe foi. Cu toate acestea, ceea ce nu a imprimat la exterior este foarte marcat la interior. Nu pot să mă mișc sau să respir fără ca posesia lui să se înregistreze, fără ca durerea pe care i-a lăsat-o cocoșul în păsărică să-i facă simțită prezența. Nu este în cameră cu mine și sunt încă revendicat.

Ușa se deschide în spatele meu și, parcă conjugată de gândurile mele, intră închisorul meu.

Părul lui întunecat este umed și pieptănat cu degetul, tricoul și pantalonii negri înlocuiți acum cu chinos spălați din piatră și un tricou gri-porumbel. Am o privire tentantă a tatuajelor care îi prind corpul.

Ochii lui sunt zero asupra mea cu intensitate și intenție neobservatoare. Chiar înainte de a se afla la jumătatea camerei, burtica mea începe să tremure.

Degetele mele se convulsă pe colțurile foii și cuvintele pe jumătate coapte de salut se ofilesc și mor pe limba mea.

Buna dimineata?

Nu există nimic de la distanță *bun* despre ce se întâmplă aici.

Ce mai faci?

Vibrațiile care-i sări corpul sunt toate dovezile de care am nevoie.

Nu are nicio dispoziție pentru plăceri, deoarece, în momentul în care ajunge la mine, îmi scoate foaia din corp. Spatele meu gol întâlnește paharul rece și mă gâdilă.

Gura lui devorează sunetul, limba lui lins adânc în gura mea în timp ce cucerește ceea ce pretindea deja. Sărutul este fierbinte, dominant. Neapologică și trecătoare.

Țesutul umflat între picioarele mele începe să tremure din nou. Mâna mare alunecă pe umeri și pe părțile mele pentru a mă odihni sub sâni. Senzația lor acolo îmi prăjește mintea. Un hohot mă scapă înainte să-l pot opri. El mănâncă și asta, mârâitul lui flămând spunându-mi fiecare sunet pe care îl fac îl transformă mai greu.

„Atinge-mă”, respiră împotriva gurii mele, porunca nu mai puțin puternică pentru că este cu voce scăzută.

Măinile mele, rușinos dornice, alunecă sub tricoul lui. Pielea fierbinte, etanșă, îmi salută degetele în timp ce absul lui dur se încolățește la atingerea mea. Mă mângâiez mai sus, peste creste cu apă gură la bucațele lui. Când degetele mele îi perie sfarcurile plate, mă opresc. Trageți-mi unghiile peste umflături minuscule. O smucitură cu corpul complet înainte de a-și apăsa erecția înfundată în leagănul soldurilor mele. Pofta mai mult din acea reacție, o repet.

Un sunet feroce îi curge din gât. Măinile lui alunecă în sus pentru a-mi capta sâni, degetele lui oferind fără milă dublul torturii rafinate. Săgețile fierbinți de nevoie îmi alungă sexul, iar genunchii slăbesc.

Axel își apasă corpul inferior mai adânc în mine, susținându-mi greutatea cu un picior între a mea. Materialul dur al pantalonilor îmi pășește clitorisul ultra-sensibil și strig.

"Fuck. Cleo ... *fuck* ".

Cuvintele nu sunt taxate ca cele vulgare ale sale aseară. Sunt solemne, puțin dezgropate. Ca o rugăciune. Pentru ce, nu știu.

Capul îi pică să-i prindă un sfârc în gură și gândurile îmi spulberă. Fierbinte, umed, flămând, dinții și limba îi răvășesc un vârf, apoi celălalt, mișcările lui crescând frenetice până când împinge globurile împreună și își alunecă limba largă peste ambele simultan. El sugă până când sunt roșii și palpitate și râvnitoare. Apoi îmi ia din nou gura, cu mâinile înapoi pentru a-mi bate și a-mi strecura sânii.

Șoldurile îmi pompează coapsa, foamea sfâșiată prin mine având nevoie de satisfacție. Umeditatea mea se înmoaie, redând materialul mai grosier. Oferind mai multă frecare. "Oh!"

„La naiba, ești ca cea mai mare dependență”, gemu furios pe gura mea înainte să se îndepărteze. Negarea brutală are unghiile mele scufundate în talie înainte de a-mi înregistra acțiunea.

Un șuier îi smulge gâtul. Mă privește cu o notă de dezamădă pe care am auzit-o în vocea lui acum câteva momente. Privirea lui se mișcă mai jos spre gura mea. Sânii mei. Ruloul incontrolabil al șoldului meu împotriva piciorului.

Ajuns înainte, el îmi captează nukul și dă un alt sărut pedepsitor. „Hristos, trebuie să te fut. Trebuie să.” El mă eliberează la fel de brusc. O mână își strecoară cocoșul, în timp ce cealaltă îi atacă centura. Al doilea coboară fermoarul, îmi trage mâna pentru a-și înfășura lungimea abruptă.

Dragă rai. Grosimea lui de catifea este un instrument viu, puternic. Promitând totul. Inclusiv uitarea temporară de frică și disperare. Nu pot rezista dorinței de a-l mângâia de la rădăcină până la vârf, bucurându-mă de puterea lui.

Tragându-și pantalonii în jos, mă împinge înapoi.

Paharul rece îmi amintește unde sunt. „Axel, ... fereastra ...”

„Nimeni nu poate vedea înăuntru”, se răstoarnă, cu vocea tăiată în excitație aspră și gheață hotărâtă. „Și nu mi-ar păsa dacă ar putea.”

Respirația îmi lovește. Gândul oamenilor care urmăresc. De a vedea ce îmi face. Cum îmi poruncește corpul. Când gândul nu mă umple imediat de groază, un alt zgomot mă lovește. Își ridică privirea de la sânul pe care îl îndrăgostește și un zâmbet îi răsuște buzele.

„Asta te transformă, nu-i așa, micul meu expoziționist?”

Îmi scutur capul. "Nu."

Ochii lui se întăresc. "Mincinos. Ar trebui să te pedepsesc pentru asta. Poate că te voi duce la parter în noaptea asta, te voi duce în hol, în fața tuturor ", se gândește crud.

"Nu!"

Mâinile dure mă învârt în jur, iar fața mea este apăsată în pahar. Frigul întâlnește căldura întâlnește prezența falnică la spatele meu, iar creierul meu încetează să funcționeze.

Degetele lui alunecă prin pliurile mele, testând și găsindu-mi umezeala pentru el însuși înainte să-mi strângă talia. Cu un mormăit gutural, el plutește în mine, cocoșul său lovindu-mi capătul într-o singură lovitură arzătoare.

Degetele mele se ghemuiesc la pervaz în timp ce picioarele mele părăsesc pământul. „Axel!”

„Da”, îmi grăbește urechea, cu vocea lui de pietriș dur. „Scream numele meu nenorocit, astfel încât toată lumea de pe stradă să știe exact cine te ia. Spune-le, Cleo. Spune-le cine deține această păsărică.”

Se retrage și se întoarce în interiorul meu.

Stelele explodează în viziunea mea. Tipa ... ceva. Numele lui este cel mai probabil, dacă îngroșarea incredibilă a cocoșului său este vreun indiciu. Se simte sublim în mine. Saliva îmi umple gura în timp ce flăcările fericite se ridică din picioare. Arsura dimensiunii sale nu a scăzut. Probabil că nu o va face niciodată, dar corpul meu începe să se adapteze la el. Există mai puțină durere și mai multă plăcere incredibilă. Plăcerea pentru care țipă fiecare celulă din corpul meu.

„O, Doamne ... Axel.”

„Îți place asta, iubito? Felul în care cremezi în jurul meu, cred că da.” Suflarea înfiorătoare în tonul său este însoțită de mai multe lovituri care se prăbușesc, care m-au lovit exact în locul potrivit.

Extazul mă îneacă. „Y-da.”

Dintii se scufunda în umărul meu, suficient de puternic pentru a lăsa o amprentă, înainte ca limba lui să alunece pe pielea mea. „Mai tare, iubito. Nu credeți că omul în costum la semnul de oprire te-a auzit.”

"Da!"

Un nas la lobul meu de ureche. "Vrei mai mult?"

"Te rog ... oh te rog!"

Capul lui se încadrează între omoplat, parfumul lui audibil al pielii mele trăgând un alt strat de fericire de la mine. „La naiba, îmi place să te aud. Din nou.”

"Vă rog. Mai mult mai mult. Vă rog. "

Sunt o mizerie incoerentă, care se îndreaptă spre o anumită anihilare la mâna unui manipulator expert. Și totuși, tot ce simt este o plăcere incomparabilă. Pofa fatalistă pentru orgasm mi-a îndreptat drumul. Îl vânez fără milă, împingându-mă înapoi împotriva loviturilor lui.

O chicotire răgușită îmi zvâcnește gâtul. „Uită-te la tine, nenorocit de curajos, încercând să-mi ia mai mult. Crezi că te poți descurca, iubito?"

Probabil că nu. La naiba, nu am niciun indiciu despre ceea ce fac. Tot ce știu este durerea vorace din interiorul meu are nevoie de mai mult. De toate. De el. Așa că îmi bag din nou șoldurile.

Degetele lui îmi sapă în talie.

Da ... oh Doamne, da .

Mai bag încă o dată.

"La dracu. Iisuse, Cleo, nu vreau să te fac rău."

Am îndurat fiecare groază imaginabilă în scurta mea viață. Aflând ce le-a făcut părinților mi-a smuls inima care îmi bate din piept. Ceea ce îmi face acum mă ajută să mă concentrez pe orice altceva decât pe asta. El este chinuitorul meu și izbăvitorul meu fals.

"Fă-o. Rănește-mă."

El se gândește ca și cum ar fi fost împușcat. Apoi șoldurile îi explodează.

Un urllet scăzut pornește din adâncul pieptului. Cu cât se construiește mai sus, cu atât mă înnebunește mai repede. Fața mea alunecă pe geam în timp ce se adâncește. Mai adânc în mine.

Țipetele mele se contopesc între ele, gâtul meu la fel de crud ca pizda mea până când cel mai intens orgasm pe care l-am experimentat vreodată îmi trece prin corp. Axel urmează în urmă, grosimea lui pulsând lung și dur și nesfârșit în mine. Cuptor fierbinte, arde totul în calea lui și mă topesc în uitare.

Capitolul douăzeci și doi

CEREREA

Cleo

Când vin, mă pune pe picioare.

Un braț îmi susține talia în timp ce îmi netezește părul de pe față și îmi aruncă sărutări de-a lungul maxilarului.

„Este aproape prânz. Bucătarul este în așteptare. Vrei un prânz devreme sau un mic dejun târziu?”

Este imposibil să mă gândesc la mâncare atunci când pielea mea este aprinsă, cocoșul lui este încă îngropat în mine și sucurile noastre amestecate îmi acoperă coapsele interioare.

Îmi apăs obrazul încălzit pe geam și respir adânc. „Eu ...” Mă opresc și înghit, limba mea este un organ inutil în gură. „Sunt ... voi mânca orice.”

„Îl voi pregăti pe amândoi.”

El scoate din mine și ceva pândește în mine. Nu poate fi pierdere. Asta ar însemna într-un mod obscur, el este al meu. Nu-l vreau. Nu pot.

În timp ce mă străduiesc să-mi opresc mintea învârtită, el mă propune cu coapsele și îmi trage foaia peste umeri înainte să mă măture în brațele lui. Încă tremur când ajungem la pat, iar el mă așează la mijloc. După ce îmi sărută vârful nasului, se îndreaptă și se fermoare.

Impresionantul bombat din spatele zborului său indică faptul că poate merge în altă rundă. Dar, în ciuda măștii brute de excitare pe fața lui și a strălucirii ușoare a transpirației pe pielea lui, aspectul din ochii lui este intenționat nemilos.

După ce a sunat bucătarului, se îndreaptă spre zona de relaxare opusă ferestrei, ridică un fotoliu greu, de parcă nu cântărește nimic și se întoarce cu el.

Așezându-l în partea patului, se aruncă în el și își propune coatele în genunchi.

„Primele lucruri în primul rând.” A aruncat o privire înfiorătoare asupra patului, a tabloului, a camerei. „Această cameră. Având în vedere că suntem ... cum ne-ai sunat? „Idioți adolescenți spinoși”? De ce să scot zece mii de dolari pe care îi știu *el* nu-mi permit să reproduc acest lucru? Cu siguranță nu ești nostalgic? „Vocea lui pulsează cu o putere primitivă, nestăpânitoare. Căderea în somn epuizat în această dimineață mi-a dat o răscumpărare temporară.

E timpul să înfruntăm diavolul acum. Dar amintirea *De ce* el este diavolul îmi îndreaptă coloana vertebrală. „Nostalgic? Departe de ea. M-am gândit că un loc ca acesta te va aduce mai repede, asta este tot.”

Ochii lui se îngustează, sondând adânc, tăind în mine. „Te minți.”

„Nu sunt ...”

„Taie prostiile. Ai fost un mincinos de rahat înainte. Ești încă un mincinos. Spune-mi adevarul.”

Emoțiile ard de la intestin la gât. Vreau să plâng. Vreau să gădesc cea mai ascuțită sabie și să o conduc prin inima lui. Vreau să mă arunc de pe cea mai abruptă stâncă, să mă scot din această ecuație oribilă care cumva, fără binecuvântarea sau consimțământul meu, a devenit triumviratul nesacrosanct al Tatălui Rău, al Fiului Fiului și al Iubitului Doomed.

Brațele îmi scot, bătând foaia prea caldă. Reamintind că sunt dezbrăcat dedesubt, îl apuc înainte să-mi cadă de sâni. "Amenda! Aveam nevoie de amintirea a ceea ce un prost am fost pentru că am crezut că mărul va cădea, poate o dată, departe de copac."

Nările îi strălucesc larg. Un mușchi tic la templul său și, chiar dacă fața lui este puțin, masca furiei mortale nu se disipează. „Explicați și explicați-l bine."

„Știi ce ai făcut pentru Finnan. I *mereu* știam chiar dacă ai mințit de fiecare dată când te-am întrebat. Aceia aleargă cu frații tăi? Intră în capul oamenilor? Distrugerea traiului oamenilor? Știam. Mi-a întors stomacul. Nu m-am gândit niciodată ... "

Ce dracu faci?

Mă trag înapoi din prag. Îmi notez mâinile tremurând și ochii străluciți cu un amuzament îndepărtat.

- Nu te-ai gândit niciodată ce, Cleo? „Un pumn este bine legat în celălalt, feroce ține întorcându-și pielea albă păstoasă.

Abia se ține împreună, acest Fiu Fiară format din coasta tatălui său. Ar trebui să fiu îngrozit, dar teroarea este vizibil absentă.

Poate că a lua fiara în mine, a-i lua esența blestemată în pântecul meu m-a făcut imun? Mi-a amorțit instinctul de autoconservare?

Am închis ochii și am clătinat din cap. Nu este vorba despre mine. Nu a fost niciodată. Tot ce am făcut a fost să asigur siguranța mamei mele. „Ce contează? A fost o perioadă în care eram suficient de prost pentru a crede că sunt îndrăgostit de tine. Dar asta a fost înainte ca cântarul să cadă din ochii mei. Înainte să-mi dau seama că ești un Rutherford din când în când. Că fiecare dintre voi este incapabil să se schimbe. Vedeți ce doriți și o luați. Cea mai mică greșală necesită retribuirea modulului Rutherford. Este atât de simplu pentru tine. Indiferent care sunt consecințele pentru toți ceilalți."

Respirația care îi lovește gâtul este înfiorătoare și crudă. Privirea care îi strălucește ochii amenință să-mi oprească inima. Mușchii se îngroașă în gât ca și cum ar ține fiecare emoție pe care o posedă închisă.

Este fascinant, această privire asupra omului pe care l-am lăsat să mă ia naiba acum zece minute. Fascinant și atât de hipnotic, chipul său frumos înghețat în acea mască captivantă, aproape vulnerabilă. Îl puteam urmări pentru totdeauna.

„Deci nu m-ai iubit niciodată? „Vocea lui este șmirghel dur, ciudat de supus, ca și cum fiecare cuvânt îl frige. Mă întreb dacă este cel mai rău ego învințit din istorie sau dacă a ajuns la zenitul furiei.

Bătăile inimii mele chinuite urlă că acest lucru nu este durabil. La doar douăsprezece ore după ce mă revendică, centrul meu se prăbușește, perspectiva mea schimbându-se în falsul fals sub picioarele mele. Pentru că de ce altfel mi-aș imagina că am surprins doar băiatul pe care îl cunoșteam în acei ochi cenușii, am auzit vulnerabilitatea aceluiași băiat în vocea lui? „Mi-a plăcut o imagine a imaginației mele care nu

avea să trăiască niciodată realitate. Această cameră este atât o amintire a prostiei clipite, cât și o precauție de a nu mai purta acele nuanțe particulare.“

„Și tocmai așa sunt clar în acest sens, ai făcut această descoperire cutremurătoare de pământ că nu v-a plăcut acest Rutherford în timp ce ai fost în Boston în acele trei săptămâni cu tatăl meu?”, Întreabă el.

Acesta este ușor. Inima zdrobitoare ușor. "Da."

Pumnii lui se strâng mai tare până când sunt îngrozit, articulațiile lui vor apărea. Privirea lui frenetică o înnebunește pe a mea în liniștea plină. Searching. Searching. Apoi scade, ca și cum nu suportă să mă privească. Se uită în jos la pumnii în fascinație timp de un minut, cu buzele o linie subțire, nemiloasă. „L-ai futut și tu atunci?„O cerere înăbușită, albă.

Abia o aud peste ciocanul inimii mele. "Nu."

Capul lui se ridică și se întoarce din nou să-mi cerceteze privirea. Indiferent dacă găsește ceea ce caută sau nu, pumnii se dezlănțuiesc și torsul se îndreaptă. „Așa că ai decis că nu sunt un pariu bun din cauza faptului că sunt fiul tatălui meu. Dar tatăl meu era unul mai bun?“

Încercarea din umeri este probabil unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am scos. „Ceva de genul asta.“

"Văd."

Nu, nu , Vreau sa spun. Cu Finnan, am intrat în cesspool diavolului știind exact la ce să mă aștept. Cu Axel, nu am văzut-o niciodată.

„Am terminat aici? Mai vrei să știi sau pot să fac un duș?“

Întrebările mele îi atrag privirea în jos, peste gât, piept, foaia scumpă, dar inadecvată care îmi acoperă corpul. Chiar și fără să mă uit în jos, știu că pielea mea îi poartă semnele de aseară și de dimineață. În felul lui, mă marchează.

Expresia lui se transformă încet până când pare din nou aproape uman. Aproape. Fiara pândește întotdeauna chiar sub suprafață.

"Nu, iubito. Puteți face duș mai târziu. Deocamdată, rămâi chiar acolo unde ești. Până când nu sunt gata să te fut din nou, îmi doresc transpirația pe pielea ta și sperma mea din interiorul tău."

Dă-râm fiorul amețitor și scutur din cap. „Nu poți ...“

„Cred că am stabilit în mod concludent ce pot și nu pot face.“

„Și asta include să mă țin permanent dezbrăcat? De ce?“

Dintii lui clipească într-un afișaj de mirt crud. „Poate că ești curat un -corpul futut este criptonita mea. Poate că te-am mulțumit la orice ocazie este cum mă voi ocupa de această situație nenorocită. Încă nu m-am hotărât, dar să mergem cu asta deocamdată, hmm?“

„Mai am nevoie de haine, Axel. Și am nevoie de ... “

O lovitură la ușa îmi oprește discursul.

Axel se ridică, cadrul său puternic dominând camera în timp ce se îndreaptă spre ușă și o deschide. O conversație scurtă și mută mai târziu, el împinge un cărucior cu mai multe rafturi în cameră. Fără să-mi arunc o privire sau să-mi reia conversația, el începe să ridice capacele cupole de pe vase.

Dacă mi s-ar spune acum zece minute că voi avea pofta de mâncare în urma conversației noastre, aș fi râs. În schimb, stomacul meu pândește în așteptare sălbatică când aromele îmi lovesc nările. Obosit de corpul meu care mă trădează, mă oblig să rămân pus în mijlocul patului.

„Să vedem, avem brune de hași, ouă Benedict, ouă stropite, pâine prăjită, vafe belgiene cu frișcă, cafea și suc. Sau somon afumat cu salată de cretă de apă, omletă de homar seared, salată de pui Cezar.” Se oprește și îmi privește drumul, sprâncenele ridicate.

Ar trebui să fiu șocat că și starea lui de spirit s-a transformat. Dar la fel cum am fost păcălit mult timp să cred într-un Axel diferit, așa că știu că omul din fața mea are multe fațete.

În momentul de față, el este o intenție de bestie alfa de a-și hrăni prada înainte de a o devora. „Voi avea tot ce ai”, spun eu.

Ochii cenușii îmi cercetează fața și corpul pentru o clipă lungă înainte să-și strângă capul. „Mă îndoiesc de asta, dragă. Nu ești nicăieri aproape echipat pentru a face față mărimii poftelor de mâncare.” Pune două cani de cafea, pune cea îndulcită pe o tavă înainte de a începe să îngămădească selecții de mâncare pe o farfurie. Sucul, apa și condimentele merg pe tavă înainte să o ridice și să-mi îndrepte drumul. El îmi așează tava în poală, apoi îmi prinde bărbia în mâini, înclinându-mi capul. „Mănâncă totul pe placa respectivă și vom discuta despre articole vestimentare.”

Mă apuc. „Nu sunt un copil care să i se ofere tratamente pentru un comportament bun.”

"Nu. Tu ești al meu. Și te voi face să sari prin atâtea cercuri pe care mi le doresc. Chiar dacă unele dintre ele sunt pentru binele tău.”

„Ce înseamnă asta?”

„Înseamnă că mai ai un șir mic mutinos, când ai chef. Spune-mi că nu visezi o scuză pentru a nu mânca chiar acum?”

Mă lovește un șurub urât de surpriză. „Și cum ai ști asta?”

O privire sumbră îi strălucește pe față, fulgerul repede și sălbatic, apoi a dispărut. „Nu tot ce vă imaginați este modificat *are* modificat, Cleo. Acum. Mânca.”

Mă uit la retragerea lui în timp ce se întoarce în cărucior. Îmi ridic tacâmurile, aruncând în minte observația criptică, apoi o arunc. Tot ce mi-am imaginat modificat. *Tot* Șters din existență de un videoclip de douăzeci și unu de minute care îmi este privit în minte și care se joacă pe o buclă nesfârșită, trează sau adormit.

Dacă nu ar crede asta, nu aș fi aici.

Capitolul douăzeci și trei

CONFESOR, CONFESORUL MEU

Sari la sunetul unei plute de șampanie care apare. Mă uit în sus, sigur cu fiecare respirație din corpul meu că nu avem un singur lucru de sărbătorit. Dar Dom Pérignon este turnat într-un flaut care conține suc de portocale. Șocuri lovește prin mine. Nu vreau să atribuie mimoza pe care o fixează memoriei care îmi trece brusc prin minte.

Un moment furat la dulcea mea petrecere de 16 ani, unde mă trage într-un colț tăcut și produce o sticlă de șampanie și două pahare. O înghițitură de sufocare bubuită și comică atunci când merge pe un drum greșit. Pierderea răcorosului îi determină râsul tachinător și jena mea enervată. Declar că urăsc șampania. Axel nu mai râde, îmi spune să aștept și se strecoară în bucătărie pentru a apuca o cutie de suc. Prima mea mimoză are gust de ambrozii. Cer mai mult și beau până când viziunea mea se estompează.

A devenit băutura noastră de sărbătoare.

O băutură pe care mi-o ține acum, cu ochii constanți și neobservați direct. Nu vreau să o iau. Dar am senzația *acest*, mai mult decât micul dejun care stă în poala mea, deține puterea de a-mi determina viitorul.

Cu o mână nu tocmai constantă, o iau.

Se întoarce să-și fixeze o farfurie, cu care se întoarce să stea în fotoliu. Abia reușesc să mă opresc să-mi rostogolesc ochii la bunătatea vafelor cu cremă. Și omletele topite în gură. Totul de pe farfuria mea are un gust glorios. La jumătatea drumului, risc să arunc o privire spre felul lui de a-și găsi privirea asupra mea, un zâmbet răsucit pe buze. Purtându-mi pe ale mele, mă întorc la mâncare.

Își lupează propria masă în tăcere, apoi se întoarce pentru o a doua ajutor. "Mai Mult?"

Mă uit din sprânceana ridicată spre farfuria mea, șocat că este șters. Încruntându-mă spre apetitul fugit, scutur din cap. Se întoarce cu ultima waffle s-a îngămădit cu cremă, dar, în loc de fotoliu, stă pe pat, aproape tentant.

Își face timp să aranjeze gura perfectă de waffle, smântână și căpșuni și o ține de buzele mele. Îmi scutur capul. Ochii străpungători se îngustează. „E bine să te bucuri, iubito. Sunt multe lucruri pe care le țin împotriva ta. Mâncarea nu este una dintre ele.”

O altă remarcă pentru puzzle în timp ce mă deschid și iau mâncarea.

Când am terminat, el dispune de cărucior și se întoarce la culcare. Întinzându-se lângă mine, își trage mâinile sub cap. Acțiunea își ridică tricoul și înghit la gură centimetri de piele elegantă musculoasă, tatuată pe afișaj. Mă prinde urmărind, o strălucire lentă și grea care îi intră în ochi.

„Acum, să discutăm următorul punct de pe ordinea de zi.” Tonul lui este casual, dar un nod dur îi trage cuvintele.

„Am nevoie de haine, inclusiv lenjerie.”

El ajunge în buzunar și își scoate telefonul. Degetul lui alunecă pe ecran, iar el lovește cadranul, apoi difuzorul.

- Bună după-amiază, Axel, vocea lină a lui B îl salută.

„Cleo are nevoie de haine. Mărimea patru sus, șase pe partea de jos.“

Ar trebui să fiu surprins că știe dimensiunea mea. Nu sunt.

O mică pauză. Apoi, „Bine, voi avea grijă de ea.“

El se uită la mine. "In orice altceva?"

M-am încruntat la el apoi la telefon. „Umm, am nevoie și de ... pastile de control al nașterii. I-am lăsat pe cei pe care i-am avut înapoi, dar veți avea nevoie de o rețetă ... ”

„B va avea grijă de ea. Nu vrei?“

O mică bătaie. "Sigur. B va avea grijă de toate. Spune-mi ce marcă.“

Îi spun.

„Le vei avea peste câteva ore. Un pic mai mult pentru haine. Orice altceva?“

Mă uit la Axel. „Închirieri-“

„Fără lenjerie”, anulează el. „Asta va fi totul, B. Mulțumesc.” Se spânzură și aruncă telefonul pe pat.

Îl privesc. "De ce?"

„Nu vreau să intre nimic în calea acelui lucru criptonit pe care l-am menționat anterior. Va fi risipitor să cumpărați lenjerie, vă voi smulge în momentul în care vă va atinge pizda. Gândește-te la mediu ”, atrage el.

Pumnul de răs este la fel de neașteptat pe cât este de indignat. „Nu pot ieși fără lenjerie!“

Ambele mâini se întorc la cap, expunând și mai mult stomacul rupt, cu ochii care îmi strâng fața cu posesivitate leneșă. „Deoarece încă nu discutăm acest lucru, să nu fim prea prezumtivi. Aș putea decide să te leg de acest pat, oricât de mult durează acest lucru.“

Mă uit în jurul camerei pe care am transformat-o din greșeală în propria mea închisoare. „Eu ... nu mă poți ține aici pentru ... la nesfârșit.“

„Există din nou această provocare”, murmură el. Pare înșelător de calm, întins acolo cu mâinile în spatele capului, dar ochii cu glugă fixați asupra mea nu și-au pierdut o uncie din intensitatea lor.

„Nu te provoc -” Mă opresc când telefonul îi ping. Amândoi privim în jos ecranul. Chiar și cu susul în jos, pot citi cuvintele.

Dulap ETA 17:00 . B .

Când ecranul se întuneacă din nou, mă uit în sus. „Care este povestea ei?“

O sprânceană indolentă se ridică. „Este modul tău de a mă întreba dacă imi fut managerul, Cleo?“

O mică minge urâtă se congelează în stomac. Nu am nicio intenție să-l cercetez, așa că dau din cap. „Nu a fost.” „Am o bătaie pentru a mă felicita pentru o voce uniformă, mușcându-mi limba pentru a opri celelalte două cuvinte care doresc să izbucnească liber. Îmi dau degetul în timp ce se lansează din gură. „Tu esti?”

„Nu este acesta special. B și cu mine suntem strict de afaceri.”

Nu acesta special .

În niciun caz, acele patru cuvinte îmi mușcă în piele. Mă mănâcă doar cu ... ceva. „Dar ea rulează haine pentru tine?”

„Nu am avut nevoie de una până azi. Ea va fi compensată în mod adecvat. În ceea ce privește povestea ei, nu am întrebat. Nu s-a oferit să-mi spună. Amândoi ne plac lucrurile în acest fel.”

Îmi amintesc apelul telefonic din garajul de parcare aseară. Cu cine vorbea, era mai mult decât să-și țină propria. Deși nu-i este rușine să lase o urmă de vulnerabilitate să apară. „Îmi amintește de Jessica Jones.”

Un colț al gurii îi răsuțește. „Este responsabilă de acest loc pentru că este un badass și, din fericire, nu are probleme de băut ale JJ sau probleme de super-furie. Ambele le consider bonusuri.”

Descoperirea că știe despre un personaj TV preferat solicită alte zeci de întrebări. Întrebări banale, plictisitoare, care nu ar trebui să aibă nici cea mai mică platformă din acest spațiu.

Respiră și ochii îmi sunt atrași de cerneală. Nu este cel mai sigur subiect, dar îl aleg oricum pentru că, naiba, nimic nu este în siguranță când vine vorba de Axel. „Ce simbolizează asta?” Punct spre tatuajul yin yang la buric.

„Armonie. La naiba.”

„Nu înțeleg.”

„Am crezut că îl am. Echilibrul perfect chiar în mâna mea. S-a dovedit că am greșit.”

„Când ... când ai crezut că ai avut-o?”

„Timpul și datele nu mai contează, dar, pe măsură ce aceste lucruri tind să se întâmple, a fost chiar înainte ca viața mea să devină rahat. După aceea, am urât vederea. Fie a fost tăiat, fie a ars-o. Am ales flăcările arzătoare ale iadului.”

Privirea lui scârțâitoare sugerează că acele flăcări nu sunt nicăieri aproape de a se reduce. Că subiectul este încă unul precar. Lăsându-l în pace, privirea mea se deplasează în piept până la cerneala care îi aruncă o privire din guler. Vreau să știu și despre acestea, dar decid să le las în pace deocamdată.

„De ce un club, pedeapse”? „În schimb, întreb. Acest lucru este mai în concordanță cu omul care este. Îmi spun că nu întreb pentru că vreau să înțeleg. Nu există nicio înțelegere. Nu va fi niciodată.

„Pentru că toată lumea păcătuiește. Toată lumea merită pedeapsă. De ce să nu faci o ucidere din ea?” „Răspunsuri clare, fără suflet, care ar trebui să explice totul, dar nu sunt nicăieri suficient de aproape.

„Ce sunt ale tale?”

Ochii lui se întâlnesc cu ai mei și tot ce văd este un peisaj nesfârșit *nimic* „Ah, iubito, sunt prea multe de numărat. Dar fiți sigur, primesc tot ce îmi vine.”.

Respirația îmi prinde și inima îmi sângerează disperarea. „Sunteți sigur despre asta, dar cine sunteți voi pentru a decide care ar trebui să fie pedeapsa voastră? Cu siguranță, este dreptul părții nedreptățite să decidă ce penitență dă chinurile lor?”

Pentru prima dată, el nu poate să-mi întâlnească privirea. Capacele cu glugă se măturau și se închid, iar mușchii din brațele îndoite se îngheșuie până când își leagă capul, respirația crescând zdrențuită ca și cum ar lupta cu un demon din interior. Când pieptul lui se ridică într-un expir adânc și lung, sunetul este subuman. „Nu dacă nu mai respiră.”

Șocul de a auzi admiterea îi cade din gură, mă lovește atât de tare, sunt sigur că nu voi mai putea respira. Sângele îmi scurge din cap, iar mâinile îmi zboară spre gură.

În orice fel, acest lucru mi-a jucat în minte în nopțile întunecate, pline de furie, nu mi-am imaginat o dată Axel mărturisindu-și păcatele.

Acum că a ieșit, acum, când mi se zvâcnește picioarele, nu știu ce să fac cu asta. Vreau să-l ridic și să-l arunc înapoi în el, să am acel sâmbure obtuz de speranță care nu a murit niciodată în mine, cel care spera că toate acestea au fost o singură greșeală uriașă, că a meritat să mă îndoiesc de vinovăția lui.

Am crezut că îl urăsc înainte. Această emoție nu este nimic în comparație cu ceea ce simt pentru el acum. Și sunt conștient de agonizant de ce este asta.

Dragă Doamne ... mă simt rău. Bile se ridică, rapid și acru.

Sari de pe pat, lovind orbește spre baie. Foaia se încurcă în jurul picioarelor mele și mă arunc cu disperare.

În spatele meu, patul scârțâie. „Unde dracu te duci?„Vocea lui pulsează cu ceva grosier și extraterestru. Sper lui Dumnezeu că toți demonii din iad îi aruncă fiecare centimetru din el.

„Mă duc la baie”, am scuipat fără să mă întorc. „Și merg singur! Cu siguranță mi-a permis această demnitate?”

Fie că este de acord sau nu, mă lasă să plec.

Trag ușa, întorc încuietorul și mă grăbesc spre vas. Dar greața a dispărut. La fel și lacrimile mele. Totul este închis.

Închid capacul toaletei și stau pe ea, cu mâinile agitate trăgând foaia în jurul corpului meu tremurător.

Ce este în neregulă cu mine? Cunosc adevărul de opt ani. Au trasat meticulos un ochi pentru ochi în timp ce stăteam pe noptiera mamei mele, urmărind mașinile să respire pentru ea.

Și acum sunt aproape .. *îmi pare rău* ca a mărturisit?

Capitolul douăzeci și patru

ISPASIRE: PARTEA INTAI

Axel

Știe cine sunt. Ea stie ce Eu sunt.

Știu cine este.

Păcatele ei mi-au rămas foarte mari în minte de foarte mult timp. Dar nu m-am oprit niciodată să-mi imaginez cum ar arăta a mea spre ea.

Nu mi-am imaginat niciodată ce îmi va face văzând în ochii ei. Mi-am dat drumul la gardă în timpul unei lupte ilegale cu cușcă cu un vânătăi filipinez. Kalisul lui ascuns mi-a tăiat coapsa larg deschisă. Rana a durat trei săptămâni pentru a se vindeca, fiecare moment al acelui proces de vindecare agonie infernală.

Durerea pe care o simt acum este de o mie de ori înmulțită ceea ce am simțit atunci. Stând pe partea patului cu capul în mâini, mă întreb în ce dimensiune mi-am imaginat că mărturisirea va fi în regulă.

Pentru că este bine pentru suflet? Probabil, dacă credeți în poveștile și zânele școlii de duminică. Și dacă credeți că aveți un suflet de răscumpărat. Nu o fac. Și acum știe.

Ridic capul și privesc ușa băii. Nu există sunet din interior. A fost acolo zece minute. Vrea să fie singură. Ar trebui să respect asta.

Ideea îmi bate în cap ca o piesă de puzzle stângace care își caută slotul. Nu mă miră când nu găsește o aterizare.

Pentru că dracu asta.

Când vine vorba de Cleo, nimic nu este așa cum ar trebui să fie. În plus, nu suntem aici, în această cameră, pentru distracția. Suntem aici pentru că, indiferent ce crede despre mine acum, ea este încă a mea.

Eu stau. Agonizat, dar hotărât.

Prima mea lovitură nu primește niciun răspuns. Încerc din nou. Mai tare.

"Ce?,"Vocea ei este slabă. Purtat. *Heartbroken?*

Dorința de a crede că ultima emoție mi se vede. Dar fierbinte pe călcâie .. *Mi-a plăcut o imagine a imaginației mele care nu avea să fie niciodată la curent cu realitatea.*

Îmi împing propriile imaginații într-o parte. „Timpul să iasă, Cleo.“

"De ce?"

O duzină de răspunsuri se aglomerează pe limba mea. Le arunc una câte una în favoarea adevărului chel. „Pentru că trebuie să te confrunți cu cine sunt mai devreme sau mai târziu. Și pentru că timpul tău este al meu, votez mai devreme.“

Ea scoate un sunet care se învâрте la ceva larg deschis în mine. Ca durerea care pândește în mine, această nouă ruptură mă enervează. Toate indică slăbiciuni pe care am crezut că le-am cucerit pe câmpul de luptă. Echipa specială de operațiuni negre la care am fost repartizat în urma incidentului Taranahar a instruit ce emoții străine fierbeai în mine după ce Cleo ma parasise. M-a învățat să divorțez de emoția de zi cu zi. Și totuși nu am fost niciodată mai crud, m-am simțit mai expus, de când a apărut la club acum trei săptămâni.

Sunetul apei curgătoare vine prin ușă câteva secunde. Apoi tăcerea. Mă oblig să nu dau ușa deschisă. Și așteaptă.

Când apare, chipul ei este mai pal decât am văzut vreodată, ochii albaștri întunecați și bântuiți. Nu că îmi permite să mă uit la ele mult timp. Trece pe lângă mine și se îndreaptă spre fereastra în care am futut-o cu o oră în urmă, cu privirea fixată pe strada de dedesubt.

„De ce mi-ai spus?” În sfârșit întreabă, cu vocea ei husky și ruptă. „Ai fi putut să-l păstrezi singur pentru tot restul vieții. Asa de *De ce* „O cerere brută, deceptată?

Măinile mele se flexează. Buchet. Flex. Cuvintele se simt inadecvate pentru greutatea pe care o port în interior. „Poate că a greșit, dar am avut nevoie ...” *Un duhovnic* „Dacă aș putea să o iau înapoi, aș vrea.”

Se învâрте asupra mea, cu ochii săi bazine sălbatice de pustiire. „Ei bine, nu poți! Tu ... nu o poți lua niciodată înapoi.” Scutură din cap și furtuna înapoi spre pat. Când ajung la ea, gura ei este strânsă ca și cum ar fi ținut-o împreună de un fir.

lisus. Cât de egoist sunt eu? Pentru a-și arunca această povară atunci când a declarat flagrant că motivul pentru care a plecat a fost pentru că nu a putut face față violenței?

Dar atunci de ce să te ocupi de Finnan? Ce dracu are el pe ea?

Întrebările îmi scotocesc prin minte, dar o scot cu răceală. Nu era înclinată să-mi spună înainte. Cu siguranță nu ar fi acum. Dar asta ... chinul ei gol este la mine.

„O să fac modificări, Cleo.”

Capul i se smulge, ochii îngustându-se de incredulitate. „*Cum?* Cum te compensezi pentru ... pentru uciderea cuiva?”

Valul de neputință care mă străbate este atât de debilitant, încât mă îndrept în față și mă arunc în fotoliu. Ea crede că este doar una. Nu suport să o așez drept. Capul meu se simte greu în timp ce îl scutur. „Nu știu. Încă nu am găsit o soluție, dar lucrez la ea.”

Fața ei se încleștă într-o grimasă de angoasă și își aruncă brațele afară. „De unde știu că acestea nu sunt doar cuvinte? Iată-ți viața de miliarde de dolari, conducându-ți mașinile sport, ajungând să alegi câte femei să se fută într-o noapte și să aibă minioni pe apelare rapidă. Cum se apropie oricare dintre acestea pentru a face modificări?”

„Acestea sunt capcane inutile. Fie că dau fiecare ultim bănuț pe care îl am sau fac încă un miliard de Crăciun, nimic nu va opri ciclul nesfârșit al iadului care mă salută de fiecare dată când deschid ochii și

rămân cu mine în fiecare secundă. La naiba, uneori nu dorm deloc. Știi de ce? Pentru că uneori visând există speranță. Și știi ce dracu este mai rău decât speranța? Speranța nu se bazează pe nimic!”

Ochii ei se lărgesc în alarmă la tonul meu sălbatic.

Respir. Privește departe. Dar nu o pot privi mult timp. Mă atrage înapoi. *Al naibii de Hristos* Ea o va face mereu.

Nu pot citi emoția care țese prin ochii ei, poate pentru că fiecare simț al meu se transformă într-un blender de dimensiuni de viață.

Merge înainte și se plimbă pe pat în fața mea. „Vrei să faci modificări? Atunci lasă-mă să plec.”

Las-o... Ce?

Blenderul se oprește și totul îngheață. „Hai să pleci ... Iadul nu”, am înțeles.

Buzele ei de jos tremură până când o întărește. "Axel-"

„Te-a abuzat fizic, Cleo. Nu te duc să te trimit înapoi la el.” „Privirea mea se aruncă spre mijlocul ei. Nu trebuie să trag foaia pentru a-mi aminti vânătăile urâte de pe pielea ei. „Nu dau un rahat ceea ce ține peste cap. El este *nu* având șansa să vă fac asta din nou.”

Inhalează brusc. "Mă întorc. Trebuie să.”

„Spune-mi de ce vrei să te întorci!”, „Nu-mi dau seama că am trecut în picioare până când capul ei se va prinde.

O secundă mai târziu, ea privește departe. Un viciu îmi încleștă pieptul. Greu.

„Nu este atât de ușor, nu-i așa? Așezându-te dezbrăcat? Deschizându-vă la judecată?”

Ochii ei sunt puțin mai puțin bântuiți, puțin mai supărați, când privește înapoi „Nu îți datorez explicații, Axel. Așa cum ai spus mai înainte, sunt doar pionul tău. Așa că faceți cu mine ceea ce veți face, dar nu vă așteptați să-mi deschid inima doar pentru a putea inspecta cine trăiește în ea. Aceasta este o satisfacție pe care nu o voi acorda niciodată.”

Presiunea din pieptul meu se strânge, ferocitatea acesteia redind viziunea mea. Mă mișc fără gând. Fără concentrare. „Bine, apoi să ne concentrăm asupra celorlalți *căi* de satisfacție.”

Urgența de a mă pierde, acum, mă trage. Poate că nu vrea să-mi arate inima ei și tocmai când a devenit acesta cel mai important obiectiv al vieții mele? - dar există multe alte modalități prin care ea mă poate satisface.

Mă uit în jos la ea, notez respirația ei agitată, răsucirea degetelor pe foaie. „Foaia blestemată îmi stă din nou în cale, Cleo. Faceți-o astfel încât să nu fie.” „Sună ca o ființă posedată. Mă simt ca o fiară deținută. Înălțuită de cătușe, nici măcar nu este conștientă de faptul că deține.

Limba ei se învâрте peste buza inferioară, respirația crescând mai tare. "Axel-"

Numele meu de pe buze produce un efect puternic, inconfundabil. Cocosul meu de îngroșare urlă la viață, tresăritele urgente deja îmi tentează pantalonii. „Au fost destule vorbe pentru toată ziua, iubito. E timpul să închizi gura asta drăguță și să o folosești altfel.”

Îmi apuc cocosul pentru a atenua durerile care încleștă dinții.

Privirea ei se încadrează în dovezile mândre și un zguduitor decadent se strecoară prin cadrul ei mic. Sub foaie, vârful sfarcurilor ei. Minte mea deja modificată alunecă mai departe în nebunie.

Pare să dezbată cu ea însăși, cu ochii ușor strălucitori care pleacă de la cocosul pe care îl prind pe față și din nou neputincios. Zâmbesc înăuntru. Dacă aș avea o inimă, mi-ar fi milă de ea. Din orice motiv, destinul și chimia s-au ciocnit pentru a ne oferi corpuri care se transformă nebunește reciproc.

„Nu te poți ajuta, poți?„Mormai. Nu există plăcere în vocea mea. Fără glumă. Sunt la fel de neputincioasă în asta ca ea. Dar este singurul lucru pe care îl oferă. Și, de la ea, voi lua tot ce pot să iau. Și puneți toată lumea nenorocită pentru a avea șansa de a avea mai multe.

Ochii care se întâlnesc cu ai mei ard cu poftă și anihilează cu cenzură. Mă întind și mă spăl cu un deget pe obrazul ei moale și cald. Solicitând iertare pentru pofta care a fost întotdeauna mai mare decât mine? Poate.

„Poate mi-ai condamnat sufletul degradat și mi-ai închis inima, dar în anumite privințe, nimic nu s-a schimbat. Corpul tău o va face *mereu* cântă melodia perfectă pentru mine.”

Un mic gemete zdrențuit îi smulge din gât și un tâmpit depravat care sunt, sunetul merge direct la cocosul meu. Cobor fermoarul, încet, așa că nu îmi fac o vătămare. Lipsa mea de lenjerie ajută pula mea dornică să răsară liber. Ieșește, râvnit și palpitant.

Gura i se deschide și nările îi flăcău în timp ce mă parfumează delicat. Dorința drogată în ochii ei amenință să mă bată de pe picioare. Îmi scot tricoul, îl arunc și apoi mă apuc mai aproape, oferindu-mă de ea.

„Ia-l, iubito. Este al tău.”A fost întotdeauna. Încep să mă tem că va fi întotdeauna.

O înghițire mică flămândă și ajunge la mine.

- Foaia, Cleo, am mușcat.

Ridică brațul asigurând foile. Bumbacul alunecă în jos pe țâțele ei, oprindu-se pentru o secundă obraznică pe vârfurile strânse înainte să cadă în poală.

Plinătatea lor superbă îmi face gura apă și trimite umiditate în alte părți ale mele. Pre-ejaculează măgelele pe coroana mea, iar cocosul meu se plimbă mai tare.

„Ia-mă în gură. Suge-mă, mă strâmb, abia recunosc propria mea voce.

Mâna ei se închide peste mine. Tentativ la început, devine mai îndrăzneț când mă roade o gemetă groasă. Încet, torturat, se lovește în sus, atrăgând mai mult din nevoia mea de coroana mea. Pare fascinată de acea picătură de pre-cum. Tot ce vreau este să simt limba ei gustând-o. - Acum, Cleo.”

Ochii doe îmi mătura bucățele pe față și îmi țin privirea. Apoi îmi aduce un centimetru excitant la gură. Știe puterea pe care o are asupra mea. Și o poartă fără milă. Prima mătura a limbii ei mă catapultează spre cer. Al doilea mă plonjează în iad pentru că nu este suficient. Degetele mele se înfig în păr, îi leagă scalpul. "Mai Mult!"

Totuși tachinează. Flick și șolduri, în sus și în jos pe axul meu. Coapsele îmi tremură de ferocitatea nevoii care îmi bate.

„Doamne, Cleo, suge-mă.” „Nu-mi pasă că plâng. Tot ce vreau este să fiu în gura ei, corpul ei.

Îmi ia coroana și o trage în gură cu o aspirație blândă, în timp ce limba îmi tachin gaura și mâna mă pompează cu lovituri mai ferme.

Ritmul constant de aspirație și mângâiere amenință să-mi sufle mintea. Treptat, mă ia mai adânc, suge mai tare.

Întregul meu corp este prins într-o serie de zguduitori pe care nu le pot opri. La naiba, nu vreau să mă opresc. Cuvintele neajutorate îmi cad din gură. „La dracu, e atât de bine. Arăți atât de superb. Da. Da!”

Mingile mele se strâng și viziunea mea începe să se estompeze. Clipesc tare și repede. Nu vreau să ratez nici o secundă din ceea ce îmi face. Focul se adună la micul spatelui meu, amenințând o aprindere din care nu mă mai pot recupera niciodată. Dar nu-mi pasă. Acest sentiment, acest moment, aici cu ea, este tot ce îmi doresc. Deja merge prea repede. E prea dracului de asta. Intestinul meu se încleștă în timp ce încerc să aplic frânele pe controlul meu de avarie. Gura ei este chestia viselor, dar vreau ceva mai mult.

Măinile mele se mișcă din părul ei pentru a prinde sub brațele ei. Surpriza o slăbește pe mine și folosesc impulsul pentru a o ridica și a o arunca pe pat.

„Mur să-mi sufle încărcătura în gura aceea glorioasă a ta și o voi face în curând. Dar chiar acum, vreau să termin în pizda aia strânsă. Așa că deschide-mă pentru mine.”

Respirația îi prinde, dar coapsele îi cad deschise fără protest. Vederea pizdei ei roz, strălucitoare, îmi trimite ritmul cardiac prin acoperiș. Ea este încă umedă cu eliberarea mea de mai înainte, dar umflarea clitorisului ei, plonjarea buzelor de păsărică, este totul nouă.

Intoxicant dublu.

Încă a mea .

Îmi trag limba prin pliurile ei moi, sunetul muzicii ei moan respirabil până la urechile mele. Mă ling și tachin, mușc și sug, până când gustul amestecat al spermei și sucurilor ei este diluat cu o explozie proaspătă a pre-eliberării ei. Clitul ei se îngrădește, iar coapsele încep să se agite. Inserez un deget în ea. Apoi două. Iisuse, nu voi trece niciodată peste etanșeitatea ei.

Îmi pompez degetele în interiorul ei, absorbind fiecare răspuns în timp ce trăneste pe pat.

„Axel ...”

„Vino pentru mine, iubito. Ești atât de fierbinte. Vreau să te uit să o pierzi. Lasă-mă să te văd explodând pentru mine.” „Măinile ei ajung orbește, îmi găsesc umerii, părul. Își fixează degetele în ea, ca și cum nu

mă va lăsa niciodată să plec. O dau cu degetul mai tare, cu degetul mare și cu limba alternând în cercuri furioase peste clitorisul ei.

„Oh ... oh Doamne!”

Șoldurile ei se rostogolesc în pompele mele, cu degetele trăgându-mi de-a lungul scalpului. Închid ochii pentru o secundă oarbă pentru a lupta pentru control. Apoi, deschisă spre vederea glorioasă a corpului ei, întinzându-se o secundă înainte ca un țipăt să-i treacă prin gât. Ea zboară sus, iar eu sunt scăldată în mirosul ei constant.

Vreau să mă uit. Vreau să mă înec în frumusețea eliberării ei. Dar sunt în punctul meu de rupere.

Urc pe corpul ei, abia oprindu-mă să-i gust sfârcurile dulci înainte să alunec în ea. Prind capătul cozii din punctul culminant și pompez prin undulări.

Ochii i se deschid, se miră să-și îmbăie fața în timp ce convulsiile adună din nou intensitate. Mă strânge de brațe, cu unghiile săpate în timp ce spatele arcuie de pe pat. „O, Doamne, sunt ... sunt ...”

Îmi trag limba peste un sfârc oferit, rostogolindu-mi nubil fierbinte în gură. „Vii din nou”, gemu pe pielea ei.

Gura îi slăbește, iar șoldurile îi tremură în tâmpenii mei. Punctul culminant al ei este mai liniștit de această dată, dar nu mai puțin sublim. Nu mai puțin minte-dracului-suflare.

Mă arunc pe coate și îmi tunelează degetele în păr, gustându-i gura în timp ce se spulbește. Dar cu cât mă sărut mai mult, cu atât îmi doresc mai mult. Cu cât o iau mai mult, cu atât obsesia mea crește. „Sfinte dracu, nu pot să te iau niciodată suficient. Ești în capul meu, ești în nenorocitul meu de sânge. Iisuse dulce, Cleo, ești peste tot.”

Fericirea albă-fierbinte îmi luminează simțurile. Poate spun mai multe, poate nu o fac. Poate că am cruțat înfrângerea finală de a vărsa tot ceea ce ascunde sufletul meu întunecat.

Tot ce-mi amintesc este să mă întind la chinul dulce al ei înghesuit în brațele mele, cu capul pe umăr, cu mâna pe simbolul japonez cu cerneală *penitență*.

Ochii ei întunecați și solemni se întâlnesc cu ai mei. Când cobor gura pe a ei, ea primește ultimul meu sărut fără ezitare. Închide ochii. Și suspină.

Si eu suspin si eu.

Atunci, contrar oricărei așteptări, dorm.

Capitolul douăzeci și cinci

ROM ȘI PERSPECTIVE

Cleo

Au trecut opt zile de la prima mea zi de neuitat la Clubul de pedepse. Opt zile în care am fost futut, hrănit, răsfățat de personal invizibil și mai futut.

Nu sunt tocmai un prizonier în capsula de timp pe care am creat-o pentru mine, dar există un mesaj nerostit în acțiunile lui Axel care îmi spune că l-ar prefera dacă aș rămâne pus.

Nu este o problemă uriașă, deoarece ideea de a mă aventura afară nu mă atrage. New York este un oraș electric vibrant, cu umanitate conectată la viață la o viteză super-înaltă a octanului. Nimic din asta nu mă atrage acum. Prefer lumea mea temporară de liniște aproape.

Aproape de tăcere și nenorocit nesfârșit.

Acesta este modul nostru de comunicare de la mărturisirea lui cutremurătoare. O mărturisire cu care încă mă apuc. Cu dracul am văzut în ochii lui când a vorbit despre modificarea. Îmi spun că un simbol gravat în pielea lui nu înseamnă nimic, dar puterea acestei credințe este să se târască.

Axel doarme rar. O singură dată când a adormit lângă mine, m-am trezit la un bărbat prins în ghearele vicioase ale unui coșmar. Unul din care era aproape imposibil să-l trezești. S-a întâmplat în a doua noapte când brațele s-au prins în jurul meu și transpirația care-și revarsă corpul în somn și-a spus propria poveste.

A-l agita sau a-i spune numele nu a funcționat. Așa că am recurs la alte mijloace pentru a-l trage din chinul său vizibil. O parte din mine a vrut ca el să rămână în acel coșmar?

Poate. La naiba, m-am gândit la asta.

Dar zguduirea inimii mele a eradicat acea flăcără fecioară a retribuirii. Sau poate că senzația corpului său fierbinte și dur aproape că a cuprins-o pe a mea m-a determinat să acționez. I-am capturat ceafa și mi-am apăsât gura spre a lui.

Se liniști imediat, cu ochii clipind deschiși pentru a-l străpunge pe al meu. Nu trebuia să-i spun de ce. Și nu mi-a transmis visul.

În schimb, a preluat sărutul, expertiza sa sexuală transformând visele tulburate în realitatea carnală, al doilea când s-a rostogolit pe spate și m-a aranjat deasupra lui. Prins de foamea vicioasă care nu i-a rămas niciodată în prezență, nu aveam nevoie de prea multe încurajări pentru a-mi planta mâinile pe piept și a-l călări. Cu creierul futut pentru a doua oară în noaptea aceea, am dormit ca morții. Și s-a trezit singur.

Aceasta a stabilit modelul pentru zilele următoare.

Sub tunică moale de lenjerie albă care îmi drapă corpul, pizda îmi palpează ușor cu amintirea unei alte experiențe încărcate Axel.

La jumătatea drumului micului dejun, m-a apucat, m-a împins pe mâini și în genunchi, mi-a smuls alunecarea de mătase care îmi acoperea spatele și m-a înfipt în mine. Cuplarea animalistică dură și rapidă m-a lăsat să mă învârt, corpul meu o grămadă inutilă pe podea. După aceea, s-a târât de mine, apoi a petrecut următoarea oră masează și mă spală în baia Jacuzzi. Desigur, fidel cuvântului său de a mă ține plin de el, m-a futut din nou în momentul în care am ieșit.

Reprive a ajuns sub forma telefonului său de apel. Conversația tăiată care a urmat s-a încheiat brusc cu el care se îndrepta spre ușă înainte de a se agăța complet.

„Ne vedem diseară. Vom ieși. Ora opt. Purtați ceva frumos”, mi-au fost instrucțiunile sale înainte de a trânti ușa.

Acum, după un prânz ușor și un pui de somn după-amiază, intru în dulapul plin cu haine noi, cu un pahar de apă pe jumătate băut în mână. B a lovit mingea din parc cu sarcina ei. Dacă aș fi fost într-o stare de spirit mai puțin îndurerată, m-aș simți obraznic la creațiile frumoase pe care a reușit să le adune împreună cu o notă atât de scurtă. Salopetele, costumele sexy pentru romper și sundress-urile drăguțe din pastelurile vibrante au avut grijă de hainele de zi. Rochiile negre, roșii și gri au avut grijă de uzura de seară. Câteva piese de îmbrăcăminte de mătase și-au găsit drum în colecție, dar conform instrucțiunilor lui Axel, nicio lenjerie nu a reușit.

Mă mișc de-a lungul suportului de haine, ignorând vocea sălbatică din interior care mă tachinează pentru că am găsit surprinzător absența lenjeriei ... eliberarea.

Sau poate că sunt activat de satisfacția lui Axel de fiecare dată când își strecoară mâna sub hainele mele pentru a mă îndrăgosti și a-mi găsi carnea goală. Îmi ignor sfârcurile cu vârf și selectez o rochie neagră, fără mâneci. Chiffonul stratificat de-a lungul corsetului va ajuta la ascunderea stării mele fără bătaie de cap, rămânând clasic. Tivul cu lungimea genunchiului va ajuta, de asemenea, în zona fără părți private. Talia cu cinci inci, cu cinci inci, îmi complimentează și figura.

Mă apuc și o așez într-o parte, apoi deschid dulapul pentru pantofi. Încântarea lui B pentru pantofii dracu-mă este evident evident în tocurele înalte cu cer, aranjate cu grijă în blocuri de culori. Niciunul nu este sub patru centimetri, cu cea mai mare scalare a unui ochi care udă șase și jumătate. Cu excepția cazului în care dezvolt o dorință arzătoare de a-mi rupe propriul gât, nu există nicio modalitate în care acele stiletto îmi strâng picioarele. Aleg o pereche de platforme negre și argintii Ferragamos și trec la accesorii. Chokerul cu ciocan-metal argintiu este alegerea evidentă și, cu intenția mea de a-mi purta părul în jos, nu va mai fi nevoie de cercei.

Îmi termin apa când aud bătaia.

Înțelegerea mă strecoară în timp ce așez paharul. Axel a curățat întregul etaj după ce un membru a bătut accidental la ușa mea ieri. Din păcate pentru tip, el a întrerupt un alt preludiu al nenorocitului fără minte. Dacă B nu ar fi intervenit, Axel i-ar fi smuls capul tipului.

Mă apropii de ușă cu precauție, mențin lanțul în timp ce îl rup.

B stă în cealaltă parte, cu capul înfipt într-o parte, cu un zâmbet pe jumătate pe față. „Hei, sunt doar eu. Promite, sunt inofensiv.”

Nu cred asta nici o secundă, dar deschid ușa, invocând un zâmbet al meu. Dar ea nu intră.

„Vrei să vii să bei cu mine?” în schimb, întreabă ea.

"Uh ..."

"Haide. Ai fost îngrijit aici prea mult timp. Am înțeles că este probabil designul, dar ai voie să joci o dată. Nu-i voi spune marelui lup rău dacă nu. În plus, știu un loc foarte fain."

„Umm ... sigur.” Mă uit în jos la rochia mea. Este puțin pe partea scurtă, nu mai mult decât o cămașă mare, într-adevăr.

B dă o mână spre mine. „Nu trebuie să vă schimbați. Nu părăsim localul.”

Nodding, alunec pe o pereche de pene confortabile și apuc telefonul Axel s-a întors la mine la o zi după sosirea mea.

Din fericire, a rămas tăcut. Odată ce Axel m-a părăsit aseară, mi-am făcut apelul săptămânal de marți și m-am asigurat că nu există nicio schimbare în starea mamei mele.

Am închis ușa și l-am urmat pe B pe hol până la lift. Presupunând că ne îndreptăm în jos, o arunc cu o privire surprinsă când glisează o carte prin panoul de securitate și apasă butonul pentru PHR .

Îeșim la etajul douăzeci și cinci pe o grădină uimitoare de acoperiș, completată cu o caracteristică de apă, palmieri în miniatură, șezlonguri și un bar extins. Spațiul este neocupat, cu excepția unui barman și a unui ospătar care conduce barul.

Trecem trei canapele grupate înainte de a alege un scaun. Aleg scaunul de lângă ea și îmi întind picioarele.

După ce a fost izolat timp de o săptămână, soarele și aerul curat sunt serios minunate. Nu credeam că vreau să merg nicăieri în căldura din iulie, dar soarele de pe pielea mea mă face să suspin. Mă uit în jur, uluit de spațiul principal pe care majoritatea investitorilor imobiliari ar plăti dolari premium pentru a-l locui.

B aruncă o privire spre mine. „Te interesează într-un cocktail?”

„Sigur”, răspund cu un zâmbet.

Dă din cap barmanului și ține două degete.

„Acest loc face parte din club?” Întreb.

Ea dă din cap. „Doar câteva dintre ele sunt permise aici în timpul zilei.”

Răspunsul ei îmi atrage atenția asupra hainelor. Spre deosebire de nopțile în care am văzut-o în modul de lucru, poartă pantaloni de palazzo gri închis și un top alb, care îmbrățișează corpul. Combo-ul își arată brațele tonifiate și burta, cu pompele obișnuite de stiletto pe picioare.

Îmi interceptează controlul. „Este ziua mea liberă.”

„Și îl cheltuiți aici?”

Ea ridică din umeri. „Ce pot să spun, sunt un uzant.”

Instinct îmi spune că sunt mai multe, dar nu mă pripesc.

Băuturile noastre ajung. Accept cocktailul viu colorat și iau o înghițitură. Rum izbucnește prin gustul răcoritor al pepene verde și ananas și iau o altă înghițitură lacomă.

B ia câteva înghițituri ale ei înainte să se uite la mine.

„Deci, te descurci bine?”

O parte din mine câștigă cu dezamăgire. „Speram că nu este o băutură milă.”

Ea ține o mână. "Nu este. Dar, din punct de vedere tehnic, toată lumea din această clădire este responsabilitatea mea, indiferent dacă sunt sau nu oaspeți speciali ai șefului.”

În ciuda răspunsului ei, nu pot să nu cred că are o agendă. "Sunt bine.”

Ochii stabili rămân asupra mea mult timp. "Sigur? Pentru că există relații intense. Și atunci ești tu și Axel.”

Încerc din umeri. „Este doar ...”

„Fără miere, nu există nimic,, doar ”. Nu dacă nu poți merge în linie dreaptă în public.”

Căldura îmi ridică gâtul în față. Puțin iritat, m-am încruntat în băutură. „De ce te interesează? „Axel a mințit când a spus că el și B sunt strict de afaceri?

Mă uit la brunetă, încercând să obțin o lectură despre ea.

Își ia o înghițitură din băutură, cu ochii asupra mea. „Nu încercați să mă descoperiți, dragă. Mulți au încercat și nu au reușit.”

„Nu sunt surprins. Ești ... intrigant.”

Un zâmbet îi clipește pe față, dispărut prea curând, dar nu înainte de a vedea frumusețea uimitoare a comportamentului de badass practicat cu atenție. „Mulțumesc, încerc. Și pentru informațiile și liniștea sufletească, dacă aveți nevoie, nu, Axel și cu mine nu dormim împreună. Niciodată. Nu intenționați.”

Un nod strâns pe care refuzam să-l recunosc în urechi. Suficient pentru a-mi slăbi limba. „A mai făcut asta înainte?”

Îmi dă un zâmbet crud, în ciuda fulgerului de simpatie pe care îl văd în ochii ei. „Îmi pare rău, dragă. Tăiați-mă deschis și sângerez discreția. Dar voi spune asta. Lui Axel îi plac cutiile. El te ține aici în această cutie specială din acest motiv.”

M-am încruntat. „Dar eu sunt cel care l-a creat pe acesta.”

„Dragă, știm amândoi cine controlează aici. Dacă nu i s-ar potrivi scopul, nu ai fi încă aici. Îl consider că camera pe care ai creat-o înseamnă ceva pentru amândoi? Dar ceva nu este cu totul bun tu , Ghicesc?”

Ea este în stare să rețină lucruri despre ea însăși în timp ce mă pompează pentru informații. Nu ar trebui să o îngăduiesc. Și totuși mă găsesc dând din cap. "Da.”

„Deci îți îndură pedeapsa cu tine?”

Mă apuc. Apoi încruntat. „Eu ... cred că da.”

„Deține clubul. Te-ar fi putut muta în oricare din alte două duzini de apartamente. Nu a făcut-o.” „Își ține ochii asupra mea în timp ce își bea băutura.

Voi face modificări, Cleo.

Pe marea scară a greșelilor care aveau nevoie de îndreptare, aceasta este o picătură în ocean. Și totuși, ideea că Axel - în ciuda nemulțumirii sale clare de a vedea camera - nu m-a mișcat este neconcertantă.

Nu vreau să mă gândesc la asta în timp ce femeia cu ochii ascuțiți continuă să mă privească.

„Putem vorbi despre altceva?” Spun.

Ea ridică din umeri cu ușurință fără efort. „Sigur, ce zici de Yankees?”

Râd apoi arunc o privire spre călcâiele ei înalte. „Ce zici de spargerile gâtului?”

Râde. Starea de spirit se ridică. Declin un alt cocktail și mă mulțumesc cu un sifon în runda următoare. Petrecem încă o oră și jumătate pe bara de acoperiș înainte să mă întorc la parter. Mă lasă la ușă și, când o închid în spatele meu, mă aplec de ea cu o încruntare.

Scurtarea cu care mi-a sărit inima la concluzia lui B mă îngrijorează în continuare. Ce fel de persoană sunt să mă apuc de cea mai fragedă scuză pentru a absolvi o crimă acerbă?

Și încântarea pură care îmi pătează fluxul de sânge de fiecare dată când mă atinge?

Ce-ar fi să-mi spui că nu mă va lăsa să mă întorc la Finnan? A vrut să spună pentru totdeauna? Sau până când a terminat cu mine?

Mă trag de ușă, gândurile mele învârtindu-se în cercuri sălbatice.

Capitolul douăzeci și șase

ISPASIRE: PARTEA A DOUA

Gândurile mele încă se învârt când Axel intră în dressing imediat după șapte treizeci. Măinile îmi îngheață în timp ce alunec pe choker, iar el se oprește.

„La dracu, arăți incredibil.” Cuvintele răgușite izbucnesc din el, cu ochii care mă zguduie cu intensitate febrilă în timp ce se rătăcește.

„Mulțumesc”, murmur. Prin oglindă, propria mea privire absoarbe dominanța animalistică care pare infuzată în corpul său de picătură-mort-sexy. Îmbrăcată într-o cămașă și pantaloni negri, cu o geacă super tăiată aruncată peste ansamblu, figura pe care o taie este captivantă, garantată să întoarcă capetele peste tot. Cuplă pe care cu ciotul l-a menținut toată săptămâna - din cauza faptului că mă înnebunește când îmi pască coapsele interioare cu ea - și aspectul ușor gelificat cu spatele tăiat pe care îl face sport acum și mă tem de afectarea creierului dacă mă uit prea mult la el. Este cum se va simți și fiecare femeie de acolo când se va uita la el. Urăsc săgeata anxietății care însoțește gândul.

Îmi țin respirația în timp ce el pășește în spatele meu și îmi îndepărtează mâinile pentru a-l asigura pe choker. Apoi mâinile lui se plimbă peste umeri pentru a-mi mângâia brațele goale. Sub șifon, sfârcurile îmi tremură și stau în atenție, pofta lor rușinoasă răsună în tot corpul meu.

Privirea lui cu glugă se blochează pe a mea. "Ești gata?"

Dau din cap.

Încă își ține ochii asupra mea, îmi aruncă un sărut pe maxilarul meu, apoi coboară. Decizia mea de ultimă oră de a-mi purta părul îi dă frâu liber peste gât.

Nu mă miră când se apleacă și își dă nasul de-a lungul curbei umărului meu, parfumându-mă lung și adânc. Apoi capul lui se smulge și ochii noștri se ciocnesc în oglinda lungă. „Ai dus.”

"Da.” Vocea mea este deja o mizerie respirabilă și a fost în cameră mai puțin de cinci minute.

„Deci ești gol?” Anticiparea îi trece prin voce.

Nevoia de a striga *da* mă șochează dincolo de măsură. Din fericire, chimia nebună preia și pierde puterea vorbirii pe măsură ce mâinile lui cad pentru a-mi modela șoldurile. Își bagă șoldurile în mine, iar fundul meu leagă toiagul erecției sale groase.

„Ați așteptat să mă întorc și să vă umplu, iubito?” îmi șoptește la ureche. O mână se strecoară sub fusta mea, iar degetele lui îmi găsesc neîncetat centrul. În oglindă, prind reflectarea clitorisului meu înfocat, care țipă deja de atenție. "Te-am?" Sondă el.

"Da.”

El mă cupă mai tare, toată mâna lui muncindu-mă într-o frenezie. Genunchii îmi slăbesc, iar mâinile mele aterizează pe oglindă pentru a mă opri să cad.

„Hristos, uită-te la tine. Nu vreau altceva decât să te fut fără sens acum. Dar trebuie să mergem.” Cu o ultimă frecare, își scoate mâinile.

Gura mea se deschide în șoc. Mă lasă așa? „Axel ...” Numele lui este periculos de aproape de un urlet. Și nici nu mi-e rușine.

„Știi, iubito.” Dă un alt sărut pe templul meu. „Vă voi pune la punct mai târziu.” Își scoate o batistă din buzunar și îmi șterge esența de pe degete înainte să le lase cu ale mele. "Sa mergem. Acum, înainte să mă răzgândească."

Vreau să spun că este liber să se răzgândească, dar sunt brusc afectat de nevoia de a-l vedea pe Axel în afara acestui loc. Vreau să-l văd pe omul pe care îl văd alții, pentru a vedea cum interacționează cu alții în afara de B

Ceea ce sper cu asta, nu sunt sigur.

Trecem B în hol. Privirea ei se abate peste mine înainte să zâmbească și să dea din cap aprobator.

Mașina lui Axel așteaptă în garajul subteran, dar o ocolește și se îndreaptă spre o limuzină la câteva locuri. El îmi citește surpriza și ridică din umeri. „Nu am chef să conduc diseară.”

În momentul în care alunecăm pe scaunele somptuoase și ușa se închide, știu de ce. Sunt în poala lui înainte ca mașina să ajungă la nivelul străzii.

O ședință de sărutare minuțioasă mai târziu, ridică capul. „Ți-ai plăcut băuturile cu B în această după-amiază?”

Ochii mei se lărgesc. "Tu știi.” Bineînțeles că da.

„A menționat-o.”

Privirea lui cere un răspuns. Ridic din umeri. "A fost bine.”

"Doar bine?”

„Vrei să știi dacă am vorbit despre tine?”

O frunte se ridică.

„Poate ai venit în conversație un minut.”

O ușoară tensiune îl prinde. „Ceea ce ar trebui să știu?”

Îmi amintesc conversația mea cu B și mă străduiesc să păstrez o expresie neutră. „Doar dacă sunteți interesat de bârfele feminine.”

Mă privește pentru o mână de secunde încărcate înainte să-mi ia din nou gura. Când ne despărțim, el își sprijină capul de scaun și își alunecă degetul mare peste buza de jos. „Ceea ce se întâmplă între noi nu este treaba altcuiva, Cleo.” Cuvintele lui dețin un avertisment tăiat.

O urmă de gheață îmi frige coloana vertebrală. Încerc să mă mut din poala lui. El mă ține pe loc. „Nu o strig exact de pe acoperișuri.”

"Bun. Există unele lucruri despre care știi deja prea multe.”

„Ce lucruri? Adică Taranahar?”

Tensiunea lui crește, iar mâna lui alunecă în jurul gâtului meu. "Da."

Îmi scutur capul. „Nu știu mai mult decât ce am văzut pe Internet.”

Maxilarul lui se flexează. „Asigurați-vă că o mențineți așa.”

„Este o amenințare?”

Sprancenele închisoare se adună în încruntat. "Amenințare? De ce te-aș amenința?"

„Nu știu, de ce ai vrea?„Arunc întrebarea înapoi, ghearele fricii reaparând după ce au fost aruncate deoparte de zile de sex care suflă mintea.

„La naiba, îți spun asta pentru a te păstra în siguranță.”

Inima mea pândește. „De ce n-aș fi?”

El deschide gura, apoi o fixează înapoi.

„Dacă vrei să spui asta, spune-mi”, împing.

„Nu pot. Nu încă.”

Dezamăgirea se strânge în jurul fricii, formând un nod și mai mare de dezolare în interiorul meu.

„Vom vorbi despre asta în curând. Doar nu chiar acum.”

Nu răspund. Nu pot. Poate vreau să știu mai multe despre bărbatul lui Axel, dar nu știu dacă sunt gata să mă ocup de fostul soldat Axel și, în special, de implicarea lui cu masacrul brutal al unui sat întreg. Nu atât de curând după mărturisirea lui.

Limuzina se oprește. Mă uit pe fereastră și îmi dau seama că suntem la XYNYC .

El iese și ajunge să mă ajute. Bălbăitul care manevrează ușa, pe care o recunosc de ultima dată, se luptă să-și păstreze surpriza de pe față în timp ce ține ușa pentru noi.

Amintirea a ceea ce s-a întâmplat ultima dată când am fost aici îmi ratifică tensiunea.

În ciuda orei timpurii, mulțimea de seară este impresionantă. Axel taie o figură dinamică, dominantă, în timp ce mă conduce în salonul său VIP. Un număr considerabil de capete de sex feminin - și de sex masculin - se transformă pe măsură ce trecem prin mulțimea zbuciumată. Cantitatea de ochi-dracu și-a aruncat drumul prin care mi se scurge acidul.

În momentul în care ajungem în zona roped-off, îmi trag mâna de la el.

El îmi recapătă mâna, cu ochii îngustați pe fața mea. „Ce nu este în regulă?„Trebuie să ridice vocea deasupra muzicii, chiar și cu gura căscată aproape de ureche.

Mă lupt cu fiorul meu când respirația lui se spală peste lobul meu. Nu reușesc mizerabil. „Pe cine întâlnești? Și de ce sunt chiar aici?”

„Îl întâlnesc pe Quinn Blackwood. Și ești aici pentru că te vreau aici. Și te vei comporta ”, avertizează el.

Respirația îmi prinde. "Scuzați-mă?"

„Îmi arăți din nou bărbia asta încăpățânată. Orice te-a intrat, conține-l până când pot avea grijă de el.“

Privesc cu fiecare flacăra din mine. Bărbia mea jignită se ridică mai sus. „Și dacă nu o fac? Ai de gând să te îndrepti acolo și să te apuci de una dintre acele zeci de femei care te înnebunesc acum?“ *Rahat* îmi mușcă limba. Dar este prea târziu.

Se clătină pe călcâie, cu ochii plini de surpriză. O clipă mai târziu, mă ia în față și mă prinde de corpul lui. „Pot încerca tot ce îmi doresc, dar vor rămâne orbi înainte ca oricare dintre ei să ajungă la o mie de mile de a-mi oferi ce poți.“

Îmi prind maxilarul înainte să scadă. Dar respirația pe care o țineam se scutură din mine, împreună cu un mic hohot care spune. "Eu ... tu ..."

Degetul mare se periază peste buza mea, tăcându-mă. „Hai să bem ceva, iubito. Apoi o să vă pun în poală și vă voi acorda permisiunea de a da oricui ne privește degetul.“

Gura îmi răsuște. „Și lăsați-i pe toți să creadă că sunt o curvă furioasă? Nu multumesc.“

Mâna lui îmi prinde talia. Conducându-mă spre bară, se apleacă să-mi zvâcnească urechea: „Bine, atunci sunt sigur că pot găsi un alt proiect plin de satisfacții pe care să-l întreprindeți în poală.“

Încă o dată sunt copleșit de absența bărbatului, acele douăzeci și unu de minute de filmări îmi spun că ar trebui să fie. Creierul meu îmi spune că nu ar trebui să fie atât de ușor să vreau să-l plictisesc pe Axel pentru că el *este* omul acela. Cu toate acestea, cuvinte jucăușe precum cele pe care le-am oferit când eram adolescenți se ridică pe limba mea. Le mușc înapoi și biban pe taburet.

Murmură către barmanul său privat, care stabilește faptele unei mimoase. Un minut mai târziu, Axel alunecă băutura în fața mea. „Bucurați-vă de ea cât durează. Te tai după două.“

„Rezist la bautura mai bine în aceste zile.“

O umbră îi traversează ochii, dar a trecut o secundă mai târziu. „Spune persoana care a trecut după o băutură aseară.“

„Nu a fost băutura. A fost ... ”Mă opresc, obrații îmi flăcău.

„Scoate-ți creierul complet?“ se livrează cu o frunte arcuită. „Ei bine, bea și așteaptă-ți o performanță repetată în această seară.“

Amintirea trimite furnicături din degetele de la picioare.

Mă apuc de băutură și iau o înghițitură mare, apoi îl urmăresc să înghită o gură din whisky-ul lui Balvenie. Prin gâtul deschis al cămășii sale, îi urmăresc mișcarea puternică a gâtului. Dragă Doamne, chiar dacă îl urmărești sorbind lichiorul este sexy.

Cum? Cum poate fi el doi oameni complet diferiți? Nevoia disperată de a înțelege ghearele prin mine. Mă întorc pe scaunul meu să-l privesc *într-adevăr* uită-te la el.

Dar se uită peste umărul meu, cu fața pusă în linii serioase. Îi urmăresc privirea, firele de păr de pe gât îmi cresc. Axel se uită la două saloane peste. Bărbatul este înalt, cu părul întunecat aproape aceeași umbră ca Axel. Chiar și de la distanță, este izbitor și sexy. Comportamentul său interzice până la punctul

arctic. Cu excepția cazului în care privește femeia cu care este. Este mică, abia se ridică la umărul lui, cu părul blond caramel și totuși există o forță despre ea pe care o invidiez aproape.

Axel stă, cu mâna apăsată în talie înainte să mă elibereze. „Scuzați-mă, iubito. Quinn e aici. Ma întorc imediat.”

Bărbatul privește în timp ce Axel se apropie. Expresia lui se transformă dintr-o absorbție completă și completă la femeie în camaraderie păzită.

Se strâng de mână. El îl introduce pe Axel femeii, apoi se mută într-un colț al salonului.

O memorie slabă lovește. El este omul cu care l-am văzut pe Axel vorbind când am fost obligat să recurg la textul lui Axel ultima dată când am fost aici.

Quinn Blackwood.

Bărbații sunt remarcabil de asemănătoare în înălțime și construiți, dar, în cazul în care chipul lui Axel poartă umbrele personajului său, personalitatea descurajantă a lui Quinn Blackwood trăiește în aura lui rece și în ochii albaștri argintii. Am simțit puterea ei când mi-a privit drumul în noaptea aceea.

Nevrând să fiu prins aruncându-mă la cei doi cei mai frapanți bărbați din club, mi-am lăsat privirea să se abată peste mulțime. Și aterizează pe o roșcată care mă privește din partea ringului de dans de sub salon. A fost una dintre numeroasele femei care îl priveau pe Axel când am intrat.

Degetul meu mijlociu se răsuțește. Îl strâng în jurul flautului de șampanie, mă întorc și iau o altă înghițitură. Când ajung la jumătatea drumului, zgomotul ușor din burtă îmi tremură prin sânge.

Mă ridic din taburet și mă mut la cabina în formă de U. Înalt și somptuos, oferă confidențialitate atunci când este nevoie, fără a compromite plăcerea deplină a clubului. Mi-am așezat micul ambreiaj în jos și bibanul pe scaun.

„Hotter than Hell” de Dua Lipa se aruncă din difuzoare. Muzica sultă îmi bate prin mine. Între picioarele mele, foamea nesatisfăcută pe care Axel o înfipse mai devreme își dă din cap. Traversează un picior peste celălalt, în încercarea zadarnică de a-l tulpina, dar asta nu face decât să intensifice durerea. Îmi scurg băutura și sar în sus.

Versurile se plâng de diavol, plăcere, cer și păcat.

Pielea mea se încălzește. Șoldurile mele se mișcă înainte să mă conectez complet la acțiunile mele. Peste salon, privirea lui Axel îmi vine în minte. Buzele lui se mișcă în conversație, dar ochii lui nu se schimbă niciodată de la mine. Sfarcurile mele se strâng la strălucirea nesăbuită în adâncurile cenușii.

Termină de vorbă, iar el merge peste podea spre mine. Cu fiecare pas prădător pe care îl face, inima îmi curge și mușchii din burtă. El ajunge la mine, falnic peste mine ca un stăpân întunecat.

„Ați terminat întâlnirea? „Rahat, este vocea mea? Nevoie și nesigură?

„Am terminat întâlnirea mea”, confirmă el, vocea lui pulsând cu intenții decadente. „Acum pot avea grijă de tine.”

„C-cum?”

„la o bănuială sălbatică.“

Un alt fel de tensiune se montează. Mâinile care nu sunt destul de stabile îmi urmăresc brațele goale, până la încheieturi. El îi ridică să se târască peste umeri, apoi preia controlul șoldurilor mele. Materialul ușor îi oferă geografia perfectă a corpului meu gol de dedesubt. Când îmi cupă fundul, respirația îi alterează.

Ce îmi face asta ... dau din cap.

El alunecă un deget sub bărbie și îmi ridică fața. "Ce?", El cere.

„Felul în care sună, felul în care mă privești uneori. Parcă ... ești în mine ", am înțeles, limba mea desfăcută de rom și șampanie.

O expresie aproape tristă îi spală pe față. „Sunt atât de mult în tine, habar n-ai. De asemenea, sunt agresiv în dependența dulce dintre picioare. Îmi place să știu că ești complet dezbrăcat sub acea rochie. Mă apuc tare ca o nenorocită de stâncă care te urmărește să te plimbi printr-o cameră, știind că pizda ta este umedă cu sperma mea.“

Bâlbâie.

„Dar nu ești umed acum, nu-i așa??“

„N-nr.,„Sunetul trage de la mine.

„Ar trebui să schimbăm asta, iubito?“

Nu așteaptă răspunsul meu. Dă din cap la barman și el părăsește salonul. Axel mă duce la cabina din spatele camerei. Se scufundă în cel mai îndepărtat scaun și mă trage pe cruce în poala lui. Apăsă pe o telecomandă elegantă în apropiere, iar iluminatul se întunecă subtil.

Suntem parțial întunecați din vedere doar cu un colț al ringului de dans și cu spatele larg al bouncerului VIP vizibil. Ultimele tulpini de „Hotter than Hell” aruncă aerul și îmi mișc șoldurile.

Mâinile dure îmi fixează talia. „Compoartează”, strigă el.

"Sau ce?"

Ochii lui se întunecă. „Vrei să mă împingi peste margine în seara asta? Pentru asta ai chef, Cleo?“

Mușcându-mi buza, scutur din cap.

"Esti sigur? Fundul acela mic și încă se mișcă, conducându-mi al naibii.,„O mână alunecă în jos pentru a-mi strânge șoldul, cealaltă mișcându-se să se prăbușească între noi. Aud remorcherul distinct al fermoarului său și respirația îmi sugrumă.

„Axel ...”

„Pune-ți brațele în jurul gâtului”, instruieste el din punct de vedere gutural.

Refuzul nu are nicio șansă împotriva emoției fierbinți care îmi trece prin mine. Brațele mele se încolăcesc peste umeri, jumătatea mea inferioară ridicându-se suficient de mult pentru ca el să-mi scoată spatele rochiei. Partea din față îmi acoperă încă genunchii.

O mână îmi mângâie fundul gol și un fior pofticios mă flutură.

„Ești pornit, iubito? Ți place ce vine?„Pe șoldul meu, cocoșul lui este o tijă groasă și fierbinte.

Îmi îngrop fața în gât, cu capul înfipt aproape de acord.

„Spune-mi dacă ești gata? Nu vreau să te fac rău.“

„Sunt gata”, gemu. "Așadar gata.“

Un braț puternic în jurul taliei mă sfătuiește împotriva lui, apoi din nou în jos. Șoldurile lui se rostogolesc în sus și sunt imputat de el.

Țipătul meu minuscul îi întâlnește mormăitul dur. Amândoi încă să absorbim impactul, canalul meu pulsând pentru a-l acomoda.

"Bine?„El îmi răsună pe gât.

„Y-da.“

El respiră o respirație torturată. „Hristos, te simți nebun bine.„Șoldurile lui se flexează, așezându-se mai adânc în mine. Amândoi gemem. "Perfect. Atât de perfect.“

Rămânem așa, cu brațele în jurul gâtului, cu fața îngropată în umăr. Mâinile lui se fixează pe talie și coapsă. Apoi începe să se miște. Accidente lente, glorioase, care se construiesc și se construiesc, propulsându-ne fără încetare spre propriul nostru cer de plăcere.

Când simte punctul meu culminant iminent, îmi strânge nukul și îmi trage fața spre a lui. Fierbinte, umed, căutând, îmi târăște gura cu aceleași lovituri sigure ca și cocoșul său. Sinergia măsurată mă trimite peste margine.

O jumătate de minut mai târziu, dă un gemut răgușit. "La dracu ' *dracu* , da.“

El tresări în mine, umplându-mă cu jeturi fierbinți de spermă cremoasă. Mâinile lui rămân pe mine, mângâindu-mi corpul până când inimile noastre de curse se liniștesc.

„Îmi place această rochie. Foarte, *foarte* mult”, respiră el la ureche.

Mă prinde un chicotit neașteptat. „Cred că și mie ți place.“

Râsul lui scăzut și gătos se zvâcnește prin mine. Sunetul lui, primul spectacol autentic de amuzament pe care l-am auzit de la Axel, ajunge în interior și îmi strecoară inima. Respirația îmi prinde.

„Ce se întâmplă în capul tău superb?“

„Râsul tău”, mă învârt fără să mă gândesc.

Ochii lui se învârt. "Ce e cu asta?“

„Nu am mai auzit-o de atâta timp.“

Lumina îi lasă fața. Maxilarul îi încleștă strâns. „Un milion de motive pentru asta, iubito.“

Și exact așa, ușurința a dispărut. Nu știu ce vine peste mine. Îmi alunec degetele pe obrazul lui. Cuvintele pe care nu ar trebui să le simt, nu ar trebui să le acomodez, să împingă corzile mele vocale. Cu tot ce este în interiorul meu, îi mușc înapoi.

El vede lupta mea. Ochii lui bântuiți se întâlnesc cu ai mei, probând un minut. Apoi îmi atinge talia.

„Timpul de plecare.“

„Unde mergem?“

Maxilarul său dur din oțel se flexează. „La următoarea mea întâlnire. Este timpul să intensificăm lucrurile.“

Capitolul douăzeci și șapte

POSESIUNEA ESTE NOUĂZECI LA SUTA VINOVAȚIE CONFORM LEGII

Axel

Joi seara la Clubul Pedeaption sunt ceea ce am numit Vanilla Socials, deși B alege să pălmuiască un termen mai fantezist. Dar este noaptea în care membrii clubului mai puțin aventuroși socializează în hol.

Este singura noapte pe care o permit lui Cleo în această parte a clubului. Singura noapte când pot fi sigur că un tâmpit nu va încerca să o atragă în jocul său.

Amintindu-l pe dracul care a bătut ieri la ușa ei, intestinul meu se încleștă de furie.

De ce să o ții aici deloc?

Îi ofer ceea ce își dorește ... Așa cum am avut întotdeauna. Pentru că a fost întotdeauna ea.

Întotdeauna va fi ..

Gura mea se încleștă din alt motiv. O împing deoparte și mă concentrez asupra omului din fața mea.

Expresia asemănătoare cu detectivul Malone este aproape comică. În momentul în care a intrat, i-am privit dezamăgirea pentru lipsa unei orgii pline de viață chiar aici, în hol. De atunci, el aruncă o privire în jur, așteptând să clipească pielea care nu va veni niciodată.

Dau din cap spre chelneriță, care își livrează berea și arunc o privire spre locul în care Cleo stă la bar, sorbind a doua mimoză în timp ce ascultă un bărbat care îi citea soției sale o poezie de neînțeles. Din când în când, privirea ei o prinde pe a mea și alunecă.

Ceva s-a întâmplat în acel stand din clubul meu. Am văzut întrebări în ochii ei, întrebări pe care le-am rugat în tăcere să le pună, chiar dacă eram îngrozită, s-ar putea să nu pot răspunde.

Încă doare ca o rană deschisă să o vadă reținându-i.

Îmi prinde din nou privirea, iar corpul ei îngheață sub lumina deasupra barului care îi scâlde corpul. La dracu, e superba. Și receptiv. Și puternic.

Și tot închizându-și inima împotriva mea.

Îmi expir și îmi redirecționez atenția către Malone. „Parametrii misiunii dvs. s-au schimbat.”

Ochii întăriți de stradă se întâlnesc cu ai mei fără surprindere. „Am avut senzația că asta vine.” „Suspină. „Deci, așa este? Mă tragi?”

"Nu. Am găsit pe altcineva care să poată face o treabă mai bună în chestia Lacului Bearwood. Dar am nevoie să te concentrezi pe altceva.”

El se ridică. "Sigur. Ce este?”

Alunec lista de nume pe blocul meu din fața lui. El ajunge la o placă și scrâșnește cele patru nume de pe ea, apoi privește în sus. "Cine sunt ei?”

„Ex-mercenari angajați de MMFR International pentru contracte militare. Erau douăzeci de puternici. Toți au plecat în subteran. Dar acești bărbați erau responsabili de ținută.”

„Ceva de-a face cu Finnan?”

Ghearele mele sunt încheștate. „*Tot* are legătură cu Finnan.”

El mă privește pentru o bătaie, compunându-și cu atenție cuvintele. „Și speri că acești bărbați îți vor continua cruciada?”

Gura îmi răsuțește. „Cruciadele nu sunt lucrul meu, dar ... da.”

„Și dacă nu pot fi găsite?”

„Te împrietenești împotriva înfrângerii chiar înainte de a lua o primă fisură la slujbă?”

„Hei, sunt un pragmatist. Partile luminoase sunt pentru prințesele Disney.”

„Bine, iată un mic pragmatism pentru tine. Găsiți bărbații în săptămână sau veți fi concediați. Cum e asta?”

„Asta este ... corect.”

Mă ridic și îmi butonez geaca. S-a întors să-și facă impresia de meerkat în timp ce mă îndepărtez.

Cleo își termină băutura când ajung la ea. Ochii albaștri inteligenți se aruncă spre Malone pentru o secundă. „Arată ca un polițist.”

Articulele mele îi urmăresc brațul, cunoașterea faptului că nu sunt în stare să încetez să-i ating un adevăr viu în mine. „Pentru că el este. Nu este una foarte bună până acum, dar trăiesc în speranță.”

„În speranță pentru ce?”

„Că îmi va găsi răspunsurile pe care le caut.”

Ochii ei se lărgesc în bazine vesele și o urmă de culoare îi lasă obraji. „An-răspunde la ce?”

Deschid gura pentru a-i spune apoi mă avertizez. Mai are o legătură cu Finnan. O legătură pe care refuză să o divulge. O legătură care ar putea să o pună în pericol ar trebui să afle ce am de făcut.

Furia arctică îmi stârnește de-a lungul coloanei vertebrale, la gândul că Finnan o va face din nou.

„Acest lucru se va termina curând, Cleo. Între timp, va trebui să ai încredere în mine în câteva lucruri.”

O solicitare practic imposibilă dacă privirea din ochii ei este o indicație.

"Eu ... nu știu că pot, Axel", șoptește ea.

Un val de durere mă lovește ca o lovitură a corpului, bătând vântul din mine.

Iisus, la ce mă gândesc, cerându-i să aibă încredere într-un criminal? Nu este suficient să nu alerge urlând de la mine de fiecare dată când mă apropii de ea? Că îmi permite să o ating? La naiba?

De cât timp totuși? Va veni un moment în care ea nu va mai fi? Ideea asta mă despica larg.

Observ că lumina îmi tremură în mână în timp ce mă mângâiez până la încheietura mâinii. Când degetele mele se împletesc cu ale ei, sunt încântat că nu se îndepărtează. „Destul de corect. Dar știi acest lucru: fac tot ce pot pentru a te asigura că rămâi în siguranță. Este suficient de bun pentru tine?”

Ochii ei o întâlnesc din nou pe ai mei. Searching. Așa cum au făcut-o la XYNYC .

Privirea mea se aruncă spre buzele ei pline; Aproape că îmi doresc întrebările pe care știu că moare să mi le pună. După un minut, îmi dă din cap.

Nu ar trebui să respir mai ușor. Vreau să o păstrez. Am vrut să o țin de momentul în care a intrat în clubul meu acum patru săptămâni. La naiba, din momentul în care am pus ochii pe ea acum șaptesprezece ani.

A fost prima mea. Asta îmi dă drepturi.

Dar aflu că menținerea ei atunci când nu vrea să fie ținută va fi o problemă.

„Axel?”

Mă concentrez pe chipul ei uimitor. "Da?"

„Arăți ... furios.”

„Da, poezia asta nenorocită este mai rea decât tortura chineză cu apă. S-ar putea să fie perfect pentru ei, dar vreau să înghit o găleată de unghii ascultând asta.”

Probabil că nu o cumpără, dar un zâmbet răsucit îi curbă buzele. „Nu te uita acum, dar unul dintre ei pare extrem de constipat. Deci da, voi spune că funcționează.”

„Să le lăsăm la ea. Fancy o pizza de seară târzie?” Întreb.

Ea clipește apoi dă din cap cu nerăbdare. „Doamne da, mor de foame.”

Îmi țin mâna. „Hai să ne îndreptăm la etaj. Livrarea este deja pe drum.”

Ea coboară de pe taburet. "Este-.?"

„Jumătate hamsii, jumătate șuncă și crustă subțire de ananas, cu o ordine laterală a bilelor de mozzarella de bivol?”

Ochii i se aprind, respirația îi prinde puțin. "Da.”

Mă aplec și gust buzele ei. Pentru că nu mă pot ajuta. "Da.”

Gemetul ei fericit merge direct la cocoșul meu. Și prostul lucru de tresărire în piept.

Îi țin mâna prinsă în a mea în timp ce ne îndreptăm spre lift. Apoi trage-o aproape în momentul în care ușa se închide. Mă sărută înapoi cu suficientă feroare pentru a mă face să regândesc câteva lucruri.

Când ne despărțim, ea mă privește cu o notă de trepidare.

„Acum arăți ... posedat.”

O plimb pe hol și în suită în tăcere. Nu vreau să mărturisesc ce mi-a venit în minte de teamă că o voi speria.

Pentru că sunt posedat. De ea.

Ea este a mea. Ea este a mea. Mereu a fost a mea, baga-mi-as.

Și indiferent de consecințe, o păstrez.

Capitolul douăzeci și opt

DISCLUZIE COMPLETĂ: PARTEA UNA

Şase zile mai târziu

Cleo stă întins pe canapeaua din biroul meu de la Clubul de pedepse, unde mi-am mutat temporar baza de operații. Un picior s-a ridicat, celălalt picior de pe podea, ea rostogolește vârful unui ac între dinți în timp ce se încruntă în jos *New York Times* puzzle cu cuvinte încrucișate. Părul ei este întins pe brațul canapelei, zvârlind cu viața de la soarele luminos care se înclină prin fereastră. Sundress-ul ei albastru în dungă, în afara umărului, se ridică la jumătatea unei coapse. Din poziția mea din spatele biroului, pot vedea conturul cel mai slab al pizdei ei goale împotriva țesăturii ușoare.

„O tranzacție primordială ...”, ea susține.

"La naiba."

Privirea ei se leagănă de mine și râde. „Ești obsedat de sex.”

Sunt obsedat de tine „Nimic în neregulă cu un libido sănătos.”.

O sprânceană frumos modelată ridică. „Este sănătos. Și apoi este supraîncărcat. Și apoi, există *tu*”.

Privirea mea se urmărește peste ea. Dormește pe gura umflată de sărut, sfârcurile se coacă sub rochia ei. "Ce pot să spun? Am stimulul perfect chiar în fața mea. Și nu te văd plângându-te.”

Expirația ei este la fel de nesigură ca a mea. Mă încântă că trebuie să depună un efort uriaș pentru a-și redirecționa atenția către cuvintele încrucișate. „Oricum, sunt paisprezece scrisori.”. Piciorul ei se atinge în timp ce fruntea se încrețește din nou.

Închid e-mailul care conține raportul abisal dezamăgitor al lui Malone - chiar trebuie să meargă - să pornească laptopul și să mă plimb în jurul biroului meu. „Pot să vă spun, dar vă va costa. Mare.”

Privirea ei se aruncă înapoi la mine, albastrul strălucitor întunecându-se într-o marină perfectă când scade în cruce. „Există loc pentru negocieri?”

Am început să merg la comandă când suntem împreună. Atât de repede să intri în ea. Sub blugii mei, puterea care îmi trece prin cocoș este simplă pentru ea. "Nu, iubito. Plata integrală. În fata.”

Degetele ei se convulsă în jurul ziarului. „Este ultimul indiciu. Chiar am nevoie de ea ”, pledează zdrențuit.

Dau din cap. „Este ușor, dragă. Dă-mi ce vreau, atunci vei primi ce vrei.”

Ajung la ea, cad în genunchi lângă ea și trag un cui peste un sfârc erect. Gemetul ei torturat este muzică la urechile mele.

"Y-da ..."

„Ce a fost asta, iubito?”

„Da, eu ... accept acordul tău”, ea găfaie.

Transferand degetul la celălalt sfârc, îmi strecor cealaltă mână în sus cu o coapsă suplă, frământând și mângâind pielea ei rafinată.

„Axel ...” Gemetul ei este nevoie. Și totuși puterea ei mă slăbește.

Am aruncat corsetul elastic și i-am dezbrăcat sânii până la privirea mea lacomă. „Frumos Cleo. Deci, dracu frumos.” Îmi arunc capul pe un glob, sug și ling până când se sfâșie. Mângâierea mea ascendentă ajunge pe buzele exterioare ale pizdei. Disperat să o văd, îi arunc rochia, expunându-i movila perfectă. Ea este încă umedă de la nenorocitul meu acum două ore. Dar dracu sfânt, o vreau mai umedă. Vreau să poarte posesia mea pe fiecare centimetru al corpului ei.

Stiloul ei se aruncă și se rostogolește, iar mâna îmi întinde între picioare. Partea de sus a capului meu amenință să sufle când mă îndrăgostește cu îndrăzneală prin blugi. Îmi rostogolesc limba peste sfârcurile ei moi de catifea, fără speranță, dependente fatal de perfecțiunea lor.

Șoldurile ei dornice pompează, căutând lacom atingerea mea. Alunec un deget în interiorul ei. Două. Țesuturile ei sunt umflate. La dracu, probabil că e dureroasă. Trebuie să accelerez această nevoie nebună de a o avea, în fiecare minut din fiecare zi.

Dar o iubește. Și o poftesc. Este singura dată când sunt încrezător fără echivoc că este larg deschisă pentru mine.

Și nenorocitul ăla *gâfâind* Este o dependență nouă pe care nu vreau să o refuz niciodată? Îmi cufund degetele adânc, mă îndrept spre acel loc dulce. Carnea ei se închide în jurul cifrelor mele și dă un țipăt minuscul.

La dracu, acolo este ..

„Oh, A-Axel!”

Mă trag înapoi și privesc convulsiile care se strecoară prin ea, în timp ce mâna ei este înfășurată strâns în jurul cocoșului meu. Îmi urmăresc nasul peste pielea ei, inhalându-i mirosul intoxicant.

Mâna ei continuă să mă strângă până când ceața roșie a poftei mă înghite complet. Tragându-mi degetele de la ea, mă îndrept spre picioare. - Ai nevoie de tine, Cleo. Al naibii ai nevoie de tine.”

"Da.” Plătește în poziție verticală și se scutură până la marginea scaunului. Îi prind minusculă și schimb tactici.

„Gura ta, iubito. Pe mine.” Propozițiile complete mă sustrag și abia mai pot respira.

"Da!” Mâinile ei dornice îmi împing tricoul din drum și îmi atacă mușca. Nașterea mea grea îi cade în mâini, iar o secundă mai târziu, gura ei este pe mine.

„O, dulce lisuse”, gem.

Sunt mai puțin blândă când îi bag pumnul în păr și îi pompez în gură. Ea ia cât mai mult din mine și, dracu, este mai mult decât suficient pentru a-i simți limba, gura și gâtul mă impulsionează spre sfârșitul meu fatalist. „Vin, iubito. Atât de greu. Ești gata?”

Gemetul ei vibrează împotriva capului meu bombat. Infernul în care sunt neputincios să opresc îmi stârnește coloana vertebrală, îmi trage în bile. Am explodat ca un furtun de foc, conștient că roag cuvinte incoerente.

Mă înghite. Fiecare ultimă picătură, apoi se prăbușește pe scaun. Cobor în genunchi și o iau cu fața în mâini.

„Doamne, asta a fost ...”

„La naiba uimitor?” Se livrează cu un zâmbet ușor contrabandă, ușor drogat.

Și știu, în acel moment, că nu am încetat niciodată să-l iubesc pe Cleopatra McCarthy.

Adâncimea emoțiilor care îmi stârnește îngrozește rahatul din mine. Tot ce pot face este să mă îndrept înainte și să-mi sigilez buzele peste ale ei.

Brațele ei se strecoară în jurul gâtului meu.

Ne sărutăm până când o lovitură mă smulge din fericire. Blestemul meu gros o face să zâmbească. Îi trag rochia cu reticență înainte de a-mi vedea blugii.

"Ce?," Întrebarea mea este mai mică decât cordială.

Ușa se deschide, iar B își trage capul printr-o secundă mai târziu. Privirea ei patinează peste mine spre Cleo. "Esti gata?," Zâmbește.

Mâinile îmi strâng talia lui Cleo. "Nu. Nu este, „mă mârâie”.

„Jeez, luminează-te, tip mare. Mergem doar la etaj.”

Ea ia masa cu B pe acoperiș, o rutină de legătură care pare să se fi stabilit fără permisiunea mea. Ceva ce am decis să permit. Deocamdata.

„În plus, vizitatorul tău a sosit. Așteaptă în bar.”

Privirea lui Cleo mă surprinde. "Ea?"

O sărut pe nasul ei zgâriat, iubind că nu se deranjează să-și ascundă gelozia. „Nimic de care să vă faceți griji, iubito.”

Chiar dacă ceea ce urmează să fac ramuri un pic de tensiune prin mine, nu am de ales. Detectivul Malone îmi păstrează secretul din cauza banilor pe care îi arunc în drum și, de asemenea, pentru că știe mai bine decât să mă străbată după ce am obținut o mică privire din istoria mea militară.

Acesta este un teritoriu nou pentru mine. Dar într-o lume în care încrederea este o problemă uriașă, cuvântul lui Quinn Blackwood este unul pentru care sunt pregătit să risc foarte mult. Cu toate acestea, mi-am făcut temele. Până acum, simțitorii pe care i-am pus-o pentru contactul său au desenat un semifabricat vizibil, care mă liniștește pervers că femeia este persoana potrivită pentru acest loc de muncă.

Mă trag în picioare și o ajut pe Cleo. Arată satisfăcător doar dracului dezgolit, iar glazura nu s-a șters încă din ochi.

Este atât de frumoasă. Îi netezesc părul, îi apăs un alt sărut pe buze și îmi urmăresc mâna pe partea gâtului. Doamne, nu pot să o ating.

„Hai băieți, este nepoliticos să ții oamenii în așteptare”, mormăie B.

„Tu nu ești ‘oameni’, mă prind.

„Uau, ești prințul meu.”

Cleo îmi zâmbește gura înainte să pășească în jurul meu. „Ne vedem mai târziu?”, întreabă ușor.

B huffs. „Spuneți că, de parcă aveți o nenorocită speranță de a scăpa de el.”

Mă învârt pentru a privi partenerul meu intruziv. "Esti inca aici?"

Ridică o frunte insolentă. Cleo râde și se plimbă până la ușă.

„Cleo?”

Se uită peste umăr. "Da?"

„Afaceri maimuță.”

Pare goală o secundă înainte ca privirea ei să cadă în ziarul aruncat. "Oh. Mulțumiri.”

Privirea mea călătorește peste corpul de care sunt fără speranță dependent. „O afacere este o afacere.”

Ei pleacă. Privesc în spațiu un minut. Atunci fiecare uncie de elăție se scurge de la mine. Îmi părăsesc biroul și mă îndrept spre hol.

Ochii mei sunt zero pe singura femeie care stă la bar, alăptând un spritzer. Mă opresc o clipă să o studiez.

Păr nedescris. Haine ușor baghete, dar elegante. Vorbește cu barmanul, un zâmbet gata și deschis izbucnind din când în când.

Camuflarea perfectă.

Ajung la ea și se învârt pe scaunul ei. Mă privește în sus și în jos și sunt tratat cu un zâmbet mai larg.

„Bună, sunt Fionnella Smith.”Își ține mâna, iar eu o iau.

„Axel Rutherford.”

„Grozav să te cunosc.”Se ridică în jos, apucă cea mai mare poșetă cea mai zgârcită pe care am văzut-o și mă privește de la înălțimea ei scurtă. „Bine, vom lupta cu dihorul în geantă?”

Barmanul sforăie. Îi aruncă un alt zâmbet peste umăr.

Este un act. Sau Quinn îmi va datora o explicație serioasă.

Ne îndreptăm prin hol. Este doar ora prânzului, dar mulțimea este sănătoasă. Și cu bretele eclectic.

"Acest lucru este ... interesant."Ea indică camera și membrii.

Ridic din umeri. „Culturi diferite ...”

Ea rânjește. „Hei, nu trebuie să-mi spui.”

„Ce vreau să vă arăt este la etaj.”

Zâmbetul ei se lărgeste. „Nu sunt toate? Conduce drumul.”

Mă îndrept spre lift și apăs butonul la fel cum Cleo și B ies din biroul lui B. Cleo mă vede și se oprește, cu ochii învârtindu-se de la mine spre Fionnella și din nou înapoi.

Începem să ne îndreptăm unul către celălalt în același timp. Când ne oprim, mâna ei se ridică să se sprijine pe pieptul meu. Pe inima mea.

„Ce faci aici?„Deja câțiva membri ai clubului masculin o verifică. Și aprind focuri neplăcute în intestin.

„B trebuia să ia ceva din biroul ei.”

„Și, desigur, nu a putut face asta *inainte de* a venit să te ia?„Privesc Cleo la B când nu va reveni cu un răspuns inteligent.

Se uită în spatele meu la Fionnella, o privire de cerb în faruri pe fața ei.

Mă uit înapoi la Fionnella. Privirea ei este pe B, dar zâmbetul ei este încă ferm în loc. *Ce naiba?*

„Axel?”Cleo mă solicită.

Fac prezentările, vocea mea puțin mai tare. Se strâng de mână, Fionnella vesel fermecător.

Nervii îmi cad. O atenție prea mare este centrată pe mica noastră petrecere. Pe Cleo. "Merge. Bucurați-vă de prânz.”

Dă din cap, dar ochii sunt plini de întrebări.

O trag aproape, îi plantez un sărut greu pe gură și mă întorc spre Fionnella.

Mă urmărește cu ochi pe jumătate tristi, pe jumătate indulgenți.

Se pare că rămâne pe mine pentru câteva etaje până când întreb. "Ce?”

O sprânceană țâșnește. „Un McCarthy și un Rutherford? Două familii de mob concurente? Într-adevăr?”

Nu mă miră că știe despre istoria mea. Totuși nu mă așteptasem să-și arate mâna. "Da. *Într-adevăr* Ai o problemă cu asta.”?

Ea continuă să se holbeze la mine.

"Ce?”

„Îmi amintești de fiul meu.”

„La naiba, ai simpatiile mele.”

Râde și s-a transformat într-un profesor de școală de duminică. Nu mă păcălesc nicio secundă. Există titan hardcore în spatele comportamentului matern.

„Ah, toți credeți că sunteți rău. Apoi găsești femeia potrivită și dintr-o dată îți plac cățelușii adorabili.“

Un huff latră de la mine. „Iisuse, nu sunt cățelușul nimănui.“

„Nu mă înțelegeți greșit. Dintii tai sunt ascuți când ai nevoie de ei, dar sunt dispus să pariez că ai fost fericit să rămăneți în problema ta ... până demult? Am greșit când am crezut că nouăzeci și nouă la sută din motivul pentru care sunt aici este din cauza acelei femei de la parter?“

„Și asta mă face moale?“

"Nu. Asta te face rău într-un mod complet diferit. Un mod care nu este fără dureri de cap, dar atunci unde este distracția în asta?“

M-am încruntat, întrebându-mă cu cine naiba m-a întristat Quinn. „Spune-i fiului tău că are simpatia mea.“

Zâmbetul ei se întunecă. „Nu pot. A murit.“

Inhalez brusc. "Iad. Scuze.“

Ea dă din cap. „Ți-ar fi plăcut. Și înainte de a vă autodepăși, aveți încredere în mine, știu multe despre voi.“

Eu o cred. „Dar nu totul.“

„Totul este o ordine înaltă, fiule. Dar încearcă-mă.“

Emoția care se extinde în pieptul meu nu este una pe care o simt des. Nu este unul în care am încredere bine. Deloc. Dar continuă să crească pe măsură ce lăsăm liftul la etajul șase.

Se oprește câțiva metri în cameră, cu privirea în scaunul auster, lanțurile și manșetele, pereții negri, ecranele multiple. "Acum *acest* pedeapsa am înțeles. Nu frill-fest-ul care se petrece la parter.“

Se îndreaptă spre scaun, dar nu stă în el. În schimb, își aruncă poșeta pe podea și își încrucișează brațele. „Ori de câte ori ești gata, Axel.“ Vocea ei este moale. Simpatice.

Ca și cum ar fi deja de partea mea. Latura răului.

Nu am timp să mă gândesc la asta. Închid ușa, ridic telecomanda și stau de cealaltă parte a scaunului. Respirație adâncă. Stomacul s-a încleștat strâns, am lovit *Joaca*.

Vizionează videoclipul de la început până la sfârșit, expresia ei nu se schimbă o dată.

Apoi se întoarce spre mine.

„Iisuse, fiule. Ești futut.“

Degetele mele se încolăcesc în jurul telecomenzii. „Este opinia ta profesională?“

„Tot ce spun este părerea mea profesională“, renunță ea. Dar ochii ei sunt îngustați și fixați pe ecran. „Joacă-l din nou.“

Pieptul îmi strânge. „Este necesar?“

„Da, este necesar.” Își ține mâna pentru telecomandă. „Dar nu trebuie să fii aici. Cred că ai atins cota dvs. de vizionare permanentă.”

Ceva despre asta îmi face stomacul să se rostogolească în respingere. „Nu, nu am ...”

„Te-ai torturat suficient pentru ceva ce nu ai făcut. Sunt aici. Lasă-mă să ajut. În plus, lucrez mai bine singur. Mai ales când există toate acestea ”- ea dă o mână peste corpul meu -, „distragerea în calea mea. Merge *alfa* peste femeia ta. Mă voi lăsa afară.”

Mă uit la ea, întrebându-mă dacă am regresat într-una din mîinile de halucinații pe care le-am avut când am făcut ravagii în cocs. Dar aproape fără voia mea, mâna mea se ridică și îi oferă telecomanda.

Ea dă din cap la mine, zâmbetul ei infinit de amabil. „Du-te, Axel.”

Eu merg.

„Oh, încă un lucru.”

Mă opresc cu mâna pe ușă. "Da?"

„Foc Malone. Astăzi. Este un bețiv și o răspundere.”

Un zâmbet răsucit îmi trage buzele. "Știam asta. Dar..."

Ochii i se înmoaie și mai mult. „Erai disperat. Am înțeles cum funcționează asta. Dar serios, a bătut ușile suficient de tare pentru a trezi morții. Dacă vrei să afli despre Taranahar, o voi primi pentru tine.”

O iau pe nașa fotbalului în fața mea și dau din cap. „Te voi găsi pe orice ... bază de date?”

Râde încet, înțelegându-mi sensul. „Nu, fiule. La fel cum nu te voi găsi listat în acest sens *în plus* -program special de operațiuni negre ascunse atașat la unitatea unui anumit colonel.”

Dau din cap și părăsesc camera. Nu ar trebui să mă simt mai ușor. Indiferent ce găsește, sunt încă responsabil pentru încheierea acelor două vieți. Dar rana deschisă și plină de a nu ști va fi terminată. În sfârșit, pot face modificări adecvate. Și asta ușurează greutatea zdrobitoare pe care am crezut că o să trăiesc tot restul vieții.

La impuls, apăs butonul pentru acoperiș când intru în lift. Nevoia de a vedea Cleo, chiar acum, este o foame înfiorătoare în mine.

Câțiva oaspeți speciali beau băuturi la bar, alții admirând priveliștea de pe terasa cu pereți de sticlă. O văd imediat. Părul îi amețește în soare, curba obrazului și bărbia ciupită de răs din orice poveste B.

O fac pauză și o beau înăuntru. Întrerup și distrez cu îndrăzneală ideea că lucrurile ar putea fi salvate, într-un fel, între noi. Că nu m-am angajat să iubesc o femeie care poate nu mă iubește niciodată.

Își trage părul peste un umăr, apoi se apleacă înainte pentru a lua o mușcătură de mâncare. Fiecare mișcare este grațioasă, frumos coregrafată într-un pachet de tot ceea ce îmi doresc.

Poate că puterea gândurilor mele îi transmite. Nu mă poate vedea de pe scaunul ei. Dar totuși capul ei se învârte. Privirea ei albastră mă găsește. Peste scaune și prin palmieri răsușiți în miniatură, mă găsește.

La parter, ochii i-au ținut întrebările în primul rând și bine ați venit în al doilea rând. Acum, mai întâi este un zâmbet. Un zâmbet larg, primitiv, care radiază prin mine.

Mă plimb prin scaune, dând din cap aici și acolo, dar nu mă opresc să vorbesc. Cleo mă urmărește tot timpul, iar când mă opresc lângă ea, mâna ei se aruncă spre a mea. O apuc înainte să se poată răzgândi. Iau scaunul lângă ea și îi sărut articulațiile.

„Ai terminat cu întâlnirea ta?” Repetă întrebarea pe care a pus-o la clubul de noapte.

„Am terminat întâlnirea.”

Un puls de căldură erotică se arcuie între noi. Îi întorc mâna, o sărut cu palma. Respirația ei prinde încet.

„Mulțumesc, Axel. Mod de a mă face să mă simt ca o a treia roată la propria pauză de prânz ”, mormăie B.

Îmi așez mâinile legate pe coapsă și arunc o privire spre B. Ciocanul este pe deplin operațional, dar colțurile gurii ei sunt ciupite și privirea ei este atentă.

Categoric se întâmplă ceva acolo. Dar liniile noastre sunt clare și nu sunt pe cale să depășesc.

„Nu stau”, spun reticent. „Am apeluri de făcut, un angajat pe termen lung să concedieze.”

Ochii ei se îngustează spre mine.

O ignor și mă aplec și sărut obrazul lui Cleo. „Nu depășiți prânzul sau *unu* din tine este concediat și tu.”

B sforăie și își învârtă ochii, dar din nou, revenirea ei obișnuită a obraznicului lipsește.

Călătoria mea de la barul de pe acoperiș este inegalabilă, dar un membru suprarentuziastic care trebuie să fie manevrat și amintit de regulile clubului mă duce la etajul al patrulea mult mai mult decât prefer.

Fionnella mă așteaptă când intru în biroul meu. Decid să nu ghicesc cum a crăpat codul de intrare al ușii. Încă mai dă inofensivitate, dar zâmbetul ei este considerabil redus.

Bula mea de relație izbucnește. Îmi grăbesc dinții și mă îndrept spre masa de băuturi adiacentă canapelelor. "Bea?"

„Vodka tonic, mulțumesc”, spune ea.

Îi repar băutura și îmi toarnă un whisky. Picioarele mele se simt hotărât în plumb atunci când iau scaunul opus al ei pe canapea. Își sorbe băutura. Îl cobor pe al meu dintr-o dată, contemplant pe altul.

"Bine?"

"Am gresit. Nu faci toate astea din cauza ei. Vrei să plătești singur."

Expir. "Da. Și?"

Ea ridică din umeri. „Ai încredere în mine, am înțeles și asta. Povestește-mi despre legătura ta cu Taranahar.”

Transmit povestea, rapid și fără emoție.

Zâmbește. „Perfect.“

"Scuzati-ma?"

„Am bănuیت că ești în zonă. Nu știam că ai fost martor la prima dată. De ce nu ai predat acest copil nimănui?"

Amărăciunea îmi trage în gât. „Nimeni nu pare grăbit să o ia. Prima anchetă judiciară a fost în cel mai bun caz pe jumătate. Nu a fost nevoie de mult pentru ca acesta să se destrame ”

Ea dă din cap. „Nu vă faceți griji, le vom pune în dispoziție de data aceasta. După ce am avut grijă de cei responsabili de situația Lacului Bearwood.” Pentru prima dată, prind o notă în vocea ei. Fionnella este pe propria cale de răzbunare.

Îmi scutur capul. „Apreciez oferta, dar tot ce îmi trebuie sunt identitățile lor. O să am grijă de restul singur.“

Mă privește, o atingere dezamăgită. "Sigur?"

„Trebuie să-mi joc drumul.” „Nimic altceva nu este acceptabil.

„Destul de corect. Mai am câteva întrebări, în mare parte, care se referă la cele întâmplate după Bearwood.” Scoate un stilou și un tampon uriaș.

Îi dau ce are nevoie. Ea scrâșnește repede. Ochii i se îngustează când se oprește să sondeze mai adânc în călătoria lui Cleo din Boston. Din nou, când întreabă de ce m-am răzgândit și am stat la West Point în urma deciziei mele de a pleca. Nu intru în detalii despre videoclipul lui Finnan, dar oricum dă din cap.

Zece minute mai târziu, își termină băutura și stă în picioare. „Bine, asta este deocamdată. Voi vedea ce pot săpa, ca să zic așa. Voi fi în legătură până în weekend.“

"Trei zile? Este tot ce ai nevoie?"

Ea clătină din cap. „Nu, vreau să spun că ar trebui să știu cu ce mă ocup până în weekend. Chestia asta ar putea dura săptămâni, luni chiar. Dar am puțin timp pe mâinile mele, văzând că angajatorul meu este în prezent absorbit în alte ... materii.“

Îmi amintesc de blonda cu Quinn la club săptămâna trecută. Elyse. Nu este tipul lui obișnuit. Dar arătau ... bine împreună. La naiba, a fost mai mult decât atât. Păreau combustibile.

Fionnella își ridică poșeta pe umăr. „Între timp ...” Ea face o pauză, își apasă buzele împreună. „Poți să-mi spui să-mi păstrez propria afacere, dar o voi spune oricum.” Îmi ignoră brațele încrucișate și sprâncenele ridicate. „Acea cameră de la etaj are scopul său în viața ta. Dar nu-l lăsa să devină al tău *talpă* scop.“

„Alegerile mele sunt ale mele. Nu o să le dezbat cu tine.“

„Alegerile tale nu mai sunt ale tale. Și le schimbi deja pentru acea fată dulce. În orice caz, lasă-o să vadă monstrul despre care crezi că ești. Dar n-ar strica să-i arătăm o altă parte. Cine știe, s-ar putea să atingeți acel obiectiv pe care îl credeți că este evaziv mult mai repede decât vă așteptați.“

Pulsul meu continuă să curgă mult după ce a dispărut. Nu pot ignora impactul cuvintelor ei, deși nu sunt complet sigur care este acest impact. Așa că o împing într-o parte și am grijă de afacerea îndelungată de a concedia Malone.

Detectivul își acceptă soarta cu mai multă demnitate decât se aștepta. „Pentru ceea ce merită, am o veste.”

"Da?"

„Doi dintre cei patru și-au găsit drum în țări care nu sunt extrădate în ultimele șase luni. Cu excepția cazului în care aveți conexiuni de superputere, acestea sunt practic de neatins.”

„Și ceilalți?”

„Am desenat până acum un semifabricat.” Își curăță gâtul. „Vrei să ..?”

"Nu. Asociația noastră este la sfârșit, detective. La revedere.

"Aștepta! Încă un lucru. Fratele tău Ronan a fost ... uhh ... agitat lucrurile cu armenii în ultimele zile.”

Degetele îmi strâng în jurul telefonului. "In ce fel? Fii specific.”

„Cred că intenționează să preia ceea ce a mai rămas din regat. Indiferent dacă este ostil sau nu, vă voi lăsa să vă dați seama.”

Mă agăț și mă uit în spațiu, mintea mi se zvâcnește. Ridicând telefonul, formez din nou.

El răspunde pe al doilea inel.

„Ronan, ți-am spus să rămâi în afara meu.”

Râde. „Cine dracu ești tu să-mi spui ce să fac?”

„Douăzeci de milioane.”

El ezită. „Nu vreau ...”

„Vă va cumpăra multă putere. La o distanță sigură de traversele mele. E o afacere bună, frate. Mult mai mult decât meritați. Ia-l.”

„De ce naiba ar trebui?”

Respirația îmi stă o clipă înainte să vorbesc. „Pentru că aleg să cred că am fost cu toții fixați sub un jug imposibil de schimbat. Noi *toate* aveți sânge forțat pe mâini, nu ne putem spăla. Dar nu înrăutăți lucrurile. Acest timp s-a terminat. *A lui* timpul s-a terminat. Dar nu veți moșteni ce a mai rămas din regatul său nenorocit.”

"De ce? Când nu ați dorit niciodată nicio parte din ea?”

„Pentru că trebuie să se termine. Aveți patruzeci și opt de ore de acceptat. Apoi, voi oferi armenilor banii pentru a ucide orice afacere pe care speri să o lovești cu ei.”

Închei apelul.

El poate fi fiul întâi născut și după drepturi moștenitorul. Dar voi moșteni regatul pe care nu mi l-am dorit niciodată.

Și apoi arde-l la nenorocitul de pământ.

Capitolul douăzeci și nouă

AXLE SE SCHIMBA

Cleo

El este liniștit. Înfricoșător de liniștit.

A fost în ultimele două zile. De când s-a întâlnit cu femeia care arată ca mătușa de vârstă mijlocie a lui Mary Poppins, dar fără accent englez. Ceva despre ea m-a zguduit. B, deși doar pentru o clipă. Am întrebat-o ce nu e în regulă. M-a fluturat. Am ales să o las.

Dar Axel este periculos de a face. Felul în care mă fute s-a schimbat și el. Întotdeauna a existat o margine a modului în care m-a luat, dar această margine s-a intensificat și mai mult. Și unde a părăsit odată patul la scurt timp după ce ne-am futut, acum rămâne. Toată noaptea. Brațele lui se strâng în jurul meu și cu o tandrețe după sex care mă distruge încet.

Pentru că îmi dau seama că tânjesc după această parte a lui, în timp ce deznădăjduiesc cu disperare părți monstruoase din el, nu vreau să le văd. Nu se va termina bine pentru mine, deoarece o parte secretă din mine își dorește și monstrul acela. Face parte din cine este.

Ceea ce mă face ... ce?

"Ești gata?"

Privesc vocea joasă și profundă. Stă în ușa dressingului, cu degetele mișcându-se peste telefon. Telefonul care nu a fost la îndemână în ultimele patruzeci și opt de ore.

M-am încruntat. „Sunteți ... Este totul în regulă?„O întrebare absurdă având în vedere circumstanțele noastre.

"Amenda.„Răspunsul lui este tăiat, dar în spatele ochilor, văd o furtună.

„Nu trebuie să ieșim dacă nu doriți.“

Se uită în jurul camerei înainte ca ochii să-l întâlnească pe ai mei. „Nu vreau. Dar tu faci. Deci mergem.“

Mă întorc și sub pretextul de a aluneca pe pantofi, îmi ascund tulburările. Închisoarea asta mă sugrumă încet. Mai ales că conversația mea cu B. Reliving it, simt din nou cascada nebună a emoțiilor.

Este serios obsedat de tine .

Un pumn în burtă, urmat de o scuturare frenetică a capului. *El nu este. El nu poate fi .*

Râsul ei batjocoritor. *Sunt destul de sigur că poate .*

Nu. Nu știi ce ... Nu-l cunoști .

O, scumpo, vreunul dintre noi cunoaște cu adevărat o altă persoană?

Poate că nu, dar ce a făcut ... a făcut ..

Atunci de ce ești aici? Și nu-mi oferi o poveste despre faptul că nu am de ales. Nu te îndepărtez exact de pe terasă când luăm masa pe acoperiș. Râzi mai mult cu el decât cu mine. Și să mă gândesc la asta, el

este amenințat să-mi smulgă capul de fiecare dată când vin să te primesc, dar a zâmbit mai mult în ultima săptămână decât ... rahat, vreodată. Ceea ce îmi spui acum poate fi o mulțime de adevăr, dar chiar și cu o armă în cap, mai ai de ales .

Nu o fac.

Ei bine, testează-l. Vedeți dacă ceea ce spun este adevărat. Care este cel mai rău care se poate întâmpla?

Mâinile mi-au scuturat atât de tare încât aproape că am aruncat paharul.

Rahat, uită partea aceea. Dar o parte din voi se bucură cu siguranță ... orice ar fi asta. Ai naibii de strălucire când intră în cameră. Poate că nu credeți acest lucru, dar o parte din voi are încredere în el. Și vă rog să-mi scutiți prostiile despre sex. Fiecare femeie cunoaște diferența dintre sex și iubire, indiferent de ceea ce ar putea spune. Gandeste-te la asta-

„Cleo?” Dumnezeu, vocea lui Adânc, coaxant. Periculos pentru ... totul.

Mă compun și mă îndrept. "Sunt gata. Unde mergem?"

Ochii cenușii ascuțiți mă sondează pentru mai multe bățai de inimă înainte de a-și ține mâna liberă. „Harlem. Cina la clubul meu. Ceea ce se întâmplă după aceea depinde de tine.”

Declarații care dau impresia că sunt responsabil de propriul destin și nu sunt pe deplin sub controlul său. Am săpat adânc pentru a găsi furia care ar trebui să însoțească acea minciună. Efortul pe care îl depune mă deranjează. Suficient pentru a mă tăcea cel mai mult drumul către Harlem.

Playhouse X este un club de jazz cu trupe live. Reînnoit dintr-un depozit vechi, este dotat cu scaune cu ochi atrăgătoare, iluminare inteligentă și acustică excelentă, evidențiată de tulpinile uimitoare ale unui solo sax care ne salută.

Suntem escortați la cabina noastră privată din stânga scenei și comandăm băuturi și mâncare. Axel mă trage aproape în momentul în care suntem singuri. „Ți-am spus cât de frumos arăți în seara asta?” El îmi răsună în ureche după ce mi-a aruncat sărutări moi de-a lungul liniei maxilare.

„Nu că îmi amintesc.”

Un zâmbet încordat se înregistrează pe coaja urechii mele pentru o clipă. „Probabil pentru că am încercat să descopăr logica modului în care voi intra sub această rochie. O prefer mult pe cea neagră. Și cea albastră cu fanta în sus. Și combo-ul scurt și de sus - ”

„Costumul de îmbrăcăminte?”

„Costumul de îmbrăcăminte. Acesta este favoritul meu de până acum. Acum acesta ... ”

Amândoi privim în jos rochia verde-mușchi cu cristal negru care detaliază decolteul și tivul. Strângeți de la gât la coapsă, nu există nicio modalitate de a păcăli în ea fără să câștig o citare de indecență publică.

„Cred că va trebui doar să muncesc mai mult pentru a intra.” Deși tonul și expresia lui sunt la fel de puternic sexy ca oricând, simțurile mele continuă să jelească.

„Sau poate că în această seară voi avea grijă de tine”, spun eu, cuvintele care se încadrează înainte de formarea completă a procesului de gândire.

Ochii îngustați strălucesc spre mine. Un mușchi se răsucesc în maxilarul lui. „Crezi că te ocupi de provocare?”

Nu am nevoie de o bilă de cristal pentru a deduce că întrebarea se extinde dincolo de acordarea și luarea sexului public. Simțurile mele se prăbușesc și mai tare. "Poate..."

Un săgeț de dezamăgire îi urmărește prin ochi. „Asigurați-mă să mă anunțați când sunteți sigur.” Se întoarce să-mi sărute templul, obrazul, colțul gurii.

Băuturile și aperitivele ajung. Axel se toarnă și îmi trece un pahar de Malbec.

Înainte să iau o înghițitură de roșu plin de corp, își ridică paharul la mine. "Toast?"

Îmi scutur capul. „Nu sunt sigur ce...”

Un zâmbet mic și-a răsucit buzele. „Nu vă faceți griji, mă duc. Pentru „maybes” în toate formele și dimensiunile. La posibilitățile pe care le oferă. A fi ... îngrijit.”

Își fixează paharul de al meu și ia o băutură mare. Îmi urmăresc exemplul, deși dorința de a-mi întuneca simțurile cu alcoolul îmi încetinește aportul. Dacă Axel observă, alege să nu o menționeze.

Poate că nu observă. Atenția lui continuă să-i ofere telefonul.

„Ce se întâmplă?„În sfârșit, am înțeles, neputând suporta tensiunea care îi trece prin el.

El stabilește furculița pe care o folosește pentru a-mi hrăni rafinatul raci picant servit în patiserie filo de dimensiuni mușcate. Degetele lui alunecă prin părul meu liber, aranjându-l peste umăr. Sunt complet pregătit pentru o firmă care nu răspunde, la fel cum am primit până acum.

„I-am dat lui Ronan patruzeci și opt de ore pentru a accepta o înțelegere pe care i-am propus-o. Timpul a expirat acum trei ore.”

Șocul mă ține încă o secundă înainte să mă scufund prin ușa deschisă. „Ce tip de afacere?”

„Compensare financiară pentru abdicarea unui tron care nu va fi niciodată al său”, afirmă el cu o aroganță fără desur.

„Ce a spus el?”

„A postat. A jurat. Previzibil.”

Mă cutremur. Se încruntă. "Ce?"

„El ... mă sperie uneori.”

Nările lui Axel sunt subțiri în timp ce inhalează brusc. „Te-a rănit vreodată?”

Îmi scutur imediat capul. „Nu, dar am ... am simțit că poate.”

El îmi captează ceafa și mă întoarce în fața lui, cu fața transformată în granit. „Nimeni nu va fi permis *oriunde* destul de aproape ca să te rănească. Ai cuvântul meu nenorocit.”

Cuvintele lui sunt în mod îngrozitor evocatoare ale cuvintelor pe care mi le-a spus pe plajă cu mult timp în urmă. Dar acum, ca atunci, nu s-a exclus de la ecuație.

Inima îmi tremură în timp ce îl privesc. "Axel-"

„Ai încredere în mine, Cleo. Vă rog.” Există o febră în ochii lui care aprinde focuri periculoase în mine.

Este serios obsedat de tine .

În acel moment, aproape că îl cred. Aproape că credem că, undeva de-a lungul liniei, magia neagră a sorții ne-a ales să fim marionetele sale. Că destinul nostru este de neevitat. Întotdeauna s-a împletit. Setați pe un curs de distrugere finală.

„Da, Axel. Am încredere că nu vei permite nimănui să mă facă rău.”

O respirație gemu se cutremură din el. Fruntea îi cade spre a mea și ochii închiși. Respirațiile adânci se ridică și coboară pieptul. Mă uit, fascinat de Hyde-ul criminalului fără inimă și de Jekyll-ul bărbatului sexy, grijuliu, care îmi va acorda lumea. Omul în care încep să cred *este* obsedat de mine.

După câteva minute, ne întoarcem la mâncare. Tensiunea lui ușurează o atingere, deși ochii lui rămân întunecați și încărcăți, aproape frenetici când îmi trec corpul.

Ne distragem când trupa începe din nou. Dar tânăra cântăreață neagră care ia scena este captivantă, vocea ei profundă și plină de suflet, păstrând ochii tuturor lipiți de scenă.

Când refuz desertul, Axel se ridică și își ține mâna.

Gândurile mele se agită încă ceva când ieșim din club. Gândul care mă formulează mă îngrozește puțin, dar există o putere malefică care îmi tremură prin vene care mă împinge să merg pentru asta.

El activează ușa când ajungem la păianjenul său. El îmi cupă cotul pentru a mă ajuta, dar mă îndepărtez și așez mâna pe acoperișul jos.

Ochii îngustați iau poziția mea sfidătoare. Un alt tip de tensiune se strecoară în aer.

„Intrați în mașină, Cleo.” „Mult. Senzual. Ascuns periculos.

Îmi împletesc pâinile. Apoi scutură-mi capul.

„Ce se întâmplă aici?” respiră.

"Vreau ... vreau ..." *Rahat, folosește-ți cuvintele!*

El se apleacă mai aproape, cuvintele lui doar pentru urechile mele. „Știu ce vrei. Dar dacă nu te urci în mașină, cum o să ne conduc undeva în liniște, ca să te pot juca deasupra? Și nu-mi spune că nu vrei asta. Te naiba *mângâiere* acoperișul meu chiar acum.”

Îmi smulg mâna. „Vreau să mă ... dracu. Dar nu pe mașină. Vreau altceva.”

El trage înapoi. Se uită la mine. Atent. "Orice vrei. Numește-l.”

Mi se agită inima. Râsul meu nu iese atât de aerisit pe cât vreau. Ceea ce nu este surprinzător, având în vedere ... „ *Indiferent de* Eu vreau?”

„Da, în rațiune. Spune-mi, Cleo.”

Lins buza inferioară, îmi adun cuvintele la gât. „Nu vreau să mă întorc la Clubul Pedepselor în această seară. Nu-mi pasă unde mergem, dar nu ... nu acolo.”

Întregul său corp merge încordat. Un animal gata să lovească. "De ce nu?"

„Doar pentru diseară ... nu vreau să trăiesc în trecut.”

"De ce?„Sondează mai greu, cu privirea strălucitoare directă.

Mă uit la conservele de viermi care se deschid încet. „Este prea greu.”

„Viața e dracului, Cleo. Nu poți fugi de la ea.”

„Dar putem căuta refugiu o perioadă, nu putem?„Plătesc.

Fulgerul clipește prin ochi, gri de ardezie. „Și vrei să fii așa? Fii sigur, Cleo.”

„Pentru ... pentru diseară ...”

Scuturarea capului îmi usucă fluxul de cuvinte. Degetele lui alunecă în sus pe obraji pentru a-mi pumni părul, iar el aduce întreaga sa ființă, vitală și virilă, la a mea. „Vă pot oferi ceea ce doriți, dar nu pot promite că nu voi mai mult dimineața. Destul are *nu* a fost suficient cu tine. Ești pregătit pentru asta?”

„Ce zici să ne promitem să ne dăm reciproc cât putem?”

Degetele lui îmi mângâie obraji, ochii fixați, respirația eerioasă de calmă. „Trebuie să existe o bază de referință acceptabilă. A mea este înaltă. Nu vreau doar corpul tău, Cleo. Vin pentru toate.”

Respirația îmi sugrumă. „Axel ...”

„Intrați în mașină, iubito. Haideți să începem noaptea.”

„Unde mergem?”

„Locul meu”, este tot ce spune.

Alunec. Închide ușa. Am crezut că capul meu se învâрте înainte. Habar n-aveam.

Trei blocuri mai târziu, îmi prinde mâna și o ridică la gură. Sărutul cu gura deschisă, urmat de o lingură lentă a palmei mele, atrage o gâfâie scăzută.

Și un blestem din partea lui. „Ar fi trebuit să luăm limuzina. Aș putea fi bile adânc în tine până acum.”

Mâna mea liberă mângâie pielea moale cu unt a scaunului meu. „Îmi place această mașină.”

Dintii albi clipeșc într-un zambet carnal. „Îți place și tu. Foarte mult.”Vocea lui palpează de sex torid. Începe să ridice din nou mâna. Telefonul lui sună.

Corpul lui devine rigid, iar coapsa pe care mi-o pune mâna este tare de fier cu tensiune.

Dându-mi drumul, el răspunde. „Ronan.”

Ascultă un minut înainte ca privirea lui să o găsească pe a mea. Un nod subtil lovește ușurarea prin mine. „Mă bucur să aud. Nu, Troia va veni. Și voi avea grijă de Bolton.”

El rămâne tăcut încă un minut înainte de a expira puternic. Există o hotărâre acolo. Dar, de asemenea, regret. „Nu pot promite asta, frate. Deci nu o voi face.” Vocea lui este moarte aspră. „Voi fi în legătură în curând.”

Ecranul devine negru, iar el bagă telefonul în buzunar.

Mi-e aproape prea frică să întreb. „Ce a vrut să promiți?”

Maxilarul lui se flexează. „Că toată lumea va ieși din asta ... întreg. Sau deloc.”

Teroarea blazează prin mine. „Ce ... ce spui?”

„Că nu fac promisiuni. Pentru oricine.” El întinde mâna mea.

O smulg. "Ce s-a întâmplat cu *dorind mai mult* Destul de a nu fi suficient? Au fost acele cuvinte?"?

El îngheață o clipă înainte să-mi prindă din nou mâna. „Am vrut să spun fiecare cuvânt. Oricât de mult avem, *Vreau totul* ”.

Oricât de mult avem.

Nu pot să mă gândesc dincolo de acele cuvinte fataliste. Nu pot să mă gândesc la un moment în viitorul meu, când Axel Rutherford nu va fi acolo când a fost în fața și în spatele minții mele în fiecare zi de când ne-am întâlnit. Dorind răzbunare l-a ținut viu în sufletul meu, văzându-l în țesătura existenței mele într-un mod care ne-a legat.

Gândul că nu va fi ..

Rămân tăcut în timp ce urlăm prin trafic spre Upper East Side. Maxilarul lui este încă așezat în timp ce traversăm holul uluitor al clădirii sale de apartamente Park Avenue. Salutul deferent al conciergeului este întâmpinat cu un nod tensionat. Pasul lui Axel este aproape pedepsitor în timp ce mă aruncă în lift.

El este pe mine înainte ca ușile să fie complet închise. Prins de peretele liftului, nu pot decât să-l privesc în timp ce ochii îngustați îmi strâng fața pentru a mă sprijini pe gură. „Al doilea am gust de buzele alea pe care nu le voi putea opri. Deci, să ne ocupăm de ceea ce trece prin capul tău, hmm?” În ciuda cuvintelor sale, șoldurile lui se împing în mine, toiagul gros al cocoșului său făcând cereri posesive, promițând valori maxime incomensurabile.

Pumnii îmi bat pe piept și eu împing. Nu reușesc decât pentru că mă lasă. „Și dacă vreau această promisiune?”

El expiră. Un mușchi sare în maxilar. „Există doar trei lucruri pe care le dorești pe care nu le pot oferi, Cleo.”

Libertatea mea. Inocența lui. Cuvântul lui despre asta.

Primul pentru care ar trebui să lupt cu dinții și cu unghia. Lipsa celui de-al doilea îmi alimentase până de curând răzbunarea. Dar este al treilea care îmi domină gândurile acum.

Încep să pierd toate perspectivele și nu mai pot da vina pe Axel decât pot înceta respirația.

Ce mi se întâmplă?

Respir. Out. Sufletul meu încă mai curge.

„Înțeleg”, spun pentru că nu pot găsi alte cuvinte. Incendiile pe care le-am continuat să ard pe cărbunii urii mele pierd un ingredient vital - voința mea de a-i menține înfloritori. În schimb, tânjesc după lucruri imposibile.

Dar sunt imposibile? Este obsedat de tine.

"Tu? A intelege?" Axel cere.

Nu sunt pregătit pentru milă în tonul lui. Pentru emoțiile devastate care se învârt prin ochii lui. Ei vorbesc cu un chin care ar trebui să lipsească. El este un monstru, până la urmă. Cu excepția...

Îmi scutur din cap, dar acțiunea este zadarnică în restabilirea rațiunii. Și cu propria mea dezamăgire mult prea aproape de suprafață, deschid pumnul și aplatizez mâna pe pieptul lui. Inima îi bate, puternică și constantă. Și am înțeles: „Nu. Nu chiar. Fă-mă să înțeleg, Axel.”

Degetele mă leagă încordat, vibrând într-un tremur strâns. Se uită la mine pentru cel mai lung moment. "El *are* să fie tras la răspundere, Cleo."

Înghit. „Pentru ce ... exact?”

Începe să răspundă. Ușile liftului se deschid. El mă prinde de mână și mă marchează pe un hol larg, covor, până la uși duble înalte și sculptate. O glisare a unei chei de argint și un cod de intrare eliberează ușa.

Tocurile mele fac clic pe podelele din marmură întunecată înainte de a fi mușcate de covorul gros care împarte spațiul mare, opulent. Luminile automate luminează camera de zi și am impresia de ferestre de dimensiuni galerice, vederi uimitoare și mobilier somptuos înainte de a fi odată împotriva închiși în brațele lui.

"Pentru ce? Pentru mine. Pentru noi. Pentru fiecare *dracului* lucru.” „Pură gheață taie prin fiecare cuvânt.

Respirația îmi sugrumă. "Pentru noi? Dar Finnan nu a făcut-o "

Gura pe care o trânteste pe a mea este grea. Letal. Se retrage la fel de repede. "Nu! Nu pot tolera să-i aud numele pe buze. Nu cred că voi putea vreodată ... "

"De ce?"

"De ce ce? „Vocea lui este pietriș dur.

„De ce nu o poți tolera?"

„Pentru că nu este nenorocit de demn de asta! Nu dau naiba ce-ți dă, că eu ... că nimeni altcineva nu poate.” „Ochii care străpung ai mei sunt întunecați și furtunoși, nărilor lui flăcând de furie abia conținută. Dar mai e ceva acolo. O cerere zdrențuită de care nu pot să mă uit departe. „Spune-mi ce este, Cleo. Fă-

mă să înțeleg, astfel încât să pot înceta să mă conduc cu nenorocitul de nuci. Deci nu se simte ca părțile mele interioare sunt smulse de fiecare dată când mă gândesc la asta.”

"Axel-"

El mă propulsează înapoi până când spatele meu lovește peretele de sticlă. El mă fixează cu corpul său, îmi prinde mâinile deasupra capului cu o mână, cealaltă curbându-mă în jurul gâtului pentru a mă întemnița complet. Ochiul cenușii au devenit sălbatici și înverșunați cu mine. „Îl iubești, Cleo? Este asta? Tu... *dragoste* ticălosul acela?„Întrebările cad la picioarele noastre ca niște grenade neinstalate, cu potențialul lor de a anihila în secunde necesare pentru a răspunde.

"Nu.”

O liniște mortală ne învăluie. Nu mai respiră cu totul. Aproape ca și cum i-ar fi frică să se miște. Un singur tremur își răsucesc buzele înainte de a vorbi. "Eu ce?" mormăie el.

- Nu-l iubesc, Axel.”

Inhalează la cuvinte, gâtul funcționând. „ *Din nou* Spune-o din nou, Cleo.”.

„Nu-l iubesc.”

Un milion de întrebări îi strălucesc din ochi. Unii aduc chinuri, alții furie. Fiecare îmi blastează pielea. Dar mâna lui tremurătoare este cea care decide următorul curs de acțiune. Gura care plutește o șoaptă de la a mea care îmi spune ce urmează.

Fermoarul lateral care îmi asigură rochia se rostogolește, expunându-mă de la axă la sold.

„Am mai multe întrebări”, spune el. Vocea lui abia se aude. „Întrebări la care veți răspunde când am terminat.”

„Făcut cu ce?„Șoptesc.

„A terminat cu imprimarea cocoșului meu în pizda aceea strânsă. Făcut să te faci să vii atât de greu, încât nu vei ști dacă să mă rogi să mă opresc sau să urlu pentru mai mult.”

Sărutul pe care ni l-a refuzat amândoi ajunge în sfârșit. Glorios, decadent, care bate inima, mă sărută ca și cum aș fi raiul și iadul. De parcă ar fi la fel de dependent de mine, de teamă că sunt pentru el.

Mâna lui alunecă prin deschidere pentru a cupa un sân într-o mângâiere îndrăzneță și scârțâitoare. Îmi ciupește sfârțul între deget și degetul mare, tachinând, modificând, chinuind până când genunchii îmi cedează.

O coapsă alunecă între a mea, propulsându-mă. Rochia mea se ridică mai sus și merg la o plimbare proprie, miezul meu dureros și răvășitor care cere satie, oricât de inadecvat. Pentru că nimic nu mă scoate mai bine decât puterea care îi răsare între picioare. Cu toate acestea, pompez apoi se agită când clitorul meu înfundat trage de rugozitatea lânăii pantalonilor.

El gemu împotriva gurii mele. „Iisuse, acea păsărică lacomă are o minte nenorocită de-a ei, nu-i așa? Încerci să vii fără mine, iubito?”

Un mic șoaptă patetic îmi lasă gâtul. "Am nevoie de tine. Atât de mult.", Gravitatea acestei afirmații îmi stă pe inimă. Puterea ei mă îngheață în loc.

Axel ridică capul și se uită în jos la mine. „Cleo ... Ce se întâmplă aici?”

Ochii îmi trântesc, se strâng strâns. O mișcare copilărească care mă rușinează, dar realitatea mea se învâрте de sub control. „Nu știu.”

Mâna lui îmi lasă sânul. „Deschide ochii.”

Îmi scutur capul.

"E în regula. Deschide-le. Acum.”

Îi prind încet.

„Pot să vă dau asta. De câte ori doriți, zi sau noapte. Îl poți avea în timp ce lucrezi prin ceea ce se întâmplă acolo ”, îmi atinge templul. "Afacere?”

„Afacere”, mă strâmb.

"Bun.” El coboară din cap, îmi gustă din nou gura. „Acum, scoate-mi tricoul.”

Cad pe sarcina manuală, disperată să mă opresc să mă gândesc la turbulențele care îmi fac furie în cap și inimă. Din păcate, dezbrăcarea bărbatului viril înaintea mea oferă un set nou de provocări. Degetele îmi fumează, căldura de pe pielea lui îmi prăjește creierul în timp ce îmi face gura apă.

„Nu vreau să fiu aici toată noaptea, iubito. Am nevoie și de tine. Așa că mergeți mai departe, hmm?”

„Nu ... grăbește-mă. Vreau să-mi iau timpul ”, mint.

Râsul lui batjocoritor scăzut vede prin ruse. „Aș crede că dacă nu ți-ai mușca buza și m-ai privi ca o pasăre flămândă.” „Și doar pentru a-mi compune tortura, el palmează din nou ambii săni.

Un foc nebun aprinde prin mine. Prinzând cele două jumătăți ale cămășii sale, le-am smuls. Bumbacul se rup și butoanele se fixează pe podea.

"La dracu!”, Respirația lui Axel se scoate, vârfurile obrajilor lui tari se încălzesc cu presiunea nebună care se încarcă prin cameră. „Acesta a fost unul dintre cămășile mele preferate. Nu pot lăsa acest lucru fără răspuns. Știi asta, nu-i așa, iubito?”

Îmi strânge sfârcurile între degete cu un moment expert care trimite flăcări direct la sexul meu.

Gemetul meu este plin de disperare în timp ce ajung la centura lui. Anulează-i zborul. „Voi plăti ... orice vrei.”

Un sunet sfâșiat îi smulge pieptul în timp ce îi bag pantalonii în jos. Se îndreaptă suficient de mult ca să iasă din ele. Pantofii lui ies în continuare. Apoi, cu o mână pe burtă pentru a mă opri să alunec pe peretele de sticlă, își aruncă tricoul.

Un Axel Rutherford gol este demn de atâtea premii. Niciuna dintre ele nu poate descrie definitiv perfecțiunea din fața mea. Tot ce pot face este să încerc să-l apreciez cu mâinile mele. Mainile mele. Pășărică.

„Doamne, iubesc asta.” Degetele mele urmăresc venele groase gemene care V de la abs spre inghinala lui și craterul delicios care aleargă alături de el, iubind zguduitorul care îi sfâșie cadrul. Ajungând mai jos, îi înțeleg penisul nesăbuit și mă strecor. „Dar îmi place mai mult acest lucru.”

Gura lui se deschide în gâfâie aspră în timp ce îl pompez. Margele de transpirație se formează deja peste sprâncenele sale și peste buza de sus. Aplecându-mă, îi ling gura.

„Dulce dracu, ești într-o misiune nenorocită, nu-i așa??”, se strâmbă.

Mă aplec înapoi și zâmbesc. "Poate..."

„Ei bine, misiunea ta va trebui să aștepte. Am unul dintre ai mei.” Mâinile puternice îmi trag rochia peste cap. Gura lui o surprinde pe a mea, iar degetele lui îmi găsesc căldura umedă, îmi testează disponibilitatea. Îmi înghite țipetele minuscule. Și exact așa, între o respirație și alta, echilibrul puterii se schimbă.

„Tocurile rămân aprinse. Aveți nevoie de pârghe.”

El îmi întinde coapsele mai larg și își freacă coroana uriașă de clitorisul meu înfocat. „Urmărește, Cleo”, instruește el din punct de vedere gutural. „Urmărește-mă să te iau.”

Fruntele care se ating, amândoi privim în jos jocul lent al cocoșului său între picioarele mele. Vederea este nesăbuită. „Doamne ... Axel.”

Privirea lui alternează între fața mea și ceea ce face, de parcă nici nu poate să se uite suficient. Simțurile mele urlă cu nevoia de a fi umplute.

„Te rog ... dracu-mă, Axel. Umple-ma. Acum. Vă rog.”

El mă ia încet, puternicul său impuls sigur și adevărat, abs-urile sale încleștate într-un control absolut și absolut. Administrez o singură uimire de senzația incredibilă înainte ca viziunea mea să se ridice.

„Iisuse, arăți așa *dracului* frumos.” Cuvintele sunt sfâșiate dintr-o gât aspră, complimentul său nuanțat de o vulnerabilitate neajutorată care îmi înfinge spatele ochilor.

Pentru că exact așa mă simt.

Axel mă înnebunește încet și adânc până vin. Apoi mă mută pe canapea și repetă performanța, cu privirea absorbându-mi fiecare gâfâit și tremur. Mă înnebunește până îmi plutesc din piele. Până când sunt udat înăuntru și afară. Până când propria sa piele este saturată de eforturile sale.

După un al treilea punct culminant, deschid ochii, urmăresc o mărgele a transpirației sale alunecând pe un obraz și aterizând pe sânul meu. Privesc cum picăturile se amestecă cu ale mele.

Îmi vine în piele.

Apoi mă uit în sus la chipul lui devastator de frumos. Mi-a spus să-mi iau timpul necesar pentru a-mi rezolva lucrurile în cap.

Nu trebuie să-l rezolv. Adevărul este ușor simplu.

Sunt îndrăgostit de criminalul tatălui meu. Dar, în ciuda inimii mele care încearcă să se sfâșie în ea, sufletul meu este șocant de bine cu această admitere.

Capitolul treizeci

LEAP QUANTUM

Înainte de a ne îndrepta în dormitorul său, Axel îl sună pe B și aranjează ca lucrurile mele să fie mutate în apartamentul său.

Asta după ce răspund la o scobire *Nu* la „Vrei să te întorci?”

Acum stau întins în patul său de dimensiuni regale, cu capul pe piept și cu mâna pe inima lui. Sexul meu încă mai curge din posesia lui.

„Spune-mi ce trebuie să știu, Cleo. Dacă nu-l iubești, atunci de ce? Ce reținere are asupra ta?„Vocea lui are o hotărâre absolută. De asemenea, sângerează dezmăgirea.

Acest lucru vine de mult timp. Inima îmi tremură de saltul pe care urmează să-l fac, în ciuda saltului nebunesc pe care l-a făcut singur. "El... eu..." *Ce dracu faci?*

Mă cutremur. Scutură-mi capul.

Am atât de multe de pierdut.

Axel mă rostogolește pe spate, își predă corpul peste al meu. „Nu te va răni. / nu te va răni.”Privirea din ochii lui mă spulbește. „Dragă Doamne, vă rog să aveți încredere în mine.”

„Tu ... mergi mai întâi.”

Clemele lui din frunte. "Ce?"

„Spune-mi despre...” Mintea mea îngheață în ultima secundă, saltul un pas prea departe. Nu suport să știu de ce a decis să ducă viața tatălui meu. Dar nevoia mea de a mă adânci sub pielea bărbatului pe care nu ar trebui să-l iubesc, ci să fac, pulsează prin mine. „Spune-mi despre Taranahar.”

El se încordează deasupra mea, cu fața lipsită de orice emoție.

„Ai fost acolo?”

Un suspin greu, fără suflet, îi dezumflă pieptul. „Da și nu.”

Părețele mele se strâng. „Ce înseamnă asta?”

Gura lui poșetează apoi expiră încet. „Am fost într-o misiune specială într-un compus, câteva clicuri - mile - din Taranahar. Aproape am terminat când un antreprenor militar privat a bombardat satul. Și-au greșit inteligența. Au crezut că nunta are loc în Taranahar.”

„Misiunea ta specială a fost să faci ... orice la un *nuntă* “?

Maxilarul lui se flexează și un aspect rece îi țese peste față. „Am fost soldat, Cleo. Nu-mi puteam permite să mă simt sentimental în legătură cu îndatoririle mele.”

Nu am un răspuns pentru asta, așa că dau din cap. „Ți-ai îndeplinit misiunea?”

"Da. Am făcut-o dintr-o bucată.”

Ceva din vocea lui mă trage tare. Mi-e aproape prea frică să întreb. "Numai tu? Ai spus „noi” înainte.”

Ochii lui se întunecă. „A fost o misiune de doi oameni care a ieșit. Nu se mai întorcea.”

Ochii îmi înțepă. "Imi pare rau."

„Nu ar fi trebuit să se întâmple. Crunch ar fi încă în viață dacă MMFR nu și-ar fi aruncat inteligența.”

Gheața îmi stârnește coloana vertebrală. „MMFR? Compania lui Finnan și a tatălui meu? Ei... *el este* responsabil?”

„Pentru fiecare dintre oamenii care au murit în Taranahar în acea noapte. Toate dovezile pe care le-am găsit până acum pe MMFR indică o operațiune sloppy. Mercenarii abia erau instruiți. Taranahar nu a fost prima misiune pe care au dat-o în futut, dar a fost cea mai rea. Erau în ea doar pentru banii pe care i-au adus contractele. Nu le pasă de viața umană. Și acum vrea să-l ajut să iasă fără scot.”

"O Doamne.”

- Înțelegi acum, Cleo? De ce trebuie să plătească?”

În ciuda cunoașterii cruzimii de care era capabil Finnan, cantitatea mare de sânge de pe mâinile sale este șocantă. Dar, de asemenea, simt o ușurare vinovată că Axel nu a fost implicat. „Dar cum o să-l faci? Este periculos, Axel.”

Zâmbetul lui mic mă frige până la os. „Am spus că nu am fost acolo când s-a întâmplat. Dar am fost acolo imediat după. Am tot ce am nevoie pentru a-l încheia cu ceea ce a făcut la Taranahar.”

„Atunci ce aștepți?”

Fața lui se închide complet, o mască de dezolare depășind orice altă emoție. „Pentru că demontarea operațiunilor sale cu Bratva și armenii nu este suficientă. El trebuie să plătească pentru tot.”

"Ce-.?”

„Ți-am spus despre Taranahar”, se strecoară peste mine, cu o mână care se ridică pentru a-mi ține bărbia constantă. „Spune-mi de ce.”

Nu-i pot spune totul, până nu sunt sigur că mama mea va fi în siguranță de el. Așa că îi spun fracția de groază pe care o pot.

„Când ne-am dus la Boston, a aflat că tatăl meu a pus un fond de încredere de șase milioane de dolari în numele meu, pe care l-aș putea accesa la cea de-a douăzeci și cincea mea zi de naștere. Dacă aș aștepta, s-ar dubla la treizeci de ani. Vrea cele douăsprezece milioane și mi-a fost ... șantajându-mă de când să mă țin la coadă.”

Fața lui Axel este o mască de furie neadulată. „Iisus ...” Vocea lui se desprinde, apoi se încordează ca și cum ar fi fost înțepat. „Cum te-a ținut legată de el?”

"Axel-"

"Cum?"

Mi-ar fi fost mai puțin frică dacă ar fi strigat cuvântul. Cadența mortală a vocii sale este îngrozitor de îngrozitoare.

„Cu ... videoclipuri.”

Fața lui își pierde toată culoarea. „Ce videoclipuri?”

Nu știe că mama ta a supraviețuit.

Întregul meu corp este prins într-o tremur pe care nu o pot opri. „Videoclipuri care arată paznicii săi care amenință oamenii. A fost unul dintre voi. Avea două din filmele sale de bodyguard în timp ce dormeai. Unul avea o bătă de baseball. Celălalt ținea un flacon de heroină. Mi s-a spus să cooperez sau te va bate și apoi injectat - mă opresc, tremurând.

Buzele lui Axel sunt albe de furie. "Am ideea. Câte mai multe au fost acolo?"

„Dozens. Dintre oamenii pe care i-am cunoscut, oameni pe care nu îi cunoșteam. Unii dintre ei au rănit de fapt când lucrurile nu i-au mers.”

Axel se rostogolește de pe mine și se lansează în picioare. El se întinde pe partea patului, cu corpul înfipt în furie. Mă așez și trag foaia peste mine.

Se oprește brusc, cu fața așezată într-o grimasă dureroasă. „Așa că de fiecare dată te-am trimis înapoi cu mâna goală din club?”

Privirea mea se aruncă spre degetele răsucite.

Se îndreaptă spre partea patului, corpul său puternic care mă aglomerează în timp ce îmi ridică bărbia și citește răspunsul pe fața mea.

"La dracu!" Își bagă degetele prin păr și reia ritmul, corpul său devenind mai agitat până se oprește.

Când începe să se îndrepte spre mine, în ochii lui există o privire furioasă din care vreau să mă reculeg. Dar există și o pledoarie zdrențuită care mă ține pe loc.

Buzele lui sunt albe fără sânge. Se mișcă câteva secunde înainte de a se forma cuvintele. „Ai dormit cu el. Știu că ai făcut-o. Dar ... a fost din proprie voință?”

Șocul plutește prin mine. "Tu stii? Cum?"

Ochii cenușii s-au făcut negri și la nesfârșit volatili mă fixează în pat. „Mi-a trimis și un videoclip.”

Mâna îmi zboară spre gură. "Nu! Oh Doamne... oh Doamne, nu ..." Pielea mea se înțepă cu o mie de săgeți de rușine și groază.

„A făcut ... te-a forțat să te culci cu el?”

Capul meu se simte greu când îl mișc. "Da. La o săptămână după ziua mea de optsprezece ani. Apoi încă de câteva ori ... de-a lungul anilor ", șoptesc.

Ridică pumnii tremurând pe față, cu articulațiile săpate în ochi, pe frunte. Urletul care îi încarcă sufletul este unul pe care nu îl voi uita niciodată. Furișându-se de mine, se lăuda pentru zidul îndepărtat, încă blestemat. Tot tremurând, prins în cel mai adânc vortex al iadului.

Își conduce pumnul în perete. Apoi din nou. Și din nou.

Frica și îngrijorarea mă alungă de pe pat. „Axel, oprește-te!”

Dar este blocat într-un ciclu de durere și furie. El aruncă din nou peretele. Drywall zboară.

Mă apropii, cu inima în gură. Pune o mână tremurătoare pe spate. „Axel, te rog, oprește-te.”

El tresări. Ochii deranjați se blochează asupra mea, apoi îmi dau jos corpul până unde atacul lui Finnan s-a stins din vedere, dar nu din mintea lui Axel. „Mă duc *îngropa* el. Dar nu până când l-am smuls într-un milion de bucăți pentru tot ce ți-a făcut.”

Dar ce ai făcut?

„Iisuse, te-am urât atât de mult timp ...” El spune cuvintele aproape de sine, dar ei trec prin mine ca o electrocutare.

Mă poticnesc cu un pas. Apoi alta. „Tu ... m-ai urât?”

„În videoclip, arătai de parcă te-ai bucura. Faci aceste sunete.” „Se oprește și se cutremură.

„A durat mai mult dacă nu” - Greața îmi înfige trapa și îmi înghite cuvintele. Mă întorc și alerg spre baie, abia făcând-o înainte să mă grăbesc. El este acolo, ținându-mi părul din drum. Grijă pentru mine. Iubindu-mă. Urâsc-mă. Oh Doamne.

Îi bat mâinile din drum și mă îndrept spre chiuvetă. Nu am o periură de dinți așa că îmi clătesc gura de jumătate de duzină de ori. El este acolo, dându-mi gura cu o cârpă umedă. Mergând mai aproape. Alunecându-și brațul în jurul meu.

"Cleo-"

"Tu *urât* pe mine.” „Nu pot trece peste asta.

Pieptul lui se ridică și cade. "Te uram. Si eu *iubit* tu. Nu m-am putut opri. Mă dezmierdă, știind că nu o pot opri. Că mi-a preluat viața. Te doresc. Aveți nevoie de voi. Te pofteste în fiecare moment din fiecare zi. Știind că, indiferent de ce gaură de iad am sfârșit sau cât de greu am muncit pentru a adăuga mai multe zerouri nenorocite în contul meu bancar, nu aş putea niciodată să închid ochii fără să-mi doresc să fii lângă mine. Că te-am putut auzi respirând. Auzi că râzi. Fă-ți să urli cu extaz nenorocit.”

Inima mea pândește. Mă îndepărtez și mă uit în ochii lui. "Tu... *dragoste* pe mine?”

„Te iubesc, Cleo. Nu am încetat niciodată să te iubesc.”

O parte din mine strigă de fericire. Cealaltă parte se încolăcește într-o minge de agonie. "Ma iubesti.”

„Te iubesc”, repetă el, vocea lui pură și profundă și puternică. "Atat de mult. Din momentul în care ne-am întâlnit, fiecare respirație pe care am luat-o este pentru tine. Îmi voi pune viața pentru tine, Cleo, pentru că nu merită nimic fără tine.” „Se apropie, cu mâinile sale nu prea sigure care ajung la mine.

Și atunci o văd. Carnea ruptă pe articulațiile lui. Sângele care se scurge din el, acoperindu-și mâna.

Sângele lui.

Sângele tatălui meu.

El mă trage în corpul lui, își înfășoară brațele strânse în jurul meu.

M-a colorat cu sângele.

"Te iubesc."

Atunci de ce? Vreau să urlu.

Atâta emoție. Prea multă violență. Atat de mult... *totul* Sânul îmi sfâșie fără avertisment. Barajul izbucnește și nu mă pot opri.

„Hristos, nu plânge. Vă rugăm să nu plângeți.” Axel plouă urgent sărutări pe fața mea, pe gât, pe gură, pe pleoara lui răgușită, făcând nimic pentru a opri torentul și chinul care mă scurg din mine.

Mă înregistrez slab când mă ridică și merge la cadă. Sunetul jeturilor puternice umple camera. Apoi mă plasează în apa caldă și parfumată. El alunecă în spate și mă leagă în brațe.

Soburile mele scad când nu mai am nimic de dat. Drenat, l-am lăsat să mă spele. Când a terminat, el doar își pliază brațele în jurul meu, cochetându-mă în căldură.

În cer și în iad.

„Te iubesc”, îmi șoptește fervent în ureche, sărutându-mi părul, maxilarul.

Inima îmi lovește. Greu. Dorind să rupă ultima cătușă monumentală care o ține. Căd înapoi când nu se poate.

Și pentru că sunt cheltuit, pentru că lumea mea nu mai poate fi dezolantă, îmi așez capul pe umăr.

O eternitate mai târziu, părăsim baia. Uscat și curat, ne întoarcem într-un dormitor care arată la fel, dar și atât de diferit.

Încă o dată, mă trage în brațele lui. Încă o dată, mă duc. Este locul în care adorm. Unde visez visul celor blestemați.

Unde mă trezesc pentru a-i găsi ochii adorați asupra mea, mâinile lui alergând pe corpul meu. Unde mă pot exprima fizic într-un mod în care nu pot cu cuvinte. Când alunecă în mine, lacrimile proaspete îmi umplu ochii.

Îi îndepărtează cu degetele mari. „E în regulă, iubito. Știu că nu mă poți iubi din cauza a ceea ce sunt. Dar jur, dacă mă poți purta să te iubesc, să te închin, asta va fi suficient pentru mine.”

„O, Doamne ... Axel.”

Îmi pune un sărut moale pe gură. „Shh, lasă-mă să te iubesc.“

Și pentru că sunt slab, pentru că dragostea pe care nu ar trebui să o simt pentru el arde la fel de puternic, l-am lăsat.

* * *

O săptămână alunecă în următoarea.

Cu Bratva, armenii și albanezii la bord, nu este nevoie de mult mai mult pentru Axel să obțină sprijin în campania sa de a-l izola pe Finnan de orice aliat pe care se poate baza, pe partea de mob a lucrurilor. Cu ajutorul fraților săi, reușește să tragă lâna peste ochii tatălui său. Rămânem pe tenterhooks, știind că nu va dura. Finnan este prea agitat pentru a fi păcălit prea mult timp.

De două ori, merg cu Axel pentru a mă întâlni cu avocații lui Finnan și sunt uimit de capacitatea lui de a se liniști și de a strategia în timp ce se confruntă cu furie mortală.

Chiar dacă Axel a refuzat să mă lase în cameră, am insistat să particip la întâlniri. Aveam nevoie să-l văd pe Finnan, să mă liniștesc că credea că joc și eu jocul. De fiecare dată, contrabanda lui mă liniștește că ruseala funcționa, că mama era în siguranță. Deocamdată.

Dar, în timp ce Axel complotază, îmi fac și eu planuri de a-mi muta mama. Acum că știu amploarea păcatelor lui Finnan la Taranahar, știu că este preocupat să-și salveze propria piele. Nu este o decizie ușoară, dar risc să sun avocatul tatălui meu și să solicit banii de care trebuie să acționez când vor veni vremurile. Într-o zi curând, Finnan va veni față în față cu forța răzbunării fiului său. Nu-mi permit ca mama mea să fie prinsă în firele de război ale lor.

Medicii ei nu sunt de acord cu mine, desigur. Cu toate acestea, le-am pus în liniște în așteptare și am făcut aranjamente cu o unitate privată din Pennsylvania.

Și doar ... exist.

Uimitorul penthouse al lui Axel este sanctuarul meu și iadul meu. Este locul în care sunt saturat de dragostea lui și plâng incapacitatea mea de a o îmbrățișa.

Rămân la penthouse când iese. Este o alegere ușoară, având în vedere îngrijorarea lui pentru siguranța mea și dorința mea de a rămâne pus. O alegere nu atât de ușoară a fost găsirea unei modalități de a trece peste ore fără să mă conduc peste margine.

Deoarece cu timpul pe mâinile mele și cu amenințarea lui Finnan ținută temporar în libertate, creierul meu câștigă îndrăzneala de a planifica un viitor. Un viitor pe care nu l-am avut în vedere niciodată.

Un viitor în care aş putea învăța să accept un criminal ca dragostea vieții mele? Posibil tatăl copiilor mei?

Pentru a suta oară, împing gândurile departe. Dar se întorc, mai puternici ca niciodată.

Când îmi sună telefonul, sar pe el. Este un text de la Axel.

Trebuie să scapi de această nebunie. Masa de pranz?

Degetele mele ating un *Da* înainte să-mi iau următoarea respirație.

Grozav. Ne vedem peste o jumătate de oră. Purtați sundress-ul galben .

Ironia de a mă distrage cu același om care îmi domină gândurile nu se pierde asupra mea în timp ce fac duș rapid.

Când Axel intră pe ușă cu zece minute mai devreme, sunt gata și aștept.

El îmi dă odată, de la updo-ul meu nepăsător, până la tocurile fără bretele care îmi complimentează rochia. Înăbușindu-mă, mă prinde în brațe. Gurile lui se sărută de-a lungul curbei umărului meu

înainte să mă respire. „Arăți uluitor, iubito. Deși speram să te prind doar din duș.” Mâinile lui îmi modelează fundul și el folosește pârgă pentru a mă juca în el. Este greu și gata de plecare.

Corpul meu revine la atenție, un sclav al nevoii sale. Fără nicio rușine, mă topesc în el.

El gemu și se îndepărtează. „Nu mi-ar plăcea nimic mai bun decât să te fut acum. Dar călătoria noastră așteaptă.”

Prinzându-mi mâna în el, îmi sărută articulațiile și mă duce până la ușă. Când ajungem la lift, el lovește butonul pentru acoperiș.

„Am crezut că ai spus că călătoria noastră așteaptă.”

Zâmbetul este suficient de devastator pentru a mă face să pierd celulele vitale ale creierului. „Este”, este tot ce spune înainte de a scoate o pereche de ochelari de aviator elegant și de a le glisa.

Leșim în soarele cald de la sfârșitul lunii iulie și pe un acoperiș pe care străbate cel mai elegant elicopter pe care l-am văzut vreodată. Negru cu garnitură de aur, mașina strălucitoare este chiar mai sexy decât McLaren Spider de Axel. Și mașina respectivă este sexy.

Pilotul ne privește îndreptându-ne, iar rotorii încep să se rotească.

Axel mă ajută să intru și îmi asigură capul înainte să-l vadă pe al său.

Când aeronava se ridică și mă gădilă, Axel mă apucă de mână. „Rahat, nu am întrebat. Nu ți-e teamă să zbori, nu-i așa??”

Sunt puțin uimit să-i aud vocea direct în ureche. Când privirea mea se apucă de el, el indică micul mic atașat la căști.

„Nu ... nu cred. Am fost doar de trei ori într-un avion.”

El o rezolvă și gura lui se aplatizează. „Connecticut la Boston?”

Dau din cap.

„Deci nu ai fost niciodată în afara țării”, spune el.

„Nu.”

Fața lui se întunecă, dar îmi strânge mâna. „Când se va termina acest lucru, vom merge într-un turneu mondial al cluburilor mele. Vă veți bucura de Rio. Și Paris. O să te fut în hotelul meu de gheață din Helsinki ”, murmură el în microfon.

Râde când roșesc, dar mă întorc. Planurile de viitor pe care încerc să le fug de la venirea urlând înapoi, dar, din fericire, tocătorul bancar îmi risipește gândurile atunci când stomacul îmi scade alarmant.

Degetele îmi strâng în jurul lui Axel. Se apleacă și își pune brațul în jurul meu.

„Nu ai spus unde mergem.“

Buzele lui pasc templul meu. „Am un loc în Hamptons. Și un bucătar în standby pentru a ne hrăni. Am și o piscină unde intenționez să vă fac foarte dezbrăcat și foarte umed după prânz.“

El păstrează această promisiune la o oră după ce bucătarul și personalul sunt concediați. În cel mai scurt timp, rochia mea este aruncată într-una dintre mai multe camere din uimitoarea casă de plajă cu trei etaje, care ar putea fi ușor prezentată *Digest arhitectural*. Părul îmi cade în jurul feței în timp ce mă scoate și lovește o cale constantă pentru piscina strălucitoare.

El îmi permite exact o tură de înot înainte să mă pună pe șezlongul dublu-larg în stil cabana și continuă să-mi sufle mintea. După trei orgasme curling de la vârful, ne dăm la umbră.

Mă trezesc mai întâi, o primă în sine. Lângă mine, pieptul lui Axel se ridică și cade într-un ritm constant, cu fața puțin relaxată în somn, dar nu mai puțin feroce dominantă. Privirea mea se aruncă peste nasul drept, pomeții sculptate, ciotul pe maxilarul lui.

Doamne, e frumos Atât de frumos îmi doare inima doar să-l privesc. Mă uit până nu pot respira. Până când nu trebuie să-mi smulg privirea pentru a mă opri din a-mi suspina întristarea din inima mea.

Schimbându-mă în brațe, mă uit dincolo de piscină spre plaja privată de mai jos. De data aceasta nu este viitorul care mă bântuie, ci trecutul.

O plajă similară. O fată care a îndrăznit să viseze pentru totdeauna.

De nunți de basm.

De picioare goale și burtă grasă.

De prunci, bebeluși fericiți care cresc după chipul tatălui lor.

Bebeluși.

Bebeluși...

Oh, la naiba .

Capitolul treizeci - unu

BATE. SANGEREAZA.

Axel

Ar trebui să-i acord timp.

Ar trebui să-mi păstrez promisiunea și să o las.

Ar trebui să fiu recunoscător că inima îmi bate din nou din cauza ei.

Că ajung să o leagă în brațe în fiecare seară.

Dar văd teroarea în ochii ei chiar și atunci când mă lasă să o iubesc.

Și *Hristos* , doare.

Inima mea a început să bată din nou doar pentru a sângera până la moarte.

Nu mă iubește.

Trebuie să trăiesc cu asta.

Dar.

La dracu .

Cum?

Capitolul treizeci - doi

PATTER PITTER

Cleo

Deschide ușa, Cleo.“

Oh Doamne.

Oh Doamne.

Oh Doamne .

Îngropându-mi capul în nisip timp de două săptămâni după ce Hamptons nu a funcționat. Sur-dracului-întreprindere. Țin cele trei teste de sarcină în mâna mea tremurând sălbatic. Fiecare afirmă fericit că sunt *3+ săptămâni însărcinate* .

„Cleo, naiba, deschide ușa!“

Sunt însărcinată.

Oh Doamne.

Mintea mea patinează lateral, înapoi și înainte.

Cocktailul volatil de teroare, bucurie și angoasă îmi răsare prin sânge. Isteria se umflă pentru a lupta cu lacrimile care îmi înfundă gâtul.

Nu voi putea niciodată să-i spun acestui copil o poveste drăguță despre locul în care a fost conceput.

Pe acoperișul mașinii sport a tatălui tău din mijlocul pădurii, unde am crezut că vrea să mă facă rău nu sună grozav.

Într-un dormitor din copilărie replică am intrat într-un club de pedepse sună și mai rău.

- Vorbește-mi, Cleo. Acum naiba sau dau cu piciorul în ușă.“

„Sunt ... bine”, sun.

„Încercați din nou asta. Spre fata mea. Odată ce deschizi această ușă. Ai zece secunde.” Puterea amenințătoare din vocea lui trimite un alt fior prin mine.

Chiar dacă vreau, nu există nicio modalitate de a ascunde asta de el.

Dar nu sunt pregătit să mă ocup de ... nimic.

„Voi ieși într-un minut.“

"Nu, iubito. Vei ieși acum. Să treci pe lângă mine și să te închizi în baie în minutul în care te întorci de la prânz cu B nu mă umple de elăție. De fapt, mă sperie rahatul viu din mine. Deci ... două secunde."

Mă înfloresc în picioare, testele mi s-au strâns strâns în pumn. Picioarele mele simt ca plumb, inima mea o pompă ruginită care abia funcționează. Sunt pe cale să-i spun criminalului tatălui meu că îl port pe copilul său. Un alt nugget de aur pe care nu îl voi putea re trăi niciodată cu acest copil.

În momentul în care întorc încuietorul, el îl împinge deschis. Ochii se ablaze cu intenție sălbatică și griji amețitoare se întâlnesc cu ai mei. Cârligă-mi fața. Vezi teroarea mea.

El expiră aspru în timp ce mă apucă de umeri. "Iisus. Păi, ce-i rău? S-a întâmplat ceva la prânz?"

Îmi scutur capul amortit.

"Atunci ce? Ești bolnav? Voi suna la doctor ... "

Se oprește când îmi țin mâna. Privirea lui se blochează la teste.

El mă apucă de mână și întoarce micile ecrane pentru a citi verdictul singur. Încetează să respire câteva secunde lungi, iar apoi respirația îi iese. Greu. „Cleo? Ești ... este real?„Vocea lui este o strâmbă răgușită și cutremurătoare.

Umplute cu elăție. Speranță. Apprehension. Mai multă elăție.

„Da, este real. Sunt însărcinată.„Emoțiile se aruncă din propria mea voce, dar nu pot numi care este cea mai importantă.

Mă uit uluit în timp ce mâinile lui tremurânde îmi cupă fața. Plouă sărutări în mijlocul râsului șocat, al respirației dure.

Apoi cade în genunchi.

Mâinile blânde îmi leagă șoldurile, mă trag aproape. Buzele reverențe îmi sărută burta plată. Când privește în sus, ochii îi strălucesc. „Doamne, te iubesc, Cleo. Te iubesc atât de mult. Și iubesc acest copil. *Al nostru* bebelus. Iubesc ... ”încetinește să se oprească când se uită înapoi la mine. „Nu ești fericit.“

„Eu ... nu știu ce sunt”, răspund sincer.

Fața lui se slăbește. Pale. Înghițește și urcă înapoi în picioare. „Ce înseamnă asta?”

„Tocmai am aflat. Sunt încântat că te simți așa ... ”

„Dar nu ești? Nu vrei copilul?„Vocea lui este o mizerie carbonizată.

"Da, o iau.„Acesta este cu siguranță care îmi aprinde inima.

Dar merge mai palid. „Dar nu ești încântat pentru că sunt tatăl.“

Oh Doamne „Nu, nu este ...”.

„Încercați din nou asta. Și privește în ochii mei când o negi.“

Pieptul îmi arde de dragoste. Cu angoasă. „Axel.“

El se întoarce înapoi cu un pas. Apoi alta. Nu pot descoperi cum ochii lui pot fi atât dezolați, cât și înverșunați. Vocea lui poruncește, dar oh, atât de vulnerabilă.

„Bine, înainte de a merge mai departe, trebuie să spun asta. Te iubesc. Dar nu este genul de iubire suficient de dezinteresat pentru a te lăsa să pleci. Dragostea mea este naibii *egoist* amabil. Genul care va cere să vă am în brațe când mă culc noaptea. Genul care va insista să vă vadă fața în fiecare dimineață, indiferent de situație. Genul care va spulbera regatele pentru dreptul de a fi tată pentru acest copil. Sunt ticălosul egoist care are nevoie de tine să respiri. Așa că spune-mi ce penitență ceri și lasă-mă să o plătesc. Îmi voi petrece restul vieții plătind, dacă este nevoie. Pentru că trebuie să învățăm să trăim împreună cu asta. Pentru că nimic altceva decât moartea o va tăia pentru mine.“

Gura mea se deschide, dar nu apar cuvinte. Mă privește o secundă rigidă înainte de a se îndepărta, pasul lui sacadat cu aceeași agonie răsucindu-mă prin mine. O secundă mai târziu, părăsește camera.

Mă bag pe pat, testele încă îmi erau strânse în mână. Deschizând sertarul noptierei, le arunc, apoi mă întind pe pat.

Mâna îmi găsește burta.

E în regulă. Va fi în regulă, Mint copilul meu. Mie.

Pentru că ce altceva pot face? Îl iubesc pe Axel Rutherford cu tot ce sunt. Dar m-a îngrozit că bula microscopică de întuneric care aburește ceea ce a făcut va exploda într-o zi.

Pot trăi cu întunericul acela? Mai netezi-l cu dragostea topită cu sufletul meu pentru el? Cumpărați-ne amândoi timpul pentru o șansă la fericirea care ni se datorează?

Da da. Înghit. Rise.

Îl găsesc în biroul său. El mă privește traversând camera, cu fața lui o mască răsucită de speranță și disperare în timp ce mă târguiesc în poala lui, cu brațele alunecând în jurul gâtului. Brațele puternice mă leagă de el. Buzele lui îmi găsesc coroana. Și rămâne acolo, tremurând, respirându-mă.

„Te iubesc”, promite el. Este o promisiune și o propoziție.

Mă bazez în ambele.

Rămânem acolo o oră. Sau poate este un minut.

Avem timp.

Avem timp.

Avem timp.

Băiete, greșesc.

* * *

Axel stă în partea patului când ies din baie. Perechea de pantaloni de transpirație cu călărie joasă care-și îmbrățișează șoldurile slabe trimite un impuls de electricitate prin mine. Este bine să-mi cunosc sexualitatea nu s-a ridicat și a murit. Orice altă parte a mea poate avea la fel de bine. Axel nu m-a futut în două zile. Mă simt ca un rahat și nu am încetat să arunc timp de patruzeci și opt de ore.

Este ca și cum corpul meu aștepta recunoașterea stării mele înainte de a merge în oraș. Pentru că chiar pe calea de a afla că sunt însărcinată, sunt complet instalat în Hurl Town.

Axel este aici doar pentru că i-am interzis să mă privească aruncând din nou. Ceea ce nu știu este de ce pare că toate fantomele iadului își înjunghie sufletul cu picături de gheață.

Am închis ușa băii în spatele meu, lăsând camera în semi-întuneric. „Axel?”

Capul pe care îl ridică este greu. Expresia din ochii lui mă sfâșie. „De ce primești apeluri de la Greenwich Memorial Hospital?”

Inima mea ... se oprește. "Ce?"

„Am pus telefonul în tăcere, ca să dormiți. Tocmai am dezactivat-o. Sunt opt a.m. și au sunat încă de la miezul nopții. De ce? „Respirația lui modifică, pantaloni superficiali care lovesc marginea hiperventilației. „Este ... este copilul? Ai spus că este doar boală de dimineață. „Privirea lui zboară peste mine, ca și cum ar fi dezvoltat puteri de raze X. Se întorc să-mi zăbovească stomacul, la coastele mele vindecate de mult. Fața lui devine palidă. „Jur, dacă a provocat daune permanente -”

„Sunt bine, Axel. Nu este ... Copilul este în regulă.”

Ridică telefonul încheștat în mână. „Totul nu este în regulă sau spitalul nu v-ar fi lăsat nouă mesaje nenorocite! Și de ce dracu ai rezerva o întâlnire în oraș când ți-am luat un ob-gyn chiar aici, în Manhattan?”

Teroarea și spulberarea viselor mele îmi trec prin suflet. Mă poticnesc înainte, cu mâna întinsă. „Poți ... dă-mi telefonul, te rog?”

Degetele lui se strâng până când articulațiile lui se întorc la fel de albe ca fața lui. Spune-mi de ce sună spitalul, Cleo.”

Îmi scutur capul. "Nu. Vă rog să nu mă faceți. Dacă o fac, nu ne putem întoarce niciodată.”

Confuzia îi încruntă fruntea. "Du-te înapoi? Înapoi unde?”

„Înapoi la acest moment. În urmă cu un minut, când am fost în regulă cu alegerea iubirii tale ... ”

El îngheață. "Peste ce?”

Îmi strâng ochii închiși pentru o secundă fatalistă. „Peste întunericul din sufletul tău. „Cuvintele sunt mai puțin decât o șoaptă.

El îi aude. Standurile lui de respirație. Tendoanele de pe gât ies în evidență în timp ce privirea lui merge de la fața mea la telefon. Inapoi din nou.

„De ce ... nu ... Spune-mi de ce sună spitalul.“

„Pentru că acolo este mama!“

Tăcere. Ne sugă în prăpastia sa sumbră. Nu vreau să mă lupt. Predarea la ea ar fi atât de bună acum. Genunchii îmi slăbesc. Mă bag de perete, alunec în jos și încerc să-mi înfășur brațele în jurul durerii mele.

Nu vine la mine. Nu mă scoate în brațe. El clătină din cap. Negând atât negrul amorțitor care va pune capăt tuturor acestor lucruri.

„Mama ta este moartă.“

Resturile sufletului meu răvășit resping asta. Atât de greu. „Nu a murit.“

"Nu. Ea și tatăl tău au fost declarați oficial morți acum doi ani.“

Mi se bate inima împotriva coastelor, fiecare scenariu pe care l-am avut în vedere pentru acest moment jucând în macabre Technicolor. „*Declarat* mort, dar nu mort. Cel puțin nu mama.“

„De ce ai ascunde așa ceva ..? Finnan? A amenințat-o?“

„El a amenințat-o, da, dar cu oprirea sprijinului de viață dacă am ieșit din linie. Știa unde se află pentru că el era cel care plătea pentru îngrijirea ei.“

Se desparte de stază și începe să facă ritm. „Deci ... dacă Finnan știa că este în viață și nu era cea din care o ascundeai, atunci ..?“

"Stop. Vă rog!„Îmi dau seama că plâng când mâna pe care mi-o strecur pe obraji îmi iese umedă. „Jucați serios acest joc cu mine, Axel?“

Se oprește, privindu-mă de parcă aș fi un extraterestru. „De ce aș juca jocuri nenorocite într-un moment ca acesta?“

Deschid gura. Interfonul penthouse-ului zumzăie tare. Mă uit spre ea.

El pășește în linia mea de vedere. „Nu primim asta până nu-mi răspunzi, Cleo.“

„M-am asigurat că a fost declarată moartă *tu* nu ar ști că era încă în viață! Deci nu ai găsi-o și ai termina treaba de a o ucide!„Vocea mea spartă se alătură corpului meu rupt și îmi așez capul în genunchi.

Interfonul continuă să bâlbâie. Prăpastia noastră crește mai larg. Am închis ochii împotriva tuturor.

„Crezi ... am încercat să-ți omor mama?“Vocea lui este o zmeură sumbră și îngrozită.

Sunt cheltuit. Nu răspund. Zâmbetul se oprește. Telefonul dormitorului sună.

„Răspunde-mă, Cleo!“

El stă deasupra mea. Respira greu. Un sunet lacrimi din fiara din el. Telefonul continuă să sune.

El plânge pentru asta. "Ce?„O voce înăbușită la sfârșitul liniei. „Nu, nu vreau să vorbesc cu nimeni ... Da, bine. Cine? Bine, trimite-le pe amândouă.“

El se spânzură și se întoarce acolo unde stau. Deschid ochii și privesc focurile iadului arzând în ochii lui. Înclinându-mă, îmi pune telefonul la picioare. Întregul său corp tremură. Fără un cuvânt, intră în dressing, trage pe un tricou și părăsește camera.

Mâinile îmi tremură în timp ce sun apelul.

"Domnișoară McCarthy, vă mulțumesc că mi-ați întors apelul", Dr. Denker răspunde.

„Este ... totul este în regulă cu mama?“

„Da, vreau să spun că nu există nicio schimbare. Motivul apelului meu este că am avut o întrebare despre mama ta pe care am găsit-o puțin ciudată.“

"In ce fel?“

„Nu vreau să vă alarmez, dar având în vedere despre ce am vorbit cu ceva timp în urmă, despre faptul că sunt gata să o mutăm ...“

"Da?“

„Cineva a venit aseară la spital pentru a discuta același lucru.“

Finnan. Mă ridic în picioare. Se balansează de perete. „Nu ai făcut-o“

„Desigur că nu. Și-a cerut scuze profuziv când și-a dat seama că nu vom continua fără autorizarea dvs. expresă.“

"Ea?“

„Da, de fapt, era destul de milostivă. Foarte vesel. Părul maro închis ... "Clopotele de alarmă urlă în spatele capului meu. - Ești familiar cu ea, domnișoară McCarthy?“

"Da. Eu sunt. Vă mulțumesc că m-ați anunțat. Voi fi în legătură într-o oră.“

Mă agăț, mintea mea într-un nivel mai profund de agitație decât aș fi crezut posibil acum zece minute.

El stia. Tot timpul el *stia*. Altfel nu l-ar fi trimis pe Fionnella Smith după mama mea.

Intrând în dressing, mă apuc de tunică și o trag peste cap.

Este timpul să întâlnim monstrul complet al lui Axel Rutherford.

* * *

Axel

M-am asigurat că a fost declarată moartă, astfel încât să nu știți că este încă în viață! Deci nu ai găsi-o și ai termina treaba de a o ucide!

Am crezut că teroarea din ochii ei este pentru celelalte păcate ale mele. Acum știu mai bine ..

„Îmi pare rău dacă este un moment rău, dar aceasta este prima oportunitate pe care am avut-o de la problemele celui alt angajator... Am crezut că vei dori să știi imediat.“

Trag aerul în plămânii mei inutili și mă concentrez asupra celor două persoane așezate în fața mea. Fionnella Smith. Și Bolton.

Mă uit la fratele meu. Se uită înapoi la mine. Nici măcar nu găsesc echipamentul pentru confuzie.

Privirea mea se întoarce la Fionnella.

"Ce? „Este vocea mea? Pare a fi un străin.

Ochii i se îngustează, zbârnind spre holul gol și din nou înapoi. „Este totul în regulă?“

Este acolo. În dormitorul în care credeam că viața mea poate avea din nou sens.

Doamne Dumnezeu „Aveți un raport de făcut. Fă-o.“ Ochii mei se întorc la Bolton. Privirea lui este constantă. Direct. Fie a apelat la droguri, fie a găsit cocktailul perfect care să-l ajute să tragă pe toți cilindrii. Nu am capacitatea mentală de a descifra care.

Crede că am încercat să o omor pe mama ei ...

„Am aflat cine l-a mutat pe Camaro. Și eu ... știm identitățile victimelor.“

"Noi?"

„Îi voi spune partea mea - este cea mai ușoară - atunci lasă-l pe fratele tău să-i spună. Tatăl tău l-a mutat și a ars. M-am gândit că nu va folosi un serviciu local, așa că am trasat prin nouă sute de companii de dragare de pe litoralul estic și am avut noroc.“

"Așa?"

Zâmbește. „Nu, fiule. Dar nu vă voi plictisi cu detaliile. Și aici devine interesant. Potrivit domnului amabil care a condus operațiunea, a fost recuperat un singur corp din portbagaj.“

„În videoclip au fost două corpuri. I-ai văzut.“

Dă din cap și privește spre Bolton. „Vrei să o iei de aici?“

Privirea mea se schimbă către fratele meu, fiecare păr de pe nape erect.

Se uită în jos la pumnii balonați cu un minut înainte de a expira. „Nu știam ce le spusese Pa să facă, Axel. Jur. Nu până când am fost în drum spre Lacul Bearwood. Când mi-am dat seama ce plănuiau să te facă să faci ... eu ... pur și simplu nu puteam. A bate câteva capete împreună pentru banii de extorsiune a fost un lucru. Omor cu sânge rece - ”

"Ce ai făcut?"

„Le-am spus că am nevoie de toaletă. Au crezut că sunt din capul meu ... ”

"Tu *erau* din cap.“

El ridică din umeri. „Poate am fost, dar ce contează acum? Ronan s-a bucurat să scape de mine, iar voi sunteți atât de speriați să atrageți atenția, că conduceați atât de nenorocit. Am ajuns în partea ta a lacului exact când plecai.”

"Atunci ce?" Întreb, dar puzzle-ul se dezvăluie, mai repede decât mă descurc. Știu ce vine. Ce a venit în ultimii zece ani.

Am crezut că viața mea a fost acum peste cincisprezece minute.

Sunt pe cale să urmăresc propria înmormântare.

„Mașina încă se scufunda când am ajuns la ea. Era suficientă lumină de zi pentru a vedea ce făceam.”

Îmi scutur capul. „Dar portbagajul era închis.”

El ridică din umeri. „Cuțitele nu sunt doar pentru a smulge cocsul. În plus, poate nu am fost campion la înot la liceu atunci, dar aș putea totuși să-mi țin respirația timp de trei minute și unsprezece secunde.”

lîsus .

"De ce?" Îl întreb pe fratele meu.

Fața lui se îngheță de durere. „Nu ne-a iubit pe nimeni. Știu asta acum. Dar profunzimea urii sale față de tine ... nu am înțeles-o. Încă nu. Poate știa că vei deveni cel mai bun dintre noi.”

Aerul se cutremură din plămâni. "Bolton-"

"E în regulă. Sunt bine să recunosc că nu ne-am născut egali. Pentru ceea ce merită, sunt mândru de omul pe care l-ai devenit, frate.”

Durerea din pieptul meu se extinde. Nu știu că m-am mutat până când spatele picioarelor nu se întâlnește cu canapeaua. Mă scufund pe ea, strângându-mi capul. Când o ridic în sfârșit, amândoi se uită la mine.

„Și pentru ceea ce merită, pot corobora tot ce a spus”, adaugă Fionnella.

"Cum?"

„Jeez, unde este încrederea? Bine, știu un tip de la un mic buncăr guvernamental obraznic care stochează arhive prin satelit. Tot ce avea nevoie era o dată și o dată.”

Înghit. Nod. Apoi pune întrebarea care va sigila unghia în sicriul meu. „Cine ... cine erau?"

„Michael și Camilla.”

Gâfâitul sfâșiat din spatele meu mă trimite în picioare. Cleo se năpustește înainte de locul în care se sprijinea de perete. În spatele meu, îi aud și pe Fionnella și Bolton încărcăți până la picioarele lor.

- La naiba, spune Fionnella sub respirația ei.

Ochii albaștri dezolați, plini de lacrimi, o întâlnesc pe a mea. Este palidă de moarte și nu va înceta să tremure. Lacrimile îi vărsă pe față, iar eu mor din nou. "Cleo ..."

Privirea ei se schimbă spre Bolton. „Mi-ai salvat mama?"

"Da. Îmi pare rău că nu l-am putut salva pe Michael."

„De ce ... de ce Finnan i-a dorit morți?”, întreabă ea.

Bolton sforăie. „De ce face orice? Lucrul care se întorcea la Boston a fost o obraznică. Michael plănuia să facă o altă înțelegere cu generalul Courtland în spatele lui Pa. Cred că știm cu toții rezultatul.” Privirea lui Bolton se mută în Cleo. "Imi pare rau."

Agony îi contorsionează fața și se învâрте unde stă. O prind de brațe și expir în ușurare atunci când nu se recuperează de la mine. O plimb pe un scaun și stă, dar atenția îi rămâne pe Bolton. „De unde știa Finnan că mama mea era în viață?”

„A lovit acoperișul când Ronan i-a spus că nu am torcit mașina așa cum a cerut-o. El a făcut-o dragată câteva zile mai târziu. Nu am avut o mulțime de opțiuni pentru a salva viața mamei tale în afară de CPR, așa că am sunat nouă una. Au dus-o la Saint Jude. Urmărirea ei nu a fost dificilă. Scuze."

Dă din cap, privind în jos degetele legate. "Nu. Mulțumesc, murmură ea. „Pentru ... pentru salvarea vieții ei.” „Mai multe lacrimi cad.

Mă întind după mâinile ei. Nu se îndepărtează, dar nu se angajează.

„Cleo.” „Ochii care o întâlnesc pe ai mei sunt la fel de morți pe cât simt. „Îmi pare rău, iubito."

Se întoarce să-și urmărească mâinile.

„Cleo, trebuie să știi că, dacă Axel ar fi știut, nu ar fi condus niciodată mașina în ..."

„Bolton ...” avertizez.

"Ce? Trebuie să știe și trebuie să încetați să vă chinuiți până la moarte cu acea piesă de film de treizeci și șapte de minute."

Capul lui Cleo se prinde. „Ce ai spus doar?”

Bolton nu o aude. Privirea lui este încă fixată asupra mea. „Crezi că ești singurul la care a trimis acel videoclip? Sau singurul pe care îl folosește pe oricare dintre videoclipurile sale pentru a șantaja?”

Furia găsește o cale prin golul meu cenușar. "La dracu."

„Așteaptă ... videoclipul meu ... videoclipul a fost *treizeci și șapte* minute?” Întrebă Cleo.

„Da”, spun Bolton și cu mine la unison.

Sunetul care se ridică din gât este tot animalul rănit.

Îmi mângâiez mâna pe braț. Din nou, nu reacționează. „Cleo, ce este?”

„Videoclipul pe care mi l-a trimis a fost de douăzeci și unu de minute”, răspunde ea.

Fionnella se îndreaptă spre ea. „Și hai să ghicesc. Filmările îl fac pe Axel să pară vinovat ca naiba?”

Ochii lui Cleo se întâlnesc cu ai mei. Schimbă-te. Gura ei se zvârnește înainte să o apese strâns.

Fionnella se apropie. „Doar ca să fie clar, știi că nu este vinovat, nu?”

„Este suficient”, am înțeles.

„Fiule, încerc să te ajut. Nu te vei odihni până nu te va lăsa acest lucru ... ”

"Va *nu* fii în spatele meu."

Ea mormăie ceva sub respirația ei despre bărbații alfa cu cap gros, cu dorințe de moarte. „Deci, îți vei apăra țara împotriva nemernicilor care merită tot ceea ce le faci, dar nu te vei apăra?”

În intestinul meu se construiește un zgomot de acid. „Ar fi trebuit să știu că nu era doar să ridic și să livrezi o mașină.”

„Deci, te vei pedepsi pentru totdeauna?” Fionnella apasă.

Stau și mă confrunt cu ea. Nu se întoarce. Dacă viața mea nu ar fi fost în fundul unui prăpastie, aș zâmbi de neînfricarea ei. „Îți datorez o datorie pentru că aruncă lumină pentru asta. Dacă există vreodată o modalitate prin care o pot rambursa, tot ce trebuie să faceți este să întrebați. Dar munca ta aici este terminată.”

Mă privește de o vârstă înainte să dea din cap. Revenind la canapea, își ridică poșeta.

Bolton se ridică și el. Se pare pierdut cu un minut înainte să-și limpezească gâtul. - Ne vedem în jur, frate.”

Dau din cap, prea înfundat pentru a răspunde. Amândoi se îndreaptă spre ușă.

"Aștepta.”

„Ce s-a întâmplat cu corpul lui Michael?” Întreb.

Fionnella privește pe lângă mine spre Cleo, cu o sprânceană ridicată. „Am și filme din asta. Din Boston. Dar poate vrei să-i spui?”

„Boston?”, Glumesc.

Lacrimile încă cad, Cleo dă din cap. „Finnan l-a cremat în secret. Mi-a arătat videoclipul. El ... el și cu mine i-am îngropat rămășițele când eram în Boston.”

„Iisuse dulce.”

Abia îi aud plecând. Dar îl privesc pe Cleo ridicându-se încet din canapea. Stăm picioarele între ele, universul dintre noi.

Ochii ei sunt bazine uriașe de durere sălbatică, regret și devastare. Vreau să o iau pe toate, să o împături în propria mea agitație. Dar nu sunt demn să-i ating nici durerea.

Tot ce pot face este să nu se destrame. „Îmi pare rău, Cleo. Deci, foarte rău. Doamne, dacă aș putea să-l iau înapoi ... ”

Ea clătină din cap, cu mâna alunecându-se pe obraji. Adulmecă și se apropie. - Nu ... nu ai ce să-ți pară rău, Axel. O, Doamne, lucrurile de care te-am acuzat. Ne-am stricat. Am ruinat *totul* ”.

- Nu m-am uitat, Cleo! Față de cealaltă mașină pe care am ridicat-o, Camaro nu avea valoare și totuși am petrecut mai mult timp pe ea. Știam că ceva nu e în regulă, pur și simplu nu aveam încredere în instinctele mele. Și tatăl tău a murit din cauza asta. Nu se mai întoarce din asta.”

Mai multe lacrimi îi umplu ochii. „Nu, nu spune asta. Ceea ce s-a întâmplat este pe Finnan. Tot ce ni s-a întâmplat este pe el.”

„Este adevărul. Adevărul m-a determinat să fac mult mai multe lucruri rele după. Nu se mai întoarce nici din asta.”

„Ce ... ce spui?”

„Asta ai avut dreptate când ai spus că nu ne putem întoarce niciodată. Eu sunt ceea ce sunt.”

„Nu, putem. Putem încerca să o punem în spatele nostru.”

Îmi scutur capul. "Nu asta. Nu atât durere și suferință. Va fi întotdeauna între noi.”

Mâna ei apasă burta plată. „Deci ... ce zici de copil?”

Lamele agonizante îmi smulg părțile interioare, dar adevărul este un far luminos. „Este mai bine fără mine.”

„Doamne, nu. Nu spune asta. Vă rog!„Chiar plânge, e frumoasă. Deci, foarte frumos doare.

Mă poticnesc spre ea, rușinat de ultimul meu act de egoism. „Am nevoie ... Pot ... Vă rog, lăsați-mă să vă țin, ultima dată?”I implor.

„Axel ... nu. Nu vreau să te g ... ”

"Vă rog.”

"Te iubesc!”

"Și eu te iubesc.”Este singurul adevăr care are sens. Traversez distanța și o iau în brațe. Sărutul ar fi uns dacă aș fi încă în viață. Dar mă apuc de ea, așa cum ar fi un bărbat îndreptat spre doamna lui. Când o apăs, mă privește cu cei mai superbi ochi pe care i-am văzut vreodată.

Inima îmi lovește tare, apoi somersaults doar pentru naiba. Nu am visat niciodată că o voi vedea din nou în acest fel. Vreau să o îngheț în timp, așa că nu pierd niciodată acest aspect. „La revedere, Cleo.”

"Nu.”Mâinile puternice îmi sapă în brațe. Îi strâng corpul superb și o așez ușor ca ultimul lanț până la ancora mea se desprinde.

„Vei fi bine fără mine. Îți promit. Te voi iubi mereu.”

„Atunci rămâi.”

„Nu pot.”

Sângele de pe mâinile mele nu se va stinge niciodată. Nu merită asta.

Așa că plec.

Capitolul treizeci - trei

PENITENȚĂ. ÎMPREUNĂ. ÎNTOTDEAUNA.

Ne

Finnan Rutherford este acuzat de crime de război două luni mai târziu. Nu mă îndoiesc că, între Axel și aliații săi puternici, au orchestrat un proces care ar fi putut dura ani și l-au redus la săptămâni. Procesul durează trei săptămâni și patru zile. Este condamnat la închisoare pe viață fără libertate condiționată.

În fiecare din acele zile, stau în instanță la două rânduri în spatele lui Axel. Știe că sunt acolo. Umerii lui încordează de fiecare dată când privesc spatele capului. Dar nu o dată se întoarce sau mă recunoaște.

În ziua în care mărturisește, îmi surprind prima privire reală a feței. Arată la fel de ticălos pe cât îl simt. Dar este puternic și mândru și nemilos atunci când pune unghia finală în sicriul tatălui său.

Din partea mea, simt puțin rușine în a mă bucura de răzbunarea pe care o primește indirect tatăl meu.

Odată cu procesul ieșit din drum și teroarea omniprezentă ridicată din viața mea, am loc să mă gândesc la viitor. Nu este viitorul la care am visat cândva, ci unul care îmi face încă inima să se ridice.

Mâna mea se abate peste burtă când ies din ascensoarele de la parter ale birourilor Mackey & amp; Avocați negri de pe Madison Avenue. Fondul meu de încredere este din nou în controlul meu complet și, pentru prima dată în viața mea, sunt independent din punct de vedere financiar.

Pot cumpăra o casă.

Pot planifica o creșă.

Mai am diploma de design interior. Pot solicita un stagiu odată ce copilul este suficient de bătrân. Sau pot găsi un loc de muncă pe care îl pot face de acasă.

Lumea este stridia mea. Dar vreau un singur lucru.

Axel.

Ies în soarele toamnei, îmi ridic fața în sus. Frigul care îmi învăluie inima nu se disipează.

Axel.

L-am crezut un criminal cu sânge rece chiar și atunci când sufletul meu a urlat altfel și l-a dorit oricum. Capul meu a făcut scuze pentru a nu-l iubi în timp ce inima îmi zbura de fiecare dată când mă atinge.

Mi-e dor de această atingere. Acea atingere pe care mi-a promis-o va fi întotdeauna a mea, indiferent dacă o doream sau nu.

Pașii mei încet, gândurile îmi tremură. Când inima îmi sare o bătaie, respir prin ea. Găsesc o cafenea, comand un latte de condimente de dovleac decaf. Și îmi complot cursul de acțiune.

O jumătate de oră mai târziu, îmi scot telefonul și formez. O conversație scurtă și am informațiile de care am nevoie. Îmi iau un taxi până la XYNYC și îi rog șoferului să aștepte.

Ieșind, merg pe covorul negru până unde bouncerul cu aspect familiar verifică primii veniți. El mă vede și merge pe jos pentru a ridica frânghia de catifea.

„Vrei să intri, domnișoară?” spune el deferent. „Șeful este înăuntru.”

Mă uit spre ușile din oțel argintiu, fiecare celulă din corpul meu care dorește să mă arunc prin ele. Dar pentru ceea ce planific, am nevoie de un refugiu liniștit. Sper că nu va dori niciodată să plece.

Zâmbesc. "Nu multumesc. Dar ai putea să-i dai ceva de la mine? Dar nu este corect în acest moment. În aproximativ o jumătate de oră?"

Pare nedumerit, dar dă din cap. „Sigur, domnișoară.”

Predau plicul și plec.

Suita mea de hotel nu este la fel de somptuoasă ca penthouse-ul său, dar este potrivită în acest scop. Îmi dau seama că am patruzeci și cinci de minute până la o oră înainte să apară. Sari în duș, trântindu-mă în gelul scump pe care l-am tratat ieri.

Rochia mea este deja pusă la punct. Îl alunec, îmi trag călcâiele și îmi adun părul într-un topknot care îmi lasă gâtul gol. Alunec pe cercei cu candelabru de argint când aud firma.

Fluturii se ridică în mijlocul meu. Alunec o mână liniștitoare peste burtă. Părăsind dormitorul, deschid ușa.

El îmi umple ușa. Lumea mea. Înalt. Primitiv. Mândru. Fierce.

Ochii lui sondează *consume* eu din cap până în burtă până în picioare și din nou în sus.

Îmi strâng mâinile în spatele meu. „Bună, Axel. Mi-ai luat nota?”

Intră în suită și închide ușa în spatele lui. „Am primit nota ta. Și poza. Vă rog să-mi spuneți că nenorocitul de tatuaj nu este real?”

„Ce se întâmplă dacă este?”

Nările lui se aprind cu furie abia controlată. „Atunci vă veți îndrepta către un medic cu laser pentru a-l elimina destul de repede.”

"De ce?"

„Pentru că acest cuvânt nu are loc nenorocit pe corpul tău frumos, de aceea.”

„Îl porți *dumneavoastră* piele.”

Își bagă o mână prin păr. „Nu mai facem asta.“

"De ce? Nu merită timpul tău, Axel?" Întreb ușor.

Se oprește, cu ochii străpungători incredibili. „Nu merită ... despre ce dracu vorbești? Merită fiecare ... Ochii lui se îngustează. „De ce sunt cu adevărat aici, Cleo?“

„Pentru că te iubesc. Și mă iubești. Și orice penitență trebuie plătită, o plătim *împreună*“.

El gădilă. Întregul său corp se cutremură. "Nu. Doamne, iubito, nu poți ... "

„Nu pot?„Lacrimile îmi înfundă inima, gâtul, ochii. „Spune-mi că ești fericit fără mine. Spune-mi că nu visezi la mine în fiecare seară și te voi lăsa să pleci.“

El clipește tare, apoi clătină din cap. „Cleo.“

"Poți tu?"

"Nu. Nu pot. Știi că eu *nu pot* „Sună ca un om condamnat. Războinicul meu.

Fac un pas spre el, nu prea aproape. Dar suficient de aproape pentru ca el să simtă marginea chinului meu. Pentru ca el să-mi fie dor și mai mult.

„Ai spus că a ta este o iubire egoistă. Ei bine, și a mea este. Îți cer brațele în jurul meu, sărutările tale pe față, corpul meu. Cocoșul tău din mine oricând vreau. Vă rog să mă lăsați să vă iubesc și să vă închin așa cum mă faceți. Mi-ai spus că mă urăști o dată. Asta m-a durut. Mult. Dar mi-a fost rușine și pentru că și eu te-am urât. Și știi care sunt acestea, Axel?“

"Ce?„se strâmbă.

„Emoții irosite care s-ar fi cheltuit mai bine iubindu-se și încrezându-se reciproc. Atâta timp pierdut. Ani și ani. De ce ai vrea să pierzi mai mult?“Vocea mea se rupe și lacrimile se vărsă.

Cu un gem, închide distanța dintre noi. El îmi spală lacrimile, chiar și când ochii lui sunt de ceață. „Nu sunt sfânt, dragă. Lucrurile pe care le-am făcut, nu voi fi niciodată curat, Cleo. Nu.“

Îi prind încheietura în mână, privesc adânc în ochii lui turbulenți. "Tu vei. Știi de ce? Pentru că pentru toate lucrurile rele pe care le-ai făcut, ai făcut încă o mie care erau bune. Ai salvat o mulțime de oameni. M-ai salvat. Asta trebuie să conteze pentru ceva, nu?“

„Doamne, contezi pentru tot. Fără tine, nu aș fi în viață. Când m-am gândit ... ”Se oprește și maxilarul îi încleștă. El respiră prin ea. „Când am crezut că m-ai trădat, singurul lucru care m-a ținut să merg a fost nevoia de a înțelege. A trebuit să știu ce am făcut greșit, ca să pot încerca să-l repar într-o zi.“

"Atunci fă-o. Remediază-ne. Aici, acum. Lasă-mă să fiu Cleo. Vrei să fii Axelul meu? Cel care nu va lua niciodată nu pentru un răspuns, nu petrece niciodată o noapte fără mine în brațele lui?“

Închide ochii, respirația zbuciumată. „Da, vreau să fiu din nou Axelul tău. Romeo-ul tău.“

Îi leagă fața prețioasă în mâinile mele, spălându-mi degetele peste buze. „Nu, nu Romeo. Nu vreau să mă gândesc sau să vorbesc despre moarte. Au fost suficiente pentru toate viețile noastre. Vreau doar tu, Axelul meu. A mea singură și mereu a mea.“

„Am fost al tău din momentul în care ne-am întâlnit. Fiecare secundă din fiecare zi. Chiar și când ai fost pierdut față de mine, te-am iubit.“

Lacrimile incontrolabile îmi umplu ochii. „Îmi pare rău că m-am îndoit vreodată de tine. Îmi pare rău. Niciodată nu am încetat să te iubesc.“

Cu o gemetă, mă adună în brațele lui, cu o mână trecând cu reverență peste stomacul meu. Inapoi din nou. El îmi îngroapă fața în gât și mă parfumează. "Oh Doamne. A trăi fără tine a fost iad. Mi-a fost dor de tine

mult. Mi-a lipsit felul în care arăți, felul în care miroși ... "Se oprește să mă miroasă din nou. „La dracu”, gemu din nou.

Oh, cum mi-a fost dor de asta. „Saruta-ma, Axel.“

El mă sărută adânc și lung și greu, rupându-se în fiecare câteva secunde pentru a-i șopti dragostea. După câteva minute, ridică capul, mă apucă de mână și îmi inspectează încheietura.

„Oh, mulțumesc dracu.“

Zâmbesc la tatuajul ieftin, lipit, i-am trimis o poză. Cuvantul *penitență* începe deja să se estompeze.

„În momentul în care se declanșează, părăsim trecutul în trecut. Afacere?“

El dă din cap. „Afacere dracului. Te iubesc, Cleo. Deci, dracului mult.“

Inima îmi crește. "Și eu te iubesc.“

Începe să coboare capul. Mă trag. „Doar așa știți, sărutul acela de la revedere m-a ucis.“

Ochii lui se întunecă de durere. „Iisuse, și eu. Am crezut că fac ceea ce trebuie. Îmi pare atât de rău.“

„Îmi pare rău că nu o va tăia, tip mare. Va trebui să plățiți pentru asta.“

"Orice vrei.“

Fac câțiva pași înapoi și îmi țin mâna. „Du-mă la culcare. La naiba. Iubeste-ma.“

Ochii lui se aprind. Cu dragoste. Cu posesie primitivă. A mea. Toate ale mele.

„Cu plăcere, iubito.„Îmi privește călcâiele înalte. „Dar ... ar trebui să îi porți pe cei în starea ta?“

„Care este condiția? Cel în care mă apleci pe partea patului și mă duci din spate cu tocurile pornite? Sau cea în care urc deasupra ta și te călăresc toată noaptea? Cu tocurile pornite?“

Se sufocă de o respirație, ochii mergând sălbatici. „Cineva a avut fantezii obraznice.“

„A trebuit să trăiesc fără tine aproape trei luni. Nu știți nici jumătatea.“

El expiră, pășește spre mine și mă mătura în brațele lui. Atingându-și fruntea de a mea, șoptește: „Îți voi pune la cale. Orice vrei.“

„Vreau să nu mă mai lăsați niciodată. Vreau să ai inima și dragostea mea. Mereu. Dar chiar acum, vreau să mă duci în dormitor. Și umple-mă.“

Se cutremură. „Doamne, da!”

„Și Axel?”

"Da, iubito?”

„Dacă te ajută să te miști mai repede, nu port chiloți.”

* * *

NOI

Nu am ținut-o suficient de ferm.

Nu mi-am dat seama că lumea are capacitatea de a ne dezlipi.

S-a întors din nou în brațele mele. Inima ei în mâinile mele. A mea în a ei.

Nu voi mai face niciodată această greșeală.

De data asta nu voi fi Romeo.

Voi fi întreaga ei lume nenorocită.

Și atâta timp cât lumea se învârte, nu mă las niciodată să plec.

Niciodată .